Chenar de onoare

Dragostea de învățătură, permanenta dorință de cunoaștere ce-i stăpînește i-a făcut pe cei 27 de pionieri din clasa a IV-a, de la Școala generală Ilia, județul Hunedoara pe care vi-i prezentăm în imagine, să obțină numai rezultate foarte bune atît la învățătură cît și în toate activitățile pionierești.

Tuturor, calde felicitări și urarea de a se afla întotdeauna în frunte!

Scrisoarea săptămînii

Situate pe mediana anului de învățămînt, concursurile școlare aduc la ora solemnă a decolării pe cei mai buni elevi, ale căror rezultate la învățătură vor fi aprofundate și dezvoltate tocmai prin șansa aceasta a confruntării, a întrecerii. Acum cînd școala este în măsură să asigure pregătirea tot mai temeinică a cadrelor necesare avîntului economiei și culturii naționale, momentul „olimpiadelor" pe materii semnifică punctul de contact și de angajare spre ceea ce se va fructifica mîine în opere științifice și literare, în invenții, în creația materială și spirituală a anilor 2000.

Olimpiadele sînt deopotrivă o laudă a izvoarelor, a comorilor mereu înnoite și îmbogățite ale științei și culturii românești. Și confirmările nu vor întîrzia. Rigoarea juriilor, rigoarea timpului vor selecta cu exigență din această „arhivă de aur" a emulației creatoare. Nu toți elevii de azi vor fi inventatori, nu toți cei care au proiecte științifice vor avea și capacitatea de a le realiza. Dar toți „olimpicii" pot ajunge specialiști cu înaltă competență. Și este meritul emoționant al vîrstei tinere de a ne determina să visăm, împreună cu ea, la posibile opere ale viitorului.

Probînd în înalt grad buna pregătire școlară, prefigurînd valori științifice, tehnologice, dînd expresie unor noi făgăduinți în dezvoltarea artelor și culturii, mii și mii de pionieri și școlari aduc încă o dată – în amfiteatrele întrecerii – momentul de prospețime și tinerețe în care simțim lîngă noi, copleșitor, suflul tonic al unei minunate deveniri. Devenire în care se implică entuziast identități creative, capacități de efort și sinteză menite să consteleze emoționant, original, minunatele orizonturi ale școlii românești.

Mihai Negulescu

Orice proiect începe cu „ce-ar fi să facem (să fac)" sau „Eu propun (eu îmi propun) să fac (să facem)". Această frază este, de foarte multe ori, punctul de plecare al unora dintre cele mai iubite izbînzi ale noastre, dar tot ea este aceea care se află — adesea într-un număr foarte mare de exemplare — în depozitele de „vorbe goale" care se găsesc întotdeauna pe drumul dintre vorbă și faptă. Sigur, nu toate proiectele se pot împlini întocmai — dar numai acțiunea, fapta concretă este în măsură să probeze gradul lor de dificultate, măsura adevărată a puterilor noastre.

LAUDĂ FAPTEI

Amintirea. *Chiar și după o hotărîre de genul „hai să facem un meci" trebuie cineva să acționeze: să aducă o minge, uneori s-o umfle, sa aranjeze porțile etc. E de observat că pînă și-n astfel de situații se găsesc inși care așteaptă „să facă alții".*

Școala generală din Titu-Gară, jud. Dîmbovița, este cunoscută în județ prin hărnicia ei. Și aici copiii își autodotează școala prin munca în atelier, au grijă de curățenia claselor, a curții, a grădinii. În ultimul an au înființat chiar un cerc uzinal la atelierul de zonă C.F.R. Titu. Sigur că un mare merit îl are profesorul Marin Chiosea, dar acolo lucrează ei, copiii, și lucrează bine. Pentru că asta și-au propus să facă și au făcut totul cu seriozitate. Iulian Angheloiu e mic și firav, dar e numai inimă și voință. Cîțiva dintre ei, în primele zile, au lucrat așa de bine că nu le-a venit să creadă că piesa aceea este opera lor și au cerut s-o păstreze ca amintire.

Ca amintire că fapta nu e greu de realizat atunci cînd vorba nu e simplă „vorbă", ci gîndire serioasă, dorință sinceră.

NATALIA PODEDEANU

Ora ghiozdanului. *Să analizăm puțin: ce obstacol s-ar putea interpune între hotărîrea unui școlar de-a nu mai întîrzia la școală și reușita acestei hotărîri? Faptul că e departe școala? Că nu sună ceasul la timp? Că îl reține cineva pe drum?*

O situație nefericită a făcut ca cei cinci copii ai familiei Podeanu din Titu-Gară să rămînă o lungă perioadă fără sprijinul părinților lor. Natalia, pionieră – sora cea mare – nu s-a descumpănit: le-a spus că o să aibă ea grijă de ei și s-a ținut de cuvînt: treburi gospodărești, organizarea lecțiilor fraților ei școlari, îngrijirea sănătății lor etc. „Într-o seară, înainte de teză, s-a nimerit să am mult de spălat. Speram să mă ajute Veronica (sora ei), dar mi-am dat seama că nu poate. Am făcut totul singură."

A doua zi a venit la școală fără întîrziere, bine pregătită, a treia zi de fel, a patra la fel...

Baghetele. *Într-o recentă vacanță, într-un parc bucureștean, lîngă chioșcul unde se vindea vată de zahăr. O zi, două, trei. Abia în cele din urmă vînzătorul a observat un băiat străin (el îi știa bine pe toți copiii din cartier) care se tot rotea în jurul chioșcului. A observat și de ce: culegea bețișoarele care susțineau caierul alb de zahăr. Dar nu înțelegea de ce – așa că l-a întrebat. Și a aflat că băiatul, pe numele său Dinu Florin din Pucioasa, este pasionat aeromodelist și strînge baghetele pentru colegii lui de pasiune, fiindcă „momentan nu mai avem". Scena cu modestele bețișoare recuperate pentru construcția de aeromodele este ca o ferăstruică mică prin care se poate vedea spectacolul unei preocupări de durată, de amploare. „Mi-am propus și eu ca mulți dintre colegii mei aeromodeliști să ajung pilot sau constructor de avioane. Și știu că oricît de îndepărtat ar fi momentul acesta (urmează să mai cresc, să urmez niște școli speciale) eu trebuie să fac de pe acum tot ce pot să fac".*

Într-adevăr: nu „timpul te face" (cum se spune) aviator sau maistru sau altceva – ci tu însuți: **azi, acum.**

Omul are abia 40 de ani și este Erou al Muncii Socialiste! Adică un erou al faptei. Vi se pare neobișnuit?

„M-am întîlnit adesea cu copii, cu pionieri și știu că poate în sinea lor și-au pus și ei această întrebare. Sînt maistru constructor la platforma Combinatului Siderurgic Tîrgoviște. Am muncit mult în viața mea — dar cred că lucrul cel mai important este să lucrezi eficient. Deseori în cuvîntările sale secretarul general al partidului ne îndeamnă să mai lăsăm hîrtiile și birourile și să trecem la fapte, la producție. Sigur că și cu hîrtiile te poți agita, poți depune efort — contează însă efortul acela care rodește în fapte și bunuri utile oamenilor: materiale și spirituale. Deci fapte, producție, dar și calitate a faptei. Cunosc munca școlarilor, a pionierilor. Le-aș putea spune deci că important nu este să-și termine oricum temele, ci să le facă bine, să învețe făcîndu-le!"

Aurel Neacșu
Erou al Muncii Socialiste

JURNAL DE BORD pionieresc

2

3

Cît vezi cu ochii- numai medii de 9 şi 10!

Este posibil ca într-o întreagă clasă a VIII-a să nu existe decît medii de 9 şi 10? Ei, bine, da, este posibil! Afirmăm acest lucru întemeindu-ne pe relatarea care urmează:

Colegii noştri dintr-a VIII-a A, de la Şcoala generală nr. 1 din municipiul Giurgiu, ne-au cîştigat admiraţia. O să aflaţi de ce... Am rugat-o pe tovarăşa comandant-instructor Maria Burlacu să ne ajute pentru documentarea noastră de reporteri şi, în loc de răspuns, tovarăşa profesoară a deschis catalogul şi am început să citim notele: Alexandru I. Monica: 9, 10, 10, 10, 10 ş.a.m.d. Bărăscu Diana: 8, 10, 9, 10 ş.a.m.d. Bigică Livia: 10, 10, 10, 10... pe linie! Culcea M. Cristina: 9, 10, 10, 10... Aşa am văzut alaiul victorios al notelor mari, de la prima pînă la ultima pagină din catalog! Era deci imposibil să nu-i fotografiem pe eroii dintr-a VIII-a A, despre care spunem acum: „Oglinda lor sînt mediile de 9 şi 10". În imaginea 1, sînt pionierii din comandament (de la stînga spre dreapta): Livia Bigică, Cristina Miron, Mădălina Mihăilă, Mariana Grama, Apolonia Ionescu, Mirel Nicolae, Laura Sîrbu. În imaginea 2: „Încă un 10!" pe care-l primeşte la chimie Mădălina. În imaginea 3: dispută la o analiză gramaticală.

Îi felicităm din toată inima pe colegii noştri dintr-a VIII-a A şi le dorim să ajungă liceeni de frunte, utecişti.

Livia Negrea
Subredacţia pionierească din judeţul Giurgiu

1

ÎN DIRECT - ACTIVELE PIONIEREŞTI

Legămîntul nostru solemn

„Voi respecta neabătut îndatoririle pionierești". *Sub această deviză am organizat o masă rotundă cu pionierii din clasele a V-a, din unitatea noastră, avînd ca scop discutarea felului în care ei se pregătesc pentru momentul solemn al rostirii şi semnării Legămîntului pionierului.*

– Încă de la începutul anului şcolar – ne spunea pioniera Daniela Haiduc – ne-am pregătit continuu în vederea emoţionantului eveniment, ştiut fiind că Legămîntul pionierului reprezintă angajarea noastră fermă, revoluţionară, patriotică de a deveni fii de nădejde ai patriei, credincioşi poporului şi Partidului Comunist Român. Pentru a pregăti prin fapte acest eveniment, comandamentul detaşamentului a organizat acţiuni care să ne ajute să înţelegem mai bine că învăţătura este principala noastră îndatorire patriotică. Numai învăţînd din ce în ce mai bine şi comportîndu-ne exemplar în toate împrejurările, vom fi cu adevărat demni să rostim şi să semnăm Legămîntul pionierului.

– Succesele trimestrului I ne-au stimulat, aşa încît începînd cu cel de-al doilea am hotărît să declanşăm o ofensivă hotărîtă împotriva mediocrităţii, a notelor de 5 şi 6, intervine Radu Marian.

– În mod deosebit acţiunea „Banca de onoare", generalizată în unitatea noastră, ne-a mobilizat, ne-a sporit ambiţia de a ne autodepăşi la învăţătură – e de părere Mirela Suciu. Tocmai în acest scop am organizat şi acţiunile „Nota mea este şi nota detaşamentului", „Preţul unui premiu". Trebuie să spunem că ele au contribuit concret la creşterea efortului fiecăruia pentru a ridica prestigiul detaşamentului prin calitatea învăţăturii.

– Aş aminti şi acţiunile care constituie pentru noi adevărate lecţii vii de istorie a patriei. De pildă, aceea organizată împreună cu colegii noştri de la Şcoala generală din Jac – „Sîntem nepoţi de daci şi de romani" – la Castrul Roman de la Porolissum. Vizitînd de curînd platformele industriale din Zalău şi Şimleul Silvaniei, am fost emoţionaţi şi bucuroşi să ne întîlnim cu comunişti, muncitori fruntaşi în producţie, care ne-au vorbit despre munca şi realizările lor, despre împlinirile pe care ţi le aduce orice meserie atunci cînd o practici cu dragoste şi pasiune – adaugă Valeria Pop.

Am consemnat toate acestea cu bucuria faptelor împlinite, fapte care le anunţă pe cele viitoare, care vor fi şi mai frumoase, şi mai rodnice, aşa cum fiecare purtător al cravatei roşii cu tricolor se angajează în numele viitorului prin solemnul „Legămînt al pionierului".

Marius Băban
Şcoala generală Creaca, judeţul Sălaj
pionier-locţiitor al preşedintelui
C.N.O.P.

* * *

„ACADEMIA DE MATEMATICĂ"

de la... Şcoala generală nr. 12!

Poate că acest titlu o să vi se pară cam... exagerat, dar vrem neapărat să vă atragem atenţia, de aceea l-am pus! Dealtfel, e destul de realist, după cum vă veţi convinge din relatarea sosită de la Piteşti.

La Şcoala generală nr. 12 există numeroase cercuri tehnico-aplicative, ştiinţifice şi artistice. Toate sînt bune, dar cel de matematică a trezit un interes deosebit, polarizînd atenţia colegilor noştri din clasele a VIII-a **din tot municipiul!** Este şi firesc: matematicienii de la această şcoală îşi aleg spre rezolvare probleme dintre cele mai complexe — ei nu spun „grele" fiindcă sînt modeşti. De asemenea, studiază şi aplică unele dintre cele mai eficiente şi moderne sisteme de calcul. Iată de ce mulţi sînt pionierii din Piteşti care vor să înveţe din experienţa acestui cerc şi să-l ia ca model (şi chiar să-l întreacă!) în activitatea din propriile lor cercuri de matematică.

Subredacţia pionierească
„Trivale"
Piteşti

Nota redacţiei: Vestea emulaţiei deosebite a cercurilor ştiinţifice şi tehnico-aplicative o înregistrăm cu satisfacţie şi sugerăm colaboratorilor noştri ca acest subiect generos să revină în preocupările lor, pentru a constitui tema unui fotoreportaj.

Rozeta săptămînii

la tata în uzină

Tatălui meu îi plac surprizele, mai ales dacă vin din partea mea. Detașamentul clasei noastre urma să prezinte în cadrul acțiunilor desfășurate sub genericul „Vă prețuim prin cînt și joc“ o serbare pentru muncitorii fruntași, comuniști și uteciști din întreprinderea în care lucrează și tata. Am ținut să alcătuim singuri programul. Unii răspundeau de momentele artistice, alții de flori, Florin și Luminița de fotografii, iar eu am primit misiunea de a lua interviu unui comunist. Am propus, deși cu inima plină de emoție, ca acest comunist să fie tatăl meu...

Și iată-ne în halele uzinei. Întreprinderea Metalurgică, pentru pionierii de unsprezece ani, are încă multe necunoscute. Multe din ele ne-au fost lămurite de tovarășul inginer Valentin Irimia, care ne-a prezentat principalele momente ale procesului de producție. L-am întîlnit apoi pe tata – șeful serviciului mecano-energetic – în mijlocul muncitorilor, cu halat și cască de protecție.

După cîteva minute, cu zîmbetul pe buze, l-am văzut că e gata să ne stea la dispoziție. Luîndu-mi rolul de reporter în serios, l-am întrebat cu un aer profesional:

Reporter: La ce lucrați?

– Punem în funcțiune linia de fișiat bandă în rulouri de 27 tone. Aceasta este una din problemele majore ce trebuie rezolvate astăzi.

R. V-am văzut între muncitori, lucrînd alături de ei. Așa faceți întotdeauna?

– Desigur. Sînt inginer, dar rămîn în primul rînd muncitor. Nu uit nici o clipă că pentru fiecare tovarăș de muncă am obligația să fiu un exemplu de ambiție în a satisface necesitățile calitative ale procesului tehnologic. Un exemplu în ceea ce privește pregătirea profesională și competența de a putea rezolva orice problemă ce se poate ivi.

R. Cu ce gînduri intră un comunist, dimineața, pe poarta întreprinderii?

– O zi de muncă nu începe întotdeauna la ora 6,30 decît fizic. Problemele ce trebuie rezolvate sînt frămîntate în minte cu zile înainte. Important e ca la 6,30 programul să-ți fie limpede și întocmit operativ, pentru a avea maximum de randament în ziua de muncă. Nu putem permite amînări sau rămîneri în urmă. Aceste gînduri au călăuzit, de altfel, colectivul în care lucrez de șaisprezece ani.

Așa l-am cunoscut pe tata, și sub chipul inginerului Alexandru David, la locul său de muncă. Mi-au dat lacrimile de emoție atunci cînd colegii au prins la gît tatii și celorlalți tovarăși de muncă cravata roșie cu tricolor. Mi-am spus atunci că va trebui să învăț, să muncesc și eu mereu mai mult, mai bine, ca să fie și el mîndru de mine.

Pionier reporter
Mădălin David

Subredacția „Opinia pionierească“, Iași

DANIELA OPREA

TEODORA HALACESCU

40 de premii

Iată un palmares în măsură să confirme bogata activitate artistică a pionierilor Școlii generale nr. 6 din Timișoara, căci ei sînt deținătorii acestui impresionant număr de premii — toate cucerite într-un singur an. În luna ianuarie 1981, o școală din Budapesta organiza expoziția „Pacea și prietenia între popoare“, la care participau pionierii timișoreni și încă două școli din Mongolia și Iugoslavia. Cinci premii au fost cucerite de către copiii din România — **Florica Popescu, Adrian Fronea, Horvath Claudia, Peregy Eniko** și **Liliana Litsch.** În martie 1981 colegii budapestani inițiau o nouă expoziție. De această dată școala din Timișoara obține nu mai puțin de... 10 premii, prin lucrările pionierilor **Cornel Stoica, Dörner Bela, Liliana Badea, Luminița Ciotău, Liliana Soare, Monica Pinter, Judith Marin, Daniela** și **Liliana Soukup.** Premii însoțite și de călduroasele felicitări transmise de către organizatori pentru „frumosul buchet omagial, perla plaiurilor românești“ — cum au denumit ei întregul material expozițional trimis de pionierii români.

La o lună de la debutul noului an școlar, în octombrie, din **New-Delhi, India,** sosește înștiințarea că pionierele **Teodora Halacescu** (cl. a V-a) și **Daniela Soukup** au obținut medalii de argint în cadrul expoziției „Shankar's International Childrens“, iar **Iolanda Mihalic** (cl. a VI-a) și **Felicia Nistor** (cl. a VII-a) — premii speciale.

Care este secretul acestor repetate succese ale copiilor-pictori din Timișoara? Pasiune, inepuizabilă fantezie, dar și perseverență artistică, dovadă că pionierii școlii timișorene din 1969 pînă acum au organizat 27 de expoziții în municipiu, iar din 1977 au participat la alte zece internaționale, cucerind nu mai puțin de... 80 de premii!

Fără îndoială că aici, în ambianța efervescentă artistică a acestui cerc se creează cadrul deopotrivă propice afirmării unor certe talente pionierești, al cultivării dragostei pentru frumos, pentru valorile universale ale artei.

În curînd, o nouă rubrică, menită să dea răspuns la ÎNTREBĂRILE VOASTRE din cele mai diferite domenii.
Trimiteți, așadar, cît mai curînd pe adresa redacției „Cutezătorii“ ÎNTREBĂRILE VOASTRE.

UN MILION DE PRIETENI

●CINE SE MAI TEME DE... CIFRA 13? În orice caz, nu prietenii noștri din clasa a șaptea B, Șc. gen. nr. 6, Alexandria. Corespondenta noastră **Elena Firică** ne spune: **„Un coleg bombănea, la începutul orelor, că ziua de 13 e cu ghinion. Am făcut cu toții haz de el, i-am zis: „fugi de-aici cu superstițiile că rîd de tine și copiii din clasele mici!“ Și demonstrația a venit foarte repede: în ziua aceea de 13 ianuarie la ora de română a fost ascultat Doru și a luat 10; a fost ascultată Cristina și a luat 10. Am fost ascultată și eu și am primit 9.“** Într-adevăr, ziua de 13 nu poate fi cu „ghinion“ decît pentru cine nu-și vede de treabă. ●„EN GARDE“... Această clasică formulă a scrimerilor se potrivește și la box, iar corespondentul nostru **Bogdan Penescu,** din clasa a șaptea B, Șc. gen. nr. 30 din Capitală, nu știe ce să facă: are o colegă care cam sare la bătaie. **“Cum să mă descurc?“** iată întrebarea care transpare din scrisoarea lui. Să-i răspundem: în nici un caz ripostînd violent. Cel mai corect este ca în primul rînd să nu dai ocazia la dispute. Fii înțelept! ● ATENȚIE LA LIMBA ROMÂNĂ! O corespondentă (cred că înțelegeți de ce nu-i dau numele), fată altminteri harnică și prietenoasă, îmi povestește despre multe lucruri interesante, de exemplu, că **„tovarășa profesoară ne-a spus ca să desenăm colegul nostru de bancă“** și despre alte întîmplări încheind: **„Cînd am ajuns la școală am dat sărut mîna lui mama. Ce frumoasă și ce mult mia plăcut mie ziua aceea“.** Nu sînt puține cazurile în care cam uităm regulile de scriere și de vorbire corectă. Firește, vă va fi ușor să observați ce greșeli se află în exemplele de mai sus dar, în același timp, gîndiți-vă dacă nu cumva vi se întîmplă și vouă din cînd în cînd să scrieți așa.

Pe curînd, prieteni.

Ovidiu Zotta

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea **„Un milion de prieteni“.**

Tribuna experienței

Sub faldurile tricolorului

La sfîrșitul trimestrului I, numeroși pionieri din județul **Constanța** au trăit momente de mare emoție și bucurie cînd, ca o răsplată pentru modul exemplar în care și-au îndeplinit principala îndatorire patriotică — învățătura, comandamentul unității i-a invitat să se fotografieze sub faldurile drapelului tricolor al patriei.

Printre ei sînt: Claudia Anuța, Carmen Nedea, Cristina Nedea, Gabriela Eftene, Laura Mihai și Iulian Antonescu de la Școala generală nr. 8, Constanța; Simona Sîrbu, Mihaela Butcaru, Stela Bozișor, Diana Negoiță de la Școala generală nr. 1, Constanța; Vasilica Pantelescu și Ion Chirvăsitu de la Școala generală nr. 1, Ovidiu; Casandra Flavia Vasile, de la Școala generală nr. 1, Valul lui Traian și mulți alții.

> Faceți totul, pentru a vă însuși cele mai înalte cunoștințe din toate domeniile, pentru a vă pregăti să deveniți buni constructori ai socialismului și comunismului, buni cetățeni ai României socialiste, apărători de nădejde ai cuceririlor revoluționare, ai independenței României.
>
> NICOLAE CEAUȘESCU

ÎNVĂȚĂTURA

PRINCIPALA ÎNDATORIRE PATRIOTICĂ A PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR

Afiș pionieresc

Școala, organizația de pionieri creează cadrul pregătirii voastre temeinice pentru muncă și viață, al formării voastre ca tineri revoluționari, comuniști — viitorul țării noastre de mîine. Numai învățînd cu dragoste și pasiune, străduindu-vă să vă însușiți temeinic, durabil, eficient cunoștințe din toate domeniile, autodepășindu-vă continuu, fiind receptivi la tot ceea ce reprezintă progres în cunoaștere, în știință, în tehnică și cultură, veți deveni oameni exemplar pregătiți profesional, cu largi orizonturi de gîndire, cu spirit de acțiune, demni urmași ai comuniștilor.

România socialistă se înscrie printre puținele țări din lume în care învățămîntul de zece ani este gratuit și obligatoriu. Prin grija partidului și a statului beneficiați de condiții dintre cele mai bune pentru pregătirea voastră teoretică și practică. Sălile de clasă și laboratoarele, atelierele, activitatea practică în uzine și pe ogoare sînt adevărate rampe de lansare către meseriile și răspunderile voastre de mîine.

- **Din cele 29 583 unități de învățămînt care funcționează în anul școlar 1981/1982, 14 299 le reprezintă cele de învățămînt primar și gimnazial.**
- **9 175 de laboratoare și 6 417 de ateliere oferă cadrul desfășurării activității pentru aplicarea cunoștințelor teoretice, pentru pregătirea practică.**
- **Fiecărui școlar i se asigură manualele in mod gratuit. În acest an încă 24 000 000 manuale școlare au îmbogățit izvoarele de lumină ale copiilor patriei.**
- **267 355 de cadre didactice asigură în acest an desfășurarea în bune condiții a întregului proces instructiv-educativ.**

PIONIERI ȘI ȘCOLARI!
VOI CUM RĂSPUNDEȚI ACESTOR MINUNATE CONDIȚII DE ÎNVĂȚĂTURĂ?

- Cît efort depuneți pentru a vă însuși tezaurul de cunoștințe pe care profesorii voștri se străduiesc a vi le împărtăși zi de zi?
- Cum aplicați aceste cunoștințe în activitatea practică, în laboratoarele și atelierele școlare, în cercurile de profil?
- Folosiți „Semaforul-Cutezătorii" din școala voastră ca o permanentă tribună a opiniei critice colegiale, stimulative?

Acestor întrebări vă invităm să le dați răspuns practic prin fapte, prin atitudinea voastră pionierească!

- FOLOSIȚI AFIȘUL ÎN PROPAGANDA VIZUALĂ A UNITĂȚII, AȘEZÎNDU-L LA LOC VIZIBIL.
- **Acordați însemnul „Banca de onoare" acelor pionieri, colegi de bancă, ce s-au autodepășit la învățătură și comportare în luna...**

NE MÎNDRIM CU EI

Prin străduință și hărnicie la invățătură, unități întregi de pionieri au încheiat primul trimestru al actualului an școlar cu promovabilitate de sută la sută. Printre acestea se numără:

Județul MARAMUREȘ: clasele I—VIII de la școlile generale Recea, Săsar, Mocira, Șc. gen. 11 Sighetu Marmației, Satu Nou de Sus, Oarța de Jos, Șieu, Șc. gen. nr. 2 Ruscova, Șc. gen. 2 Seini, școlile generale Buteasa, Șiurdești, Cetățele, Preluca Nouă, Giulești.

Județul MEHEDINȚI: unitățile de pionieri ale școlilor generale Sebeșelu, Cornățel, Jidoștița; Șc. gen. nr. 11 Drobeta-Turnu Severin; clasele V—VIII de la școlile generale Oprișor, Pristol, Rogova, Vîju Mare, Stîngăceaua.

Județul VASLUI: unitățile de pionieri de la Școala generală Ciocani, comuna Perieni; Pogonești, comuna Ivești.

Județul TELEORMAN 73 de unități de pionieri au încheiat trimestrul I cu promovabilitate de 100%. Printre ele sînt și cele din Școlile generale Beiu, Peretu, Zimbreasca, Măldăeni nr. 2, Tîrnovo, Cosmești, Baciu, Crîngu, Dudu, Săceni, Calomfirești, Ciurari, Spătărei, Necșești și Ciuperceni.

PE AGENDA ZILNICĂ A ACTIVULUI PIONIERESC...

...deci a pionierilor-comandanți, a comandanților instructori, a fiecărui pionier din comandamentul detașamentului sau al unității, trebuie să figureze în mod obligatoriu următoarele obiective:

- Asigurarea FRECVENȚEI la școală a absolut tuturor pionierilor și școlarilor la fiecare oră de curs, fără nici un fel de întîrzieri sau absențe nemotivate!
- Crearea și menținerea în clasă a unui climat de DISCIPLINĂ, ORDINE și SPIRIT COLEGIAL PIONIERESC!
- Mobilizarea elevilor la ORELE DE MEDITAȚII, și în primul rînd a celor care au rezultate necorespunzătoare la diferite materii!
- Organizarea ÎNTRAJUTORĂRII la învățătură în mod judicios, astfel încît această activitate să nu... înlocuiască, ci să **stimuleze efortul personal** al elevilor mai slabi la învățătură!
- Desfășurarea activității practice, de cercetare și producție în ATELIERE, LABORATOARE și CERCURI **tehnico-aplicative, uzinale și pe obiecte de învățămînt,** astfel încît aceasta să devină din ce în ce mai **eficientă,** utilizîndu-se cu maximum de randament — sub îndrumarea profesorilor și maiștrilor — uneltele, instrumentele, aparatajul didactic. **Orice lucrare începută de către fiecare pionier sau de către un colectiv să fie dusă la bun sfîrșit în termenul prevăzut și în condiții de calitate superioară!**
- Formarea unui spirit general de OPINIE COLECTIVĂ, deci a tuturor pionierilor și școlarilor, **împotriva** fugii de muncă, a trîndăvelii, a mediocrității la învățătură, a oricăror manifestări de indisciplină, **pentru** încurajarea promptă a celor care înregistrează progrese la învățătură, în muncă și comportare, pentru stăruința fiecărui elev de a se autodepăși necontenit, pentru aplicarea în toate împrejurările a **CODULUI ETIC AL PIONIERULUI.**

În acest sens, utilizați din plin „Semaforul", „Panoul onoarei și sîrguinței pionierești", stația de radioamplificare a școlii, brigada artistică, toate celelalte mijloace de care dispuneți!

FIECARE NOTĂ BUNĂ OBȚINUTĂ DE UN PIONIER SAU ȘCOLAR ESTE O NOTĂ BUNĂ PENTRU ÎNTREAGA UNITATE, PENTRU TOATĂ ȘCOALA!

TRIBUNA EXPERIENȚEI

ÎNVĂȚĂTURA-O CAUZĂ A TUTUROR

Am participat nu de mult la un schimb de experiență plin de invațăminte, ce ilustrează cum nu se poate mai bine că, atunci cînd acționăm după principiul „Toți pentru unul, unul pentru toți", putem trăi cu adevărat bucuria succesului.

Colegul nostru Mihai Bossi, pionier-comandant de unitate la Școala geneală nr. 6 Călărași, ne-a povestit cum, în unitatea lui, pionierii au putut realiza asemenea salturi la învățătură, încît acum, mulți dintre aceia care mai înainte aveau note de 4, 5 și 6, obțin frecvent note de 9 și 10. Aceste frumoase succese se datorează în primul rînd strădaniei proprii a acelora care și-au pus la încercare toate resursele și au dovedit că pot munci mai mult. Dar așa cum spunea Mihai, ei au fost sprijiniți și încurajați permanent și de colegii lor, pionierii din grupă, din detașament. Cum s-ar spune, la succesul lor, au pus „umărul" cu toții.

Făcînd parte din aceeași grupă, fiind apropiați unii de alții și cu locuința, mulți au hotărît să-și facă lecțiile împreună, să-și împărtășească unii altora din metodele de învățare, să se verifice reciproc. La sfîrșitul fiecărei săptămîni ei analizau roadele efortului lor comun și-și stabileau planul „bătăliei" viitoarei săptamîni. S-a dovedit că procedeul a fost bine ales. Detașamentele claselor a V-a A, a V-a B, a VI-a A și a VIII-a A au obținut rezultate de-a dreptul spectaculoase. Notele de 9 și 10 primite de copii care odinioară erau cunoscuți ca elevi de 4 și 5 au început să lumineze cataloagele. E o victorie, nu? Pentru a-și recompensa colegii, detașamentele au avut la îndemînă însemnul „Banca de onoare" pe care l-au oferit în semn de prețuire și care se află acum pe pupitrele multora dintre acești „campioni" ai autodepășirii. Printre ei se numără Rodica Pletea, Alexandru Petcu, Andronic Neagu, Leonida Ciocîrlan, Sorin Ciocîrlan — din clasa a VIII-a A și mulți alții.

Școala generală nr. 6 este prima din municipiul Călărași unde acțiunea „Banca de onoare" a fost generalizată în toate cele 14 detașamente. Acum, însă însemnul autodepășirii este întîlnit în foarte multe școli din județ. Printre pionierii care au obținut rezultate frumoase se numără și cei de la școlile generale nr. 1, 4 și 5 Călărași, școlile generale nr. 3 și 5 Oltenița, precum și cei de la școlile generale din Mitreni, Cuza Vodă, Ulmeni ș.a.

Marilena Duican
Școala generală nr. 5, Călărași

PE ACELEAȘI TREPTE ALE HARNICIEI

O frumoasă modalitate de stimulare a eforturilor de a învăța cît mai bine este frecvent întîlnită în școlile unde învață fiii minerilor din Valea Jiului: cei mai sîrguincioși pionieri sînt fotografiați — pe aceleași trepte ale hărniciei — alături de părinții fruntași la locurile lor de muncă. Astfel de imagini întîlnim atît în unitățile pionierești din Școlile generale nr. 1,2,3,5 și 6 — Petrila, Școlile generale nr. 5 și 7 — Petroșani, Școala generală Aninoasa, Școlile generale nr. 1,2,3 și 5 Lupeni, Școala generală nr. 5, Vulcan cît și la Panourile de onoare de la Întreprinderile miniere din Petrila și Vulcan.

ÎNVĂȚĂTURA ÎN ÎNȚELEPCIUNEA POPORULUI

- Unde școala se ivește, pămîntul se-mbogățește.
- La o mînă de învățătură se cere un car de purtare bună.
- Cînd înveți pe altul, tu atunci mai mult înveți.
- Învățătura la om e comoară și munca cheia ei. Păzește bine cheia, ca să nu pierzi comoara.

ȚARA MUNCII, ȚARA ÎNVĂȚĂTURII

Banca DE onoare

- **S-au autodepășit la învățătură și comportare următorii pionieri din detașamentul clasei a...**

Școala...

____
____
____
____
____
____
____
____
____
____
____
____
____
____
____

Cutezătorii
Start spre viitor

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ:

NUVELE: Tripleta de aur, Oaie și ai săi, Prînzul de duminică.

ROMANE: Balonul e rotund, Unsprezece, Groapa, Șoseaua Nordului, Facerea lumii, Princepele, Incognito, Săptămîna nebunilor.

DIN ANTOLOGIA LITERATURII PENTRU COPII

Copiilor Patriei
le doresc Pace,
Sănătate și Voioșie
Eugen Barbu
Ian. 82

EUGEN BARBU

Tereza

FRAGMENTE DIN NUVELA CU ACELAȘI TITLU

În primăvara lui '32 l-a cunoscut pe bărbatu-său. Se întorcea de la o cucoană la care spălase toată ziua. În cutele rochiei ieftine mai stăruia mirosul de leșie și de aburi de rufe, avea și-o amețeală de nedormită ce era, ar tot fi stat jos că i se umflaseră picioarele aplecată peste albii. Nu se uita nici în dreapta nici în stînga. De la capul tramvaiului și pînă în mahalaua ei, aproape de Pipera, era de mers. Mîncai o pîine și jumătate, dar cu timpul se obișnuise. Era mai greu iarna, cînd s-așternea zăpada, nămeți, nămeți, ziceai că-ți iese lupul înainte, dar atunci se întorcea mai devreme, să n-o apuce seara. Pe cînd acum?

Era la începutul lui martie, pe marginea drumului noroios mai rămăseseră grămezi de zăpadă. Potecile se zbiciseră; deasupra amurgului sur, nori vineți și-o rămășița de soare, să înveselească cerul. Mirosea a pămînt și-a bălegar, pe lîngă ea treceau țăranii în căruțe, bătîndu-și caii. În urma lor cădeau paie tocate, Tereza le mai auzea glasurile vesele de parcă ar fi fost plecați la nuntă. La dreapta se vedea șoseaua Nordului, cu limba ei de asfalt negru, spălată de ultimele ploi.

În fața pompei de benzină, că ridicaseră și o pompă de metal, vopsită în galben, cu un braț adus, stătea Gaie, un bătrîn de vindea muierilor din mahala gaz și umplea rezervoarele autocamioanelor care se opreau aici. Se vedeau în fiecare zi, cam la aceleași ceasuri și Tereza îi dădea ea întîi bună seara, pentru că era mai tînără și așa se cuvenea. Gaie scotea ceasul de la brîu, îi bătea geamul vechi cu unghia și spunea în glumă: „Cam tîrziu, cam tîrziu, domnișoară!" Ei, uite asta-i plăcea Terezei, că bătrînul n-o mai scotea din domnișoară. Mai tîrziu, peste vro doi sau trei ani, de un Paște i-a dat în dar o cămașă, lucrată de mîna ei, s-o țină minte.

În ziua aia, cînd trecea ea pe-acolo și dădea ca de obicei bună seara, din baraca lui Gaie, că acesta avea și-o baracă de adăpost pentru vreme rea, a ieșit un bărbat tînăr, să fi avut treizeci și ceva de ani. Era îmbrăcat într-o salopetă unsuroasă de cărbune și ținea o mînă în buzunar. Între buzele fripte de tutun, ardea o țigară. Avea ochii mari, mirați și un obraz palid, neras, care nu-l urîțea deloc. Tereza s-a oprit fără să vrea pe loc, crezînd că omul acela necunoscut vrea s-o întrebe ceva, dar el i-a făcut numai loc să treacă și și-a scos șapca din cap, salutînd-o cu un zîmbet abia văzut. A grăbit pașii tulburată fără să știe de ce. Pe urmă, cînd s-a gîndit mai bine, știa de ce-i plăcuse atît de mult omul acesta întîlnit pe șoseaua Nordului: era primul bărbat care-și scosese șapca în fața ei...

... Pe bărbatu-său, pe Constantin, îl întîlnise abia în toamnă, din întîmplare, tocmai pe Grivița, într-o dugheană în care intrase să-și cumpere pantofi. Cînd să se-așeze, să tîrguiască, de cine dă cu ochii, alături? De omul pe care-l aștepta de atîta vreme. Își încerca și el o pereche de pantofi de box, cu botul pătrat, după moda americănească de-atunci. El a recunoscut-o numaidecît. Era îmbrăcat în niște haine scurte, cam necălcate și-avea alături o lădiță de lemn, cu scule. S-a ridicat de la locul lui, tîrîndu-și un picior neîncălțat, și-a întrebat-o dacă ei îi plac pantofii aceia negri, lați, cu o cusătură albă de jur împrejur. Din una, din alta, s-a trezit cu el alături pe strada luminată, cu cîte un pachet la subsuoară. Au mai intrat în cîteva magazine; Constantin, că-i spusese cum îl cheamă, era să-și uite lădița în cîteva locuri, veseli cum erau, ca și cînd se cunoșteau de cînd lumea. Prăvăliile miroseau frumos a piele și a toval, a mandarine și a untdelemn, stofă ținută la căldură și în după masa aia de toamnă a înțeles Tereza plăcerea tîrguitului.

Pe la nouă au intrat amîndoi într-o grădină cu muzică și-au băut bere ca după o oboseală mare și-au stat pînă mai tîrziu. Noroc cu noaptea blîndă, umedă. A aflat de la el că lucrează la trenuri, era lăcătuș, ținea pe maică-sa și încă o soră de era dată la școală. Nu părea prea îndrăzneț, deși sub gură avea o tăietură a bărbiei care dovedea încăpățînare. Credea că are, ca și taică-său care murise, ceva la plămîni, asuda seara și dimineața. Nu voia s-o sperie, dar era bine să știe.

După vreo două ceasuri au plecat cu un tramvai spre Filantropia. Tereza a vrut să-l lase, că ședea departe și nu se cuvenea să-l ducă pînă în mahalaua ei, dar Constantin știa un drum pe marginea bălților, într-o jumătate de ceas se putea întoarce acasă fără mare pagubă.

Vreo două luni au făcut împreună drumul acesta, nici nu simțise Tereza frigul lui noiembrie, deși era îmbrăcată numai într-un palton ros și subțire. Înainte de a cădea prima zăpadă, Constantin a dus-o la primărie, i-a pus în deget o verighetă de alamă și s-a mutat la ea.

...Între lucrurile pe care și le adusese el, Tereza a văzut și niște cărțulii din care bărbatu-său nu-și mai ridica ochii cînd avea un ceas, două, libere. Ce-a mai pățit și în ziua cînd a intrat Constantin în curtea ei... Domnul Banculea se brodise acasă, umbla cu mîinile la spate, în

palton, să ia aer. Tam-nisam, cum a dat cu ochii de el, a întrebat-o: „Dar dumnealui cine este, că eu la mine în curte nu primesc străini!" „Bărbatul meu!" Proprietarul n-a spus nimic un ceas, două, pînă a copt-o bine. Constantin își chemase niște prieteni seara, la masă, să țină și ei minte ziua aceea, să bea un pahar de vin. Erau vreo trei, cu nevestele, niște oameni posaci, nedeprinși cu petrecerea. Sorbeau tăcuți, vorbind cu glas potolit despre necazurile lor, nu supărau pe nimeni.

Cînd le era lumea mai dragă, cine bate la ușă? Proprietarul. Nu, că are de vorbit cu „chiriașa lui", cu Tereza. În locul ei a ieșit Constantin afară. S-a cam speriat domnul Banculea. „Ce vrei, domnule?" l-a întrebat cu un glas supărat. Cîr, mîr, zicea că ori își găsește femeia altă odaie, ori să mai dea ceva la chirie, că se înmulțiseră. Bărbatul ei îi rîsese în nas: „Doar nu stau la dumneata în poală! Nu-ți dau nici un leu mai mult, așa ca să știi, și de-acum încolo, cu mine să stai de vorbă, nu cu ea, că eu sînt bărbatul ei!" S-au certat vreun ceas afară, de auzeau și musafirii de la masă. Mai mare rușinea pentru obrazul lor. Cînd a intrat Constantin în casă, era vînăt de mînie. Atunci l-a auzit ea pentru prima oară înjurînd. „Las' că terminăm noi odată cu exploatatorii ăștia!" a încheiat și s-a înveselit deodată turnîndu-și vin în pahar.

Ce știa Tereza pe vremea aia ce-i aceea „exploatare" și comunism? În cărțuliile lui nu-și vîra nasul din respect. Îi plăcea foarte mult omul acesta tăcut și liniștit și el o iubea, de asemenea, cu o stăpînire blîndă. Un an de zile a fost fericită, nici măcar vorbele scîrnave ale proprietarului n-o mai supărau.

În iarna următoare născuse primul copil, un băiat. Ce mai petrecere au făcut, că bărbatu-său era tare bucuros. N-au trecut nici două luni și l-au arestat pe Constantin. Cît ținuse greva de la Ateliere, tot cu frica în sîn șezuse. Era și un ger de crăpau pietrele. Al ei, dincolo de gardul de fier; îi aducea de mîncare ca la hoți, bătîndu-se cu jandarmii care n-o lăsau să se apropie. Noroc de copilul pe care-l ținea în brațe înfofolit, că n-avea cu cine să-l lase. De mila lui, cîinii stăpînirii mai închideau ochii. „Au să vă împuște!" îi spunea ea cu spaimă privind acea mulțime neagră de soldați care păzea intrările. Constantin rîdea și era frumos, așa, cu obrazul său palid, nebărbierit: „Chiar dacă au să ne împuște sîntem destui, nu pot să ne omoare pe toți!" Se uita la copil și-o trimitea acasă. „O să se îmbolnăvească! spunea. Nu-l mai ține aici, în frig." Dar ei nu-i venea să se dezlipească de gratiile acelea reci de fier. Vuietul mașinilor care aduceau mereu alți soldați, comenzile cu glas tare ale ofițerilor, vaietul mulțimii de femei, toate la un loc, o înspăimîntau. Nu dormise vreo două nopți. Alergase prin vecini, găsise un suflet de femeie căreia să-i lase copilul bolnav și alergase cu două pîini negre și o mîncare sleită pînă la ateliere.

Încă de departe, de la capătul Griviței, auzise un urlet sinistru de sirenă, aerul rece vibra ca o tablă lovită. Începuse să alerge și deslușise împușcăturile înfundate. Parcă ar fi tras cineva în propria-i inimă. Simțea o durere ascuțită sub sîn, alerga gîfîind. De departe se auzeau strigăte și pașii soldaților alergînd pe caldarîm. O opriseră de departe jandarmii; degeaba încercase plîngînd să răzbată prin cordonul acela, nu reușise. Deasupra locului plutea un fum verde, mirosea a praf de pușcă, pe lîngă ea treceau mașini huruind și sirena aceea se auzea mereu, sfîșietor, din ce în ce mai puternic, îngrozind-o.

... Cînd îl văzuse ultima dată dincolo de gardul de fier al atelierelor așteptînd liniștit, fără teamă de ceea ce o să i se întîmple, crezuse că de fapt el n-o să pățească nimic, că se va întoarce peste o zi sau două și viața lor va fi ca înainte, bună-rea, dar o viață lipsită de spaima asta a zilelor care se duc goale undeva, fără să-ți lase vreo bucurie. Sub ochii ei trecuseră camioanele cu morți și răniți, auzise comenzile răstite ale ofițerilor și simțise paturile de pușcă în coaste cînd încercase să se apropie împreună cu mai multe femei de porțile înalte de fier ale atelierelor, ca să știe o clipă mai devreme dacă bărbatul ei fusese omorît sau nu. Două săptămîni așteptase în poartă să-l vadă întorcîndu-se, dar cel puțin după trei zile se mai liniștise, pentru că dacă nu i-l trimiseseră țeapăn acasă, să-l înmormînteze, însemna că scăpase. După o lună îl văzuse la proces într-un țarc de lemn, palid, dar, surîzîndu-i cu blîndețe. Răspundea liniștit la vorbele răstite ale judecătorilor. Tereza auzea pentru prima oară cuvintele îngrozitoare: „crime împotriva statului", „rebeliune", pe lîngă ea treceau văduvele îmbrăcate în negru ale tovarășilor morți, dincolo de boxele avocaților stăruia tăcerea niertătoare a mulțimii de ceferiști care priveau cu ochi plini de ură masa judecătorilor. Trebuiau deschise mai multe ferestre, aerul era înăbușitor, ședințele se întrerupeau des, sala era evacuată din cînd în cînd de jandarmi; cînd în sfîrșit după mai multe zile se rostiseră sentințele, mulțimea aceea tăcută izbucnise într-un murmur amenințător, care nu fu potolit decît afară.

Constantin fusese condamnat la trei ani de închisoare și femeii nu-i venea să creadă că toate acestea se puteau petrece sub ochii tuturor, fără ca cineva să poată face ceva în ajutorul celor care, așa cum i-o spuneau și ei, nu cereau decît „pace, pîine și dreptate".

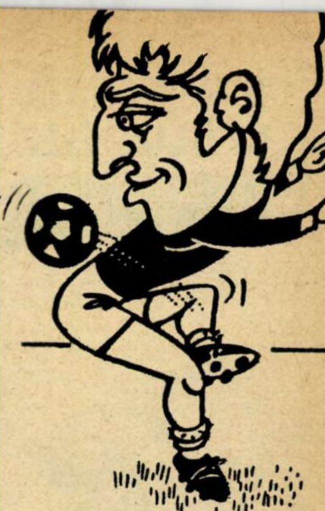

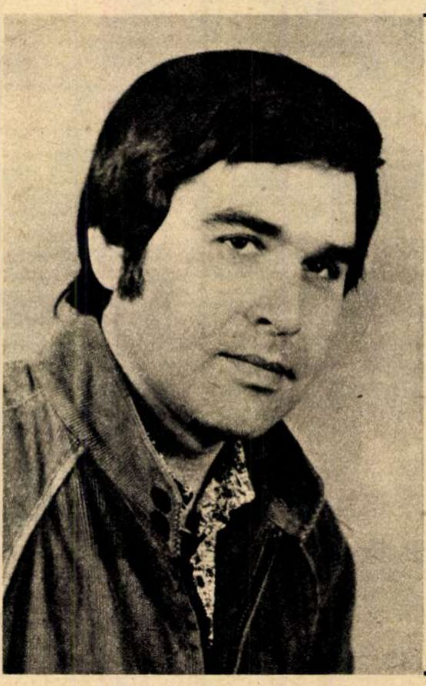

Cu prietenie
Marius Țeicu

CLUB 14-
ÎNTREABĂ...

. prin persoana lui Tinel (Coșgorea Constantin) Școala generală nr. 166, București, care la rîndul său exprimă — sîntem siguri — dorința a sute și mii de copii: **Acum, dacă e antrenor la F.C. Argeș, Dobrin o să mai joace? O să-l mai vedem la televizor?**

Răspunde încercatul fotbalist Nicolae Dobrin: Eu vreau să joc, și mă pregătesc în acest sens. Aștept însă hotărîrea federației referitoare la dreptul de joc al antrenorilor. Sper ca această hotărîre să fie favorabilă. Și mai sper ca, răspunzînd afecțiunii lui Tinel și a altor tineri prieteni să reușesc să joc astfel încît să-i păstrez în continuare de partea mea, adică de partea fotbalului.

7 ÎNTREBĂRI - 7 RĂSPUNSURI CU Marius Țeicu

1. **Ce fel de muzică vă plăcea la 14 ani?** — Muzica simfonică mai mult decît muzica ușoară. 2. **Ca școlar, aveați un obiect preferat?** — Mirați-vă sau nu, obiectul acesta era matematica. (Redactorul în sinea lui: de ce să ne mirăm? A compune muzică = a construi din sunete, a calcula cu valori de note etc.) 3. **Ce credeți că ar fi fost bine să faceți într-un mod mai serios la 14 ani?** — Să învăț la pian — și nu la 14 ani, ci mai de mic. Atunci cînd orice zi în care înveți e o zi cîștigată și orice zi în care nu înveți e o zi pierdută. 4. **O amintire plăcută, o satisfacție deosebită a lui Marius Țeicu.** — Mă aflam cu un grup de compozitori în comuna Marga, jud. Caraș-Severin, într-un cămin cultural. Satul avea un bun cor de copii. La un moment dat, Laurențiu Profeta îi spune conducătorului formației: „Știți cumva cîntecul „Noi, copiii..."? Iată, compozitorul e aici, de față". „Nu l-au învățat încă" — se scuză profesorul, dar copiii care au auzit discuția au sărit de pe scenă. „Ba îl știm!" Și l-au cîntat fără repetiție, fără greșeală, în fața sălii uimite, în timp ce eu, cotropit de emoție, îi acompanian la modesta pianină a sălii. Îl știau dinainte, fiecare, pe... cont propriu. 5. **Cine vă ascultă și vă vede vă consideră un om vesel, cu simțul umorului. Mai dați-ne o dovadă.** — Studenții Conservatorului — secția canto — dădeau un spectacol televizat în direct din sala de pe Lipscani. În ultimul moment mi s-a cerut să înlocuiesc pe cineva care juca rolul lui Malatesta: intra în scenă cu o scrisoare pe tavă, i-o dădea contelui și ieșea. Simplu. Așteptam în culise să intru, cu ochii la monitorul tv. Spectacolul însă m-a furat și aud deodată strigînd: „Malatesta, în scenă!" Eu, nimic, știam că mă cheamă Țeicu. Iar: „Malatesta, în scenă!" M-am dezbuimăcit și am intrat dar... contele ieșise! 6. **Ce dans ați recomanda copiilor să învețe?** În primul rînd rock-ul. Ceea ce se vede pe la reuniunile școlare e o simplă bălăngăneală. Rock-ul are figuri, reguli, e ca un joc, ca un sport. Profesorii de cultură fizică — și nu numai ei — ar putea contribui mai mult în această direcție. 7. **În legătură cu copiii, pentru copii — v-ați mai gîndit să compuneți ceva?** — Da. Aș vrea să scriu un muzical (un spectacol muzical). Iubesc această vîrstă, îmi place sinceritatea ei, îmi place să cred că aș putea-o ajuta să cînte mai des, mai mult, mai cu bucurie.

*

Club-Sfinx. Marius Țeicu vă prezintă acest început de cîntec. Îl recunoașteți? Este al lui sau al altcuiva? Și anume, cum se cheamă?

Cine îl descifrează să ne anunțe și să ne... propună un invitat pentru viitoarea întîlnire de la Club 14. Îi vom îndeplini dorința cu prioritate!

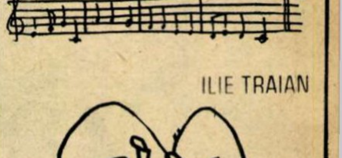

ILIE TRAIAN

DIN ISTORIA CIVILIZAȚIEI UMANE

5

Istoria locuinței poate fi privită și ca o istorie a materialelor de construcție. Iată cîteva tipuri care arată cîte înfățișări poate avea o clădire de lemn. 1) Aceste colibe din sud-estul Asiei suspendate pe piloni reprezentau, după tradiție, locuințele tinerilor. 2) O mică bijuterie alcătuită în întregime din lemn. Poate fi întîlnită în Norvegia. Constructorul a înălțat-o de la sol din motive de izolare termică. 3) Cabană a forestierilor canadieni. 4) Clădire din nord-vestul Franței. 5) Locuință tradițională din Cehoslovacia, ridicată pe o temelie de piatră. 6) Fasonarea grinzilor cerea o măiestrie deosebită.

(Va urma)

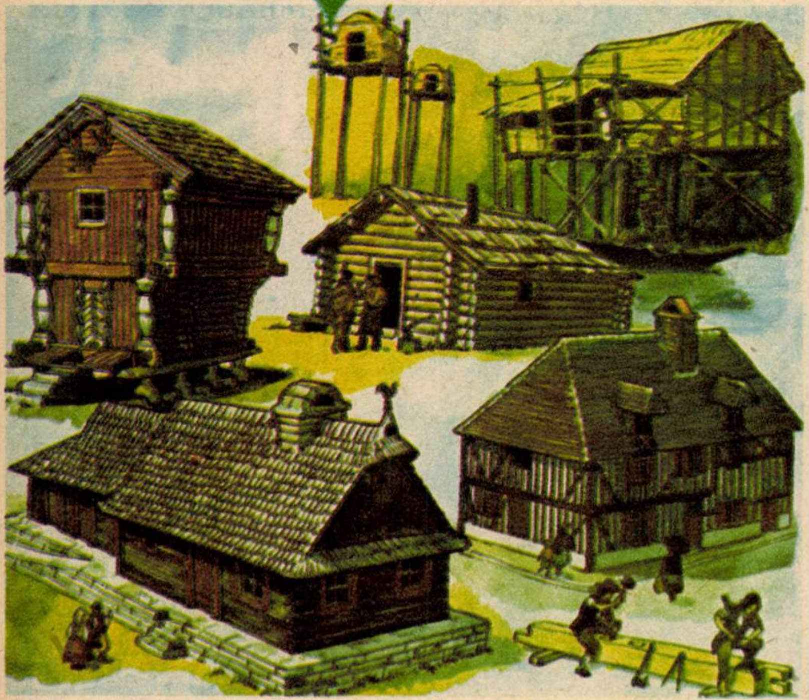

ZOO marin

Simpla pronunțare a cuvîntului rechin te face să simți un fior de-a lungul șirei spinării. Dar nu toți rechinii sînt carnivori. Paradoxal, rechinii care se alimentează cu plancton ating dimensiuni aproape de două ori mai mari decît cei periculoși pentru om.

În ultimii ani au fost puse la punct metode diverse de apărare împotriva rechinilor. Cel mai simplu este să... strigi! Zgomotul îi alungă pe rechini. Au fost inventate mai multe aparate electrice, dar nici unul nu pare să fie destul de sigur. În general, pentru protejarea accesului la plajă în localitățile balneare din zonele bîntuite de rechini se recurge la îngrădirea unei porțiuni de mare cu grilaj metalic sau plasă de pescuit din fibre foarte rezistente. În sfîrșit, au fost fabricate produse chimice „antirechin". Dizolvate la nevoie în mare, ele provoacă rechinilor o repulsie violentă.

Cea mai interesantă pare însă o altă metodă. Se știe că inamicul dintotdeauna al rechinului este... pașnicul delfin. Un sistem eficace de protecție contra rechinilor îl reprezintă dresarea în acest scop a delfinilor. Mai mulți delfini patrulează în apele unei localități balneare. Ei repereazā din vreme apropierea rechinului. Dresați, apasă un buton, declanșînd sistemul de alarmă. După care atacă răpitorul sau îl conduc spre o capcană. În cele din urmă, destoinicii apărători ai plajelor dau semnalul de încheiere a alarmei.

Prieteni ai omului, delfinii „promit" să-l protejeze de unul dintre cei mai feroci inamici ai săi.

UNIVERS

STRĂNEPOȚII LUI

„OCHI AGER"

Din marea familie a amerindienilor — populație băștinașă de pe continentul american — fac parte și irochezii. Numărul lor este astăzi foarte mic — în jur de 6000 — și își duc viața în rezervații situate în statul New York (S.U.A.).

Cunoscute odinioară pentru măiestria lor în cultivarea pămîntului, triburile irocheze populau, în marea lor majoritate, partea de răsărit a continentului american, în apropierea lacurilor Erie și Ontario. Irochezii sînt cei care au cultivat cu mult înainte de venirea europenilor plante precum porumbul, bobul, dovleacul, mazărea, pepenele și floarea-soarelui.

Mergînd, în timpul verii, cu 100 de km pe oră cu schiurile pe... mașină, schiorul din imagine speră să-și păstreze intactă, pentru iarnă, condiția fizică.

ENIGMA *De pe vasul* MARY CÉLESTE

Zorii zilei de 4 decembrie 1872 a găsit vasul american cu pînze „Dei Grazia" navigînd în apele Oceanului Atlantic cu destinația

ATENȚIE
FII GATAA....

TAINELE MEMORIEI
...și învățătura

Mai mulți cititori ne-au întrebat: **Ce este memoria? Cum poate fi ea dezvoltată?**

Iată răspunsurile date de conferențiarul universitar, doctor în psihologie, **Mihail Golu.**

— Înainte de a răspunde aș da și eu glas cîtorva întrebări: **De ce se ia pauză între orele de curs? De ce șahiștii au memorie bună? De-a ce vă jucați?**

Cercetările moderne au adus date deosebit de interesante pentru înțelegerea mecanismului memoriei — de exemplu, despre cum se realizează **stocarea** informațiilor, **păstrarea** și **redarea** lor în circulație. S-a ajuns la concluzia că memoria se manifestă ca o funcție generală a creierului, și nu își are sediul într-o zonă strict delimitată. Mecanismele bioelectrice ale creierului influențează și ele memoria. Nu intrăm în amănunte, dar aceste noi cunoștințe fac posibilă elaborarea unor programe prin care se poate spori capacitatea noastră de a păstra informația și a o reproduce.

Memorarea este de scurtă durată, dar și de lungă durată. Înveți, de exemplu, la gramatică o lecție nouă în cam 10—15 minute. Ai reținut cîteva date. Dacă după aceea, începi imediat o altă activitate — te joci, vorbești la telefon, privești la televizor sau începi alte teme —, vei observa mai apoi că memoria ți-a jucat festa. Informațiile s-au șters din creier. Dacă însă ai făcut o pauză scurtă, după care ai reluat lecția, ai amănunțit-o, informațiile vor trece în memoria de lungă durată.

O lecție nouă se poate memora bine **numai dacă se sprijină pe cele învățate înainte,** dacă îmbinăm înțelegerea globală a lecției cu a detaliilor ei.

Memorarea cîștigă foarte mult dacă încerci, cu informațiile dobîndite, **să alcătuiești construcții noi.** Ai învățat o lecție nouă la matematică? Atunci compune pe baza celor învățate probleme noi. Astfel aplici ce ai învățat. **Repetițiile, revenirile** vin și ele în ajutorul memoriei. **Pauzele, recreațiile** — bine organizate — ne ajută să putem trece de la memorarea de scurtă durată la cea de durată lungă, să putem trece de la o materie la alta. Ați înțeles de ce avem recreație — evident, nu ca să ne facem tema pe care n-am făcut-o acasă.!

Dezvoltarea memoriei este favorizată de o **viață rațională,** o hrană lipsită de exces de grăsimi, făinoase, zaharuri, la care se adaugă **sportul, mișcarea în aer liber** și de un **program corect de lucru și odihnă.** Toate acestea dau o bună stare a sănătății, ceea ce stimulează memoria.

În afară de acestea, există o întreagă tehnică a memorării. **Notarea** unor idei cînd înveți sau citești, **recapitularea** unor noțiuni, **exercițiile de asociere, repetarea** cu glas tare sau în gînd, plimbările în care-ți propui readucerea în memorie de date și fapte constituie mijloace de dezvoltare a memoriei. La ele se adaugă **încercarea de a da o formă proprie** celor ce ți-ai propus să memorezi, de a le reformula **cu cuvintele tale, învățarea versurilor, practicarea jocurilor** — de la listele de orașe la... șah! Se știe că șahul dezvoltă extraordinar memoria. Explicația constă în aceea ca pentru a avansa o nouă combinație trebuie să ai în minte toate mișcările anterioare. Iată dar cît de important este **de-a ce vă jucați.**

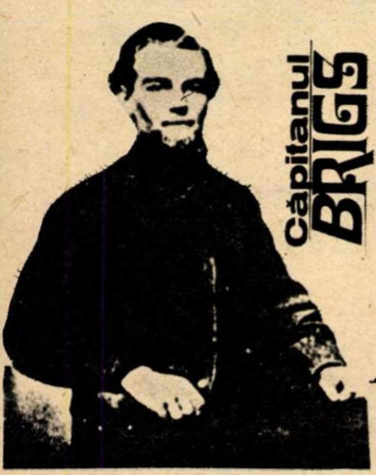

Căpitanul **BRIGS**

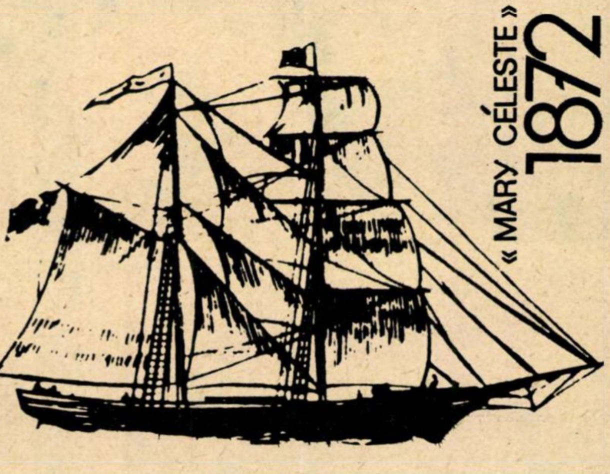

« MARY CÉLESTE » 1872

Gibraltar. La un moment dat, căpitanul Morehouse zărește bricul „Marie Céleste" plutind liniștit cu toate pînzele sus. Apropiindu-se de el, căpitanul constată însă că la bordul vasului nu se află țipenie de om. Îngrijorat, comandă abordarea și, spre mirarea lui, vede că toate obiectele personale ale membrilor echipajului de pe „Marie Céleste" se află la locurile lor. Pe frînghii erau întinse rufe la uscat, iar ceasul căpitanului Brigs, care comanda vasul, se afla pe masă. Într-un cuvînt totul era în ordine. Încărcătura constînd în butoiașe cu spirt stivuite cu grijă părea și ea neatinsă. În jurnalul de bord, consemnarea călătoriei se oprise la data de **25 noiembrie.**

Morehouse știa că prietenul său, căpitanul Brigs, luase la bordul bricului pe soția sa și fetița lor de doi ani.

Ce se întîmplase? Unde puteau fi oamenii de la bord? Au părăsit cumva vasul în mare grabă? Și dacă e așa, de ce au făcut-o? Morehouse a remorcat bricul pînă la Gibraltar unde au început cercetările. În urma anchetei s-a constatat că încărcătura vasului era neatinsă. Cercetările au continuat multă vreme fără rezultat, iar misterioasa dispariție a marinarilor de pe nava „Marie Céleste" a făcut obiectul a numeroase articole din presa timpului. S-au emis și numeroase ipoteze potrivit cărora echipajul ar fi fost răpit de pirați sau că marinarii ar fi părăsit vasul fie din cauza unei răscoale de la bord, fie din cauza apropierii de un aisberg. In ianuarie 1884, o revistă engleză a publicat relatările unui anume Jeffson, care afirma că s-a aflat la bordul vasului și ar cunoaște secretul dispariției echipajului. Pînă la urmă s-a constatat că ciudatul marinar, dispus să „povestească", nu era altul decît... scriitorul A. Conan Doyle, părintele spiritual al lui Sherlock Holmes.

În 1955, în America a apărut și ipoteza că echipajul ar fi fost luat de o... farfurie zburătoare. Ultima încercare de a explica enigmatica întîmplare a făcut-o savantul american Rupert Furnaux. Potrivit ipotezei sale, un butoiaș cu spirt ar fi explodat iar pe punte s-a iscat panică: în orice clipă putea exploda toată încărcătura. De teamă, oamenii au părăsit în grabă vasul, dar vaporii acumulați sub punte s-au ridicat și explozia nu s-a mai produs. Echipajul, deși hotărît să se întoarcă la bric, n-a mai ajuns deoarece o rafală de vînt a mînat vasul, ce se afla cu toate pînzele sus, în larg iar barca supraîncărcată s-a izbit probabil de un recif, scufundîndu-se.

În ce privește vasul „Marie Céleste", el a continuat să navigheze pînă în anul 1884.

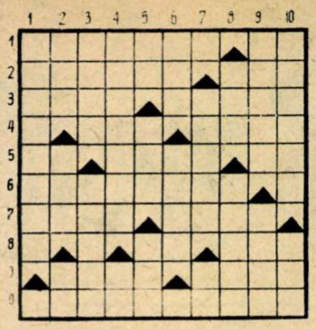

la gura sobei

ORIZONTAL: 1) Expus la căldura focului (pl.). Dan Bratu. 2) Coapte bine. A usturoia. 3) Un cîine care fuge de mama focului! Foc (fig. pop.). 4) Poet român contemporan, autorul volumului de versuri „Focurile sacre". „Inima" creionului. 5) Ene Florescu. Car de foc (înv.). Se schimbă în veselie, voie bună, pocnitori și focuri de artificii. 6) Urme de foc (dim. sing.). 7) Colindător (pop.). Personaj de basm. 8) În lumina farului. Descărcare electrică luminoasă într-un gaz. 9) Oraș în care focul ardea neîncetat la templul Vestei. Atmosferă încărcată, gata de ploaie. 10) Locuiesc în Țara de Foc.

VERTICAL: 1) Titan din mitologia greacă supus unui veșnic supliciu pentru că a dăruit oamenilor focul. 2) Axul focului de tabără. Lumină sau flacără reprezentînd un semnal în navigația pe apă. Soarele arzător al piramidelor. 3) Neplăcut la gust. Celebru peisagist francez (1796—1875), autorul tabloului „Incendierea Sodomei". 4) Cărbuni incandescenți. La masă! 5) Început de incendiu. Numele arborelui de pîine în unele insule din Polinezia. Un lemn bun de foc. 6) Pielea obrazului. A scăpat după incendierea Troiei, ajungînd în Italia unde a întemeiat ginta latină. 7) Ustensilă arhaică folosită la aprinderea focului. Gene! 8) Aici (pop.). Astru incandescent. 9) Veche divinitate italică identificată apoi cu Artemis, considerată zeița luminii, al carei simbol strălucitor era Luna. Adresez cuiva vorbe calde. 10) Imperiul Roman de Răsărit, unde s-a inventat, în secolul al VII-lea, „focul grecesc", lichid inflamabil folosit mai ales în luptele navale. Mîncător de jăratec în basmele noastre populare (pl.).

* * *

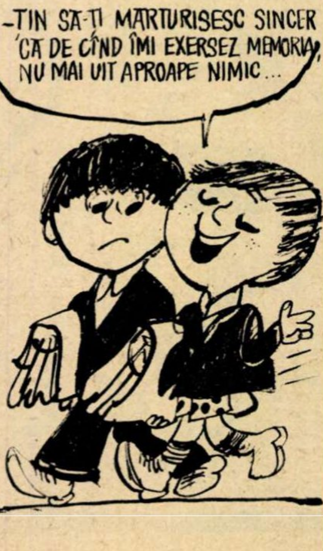
–ȚIN SĂ-ȚI MĂRTURISESC SINCER CĂ DE CÎND ÎMI EXERSEZ MEMORIA, NU MAI UIT APROAPE NIMIC...

ENIGMELE lui Dorel

DE SANDU ALEXANDRU ȘI VAL TĂNASE

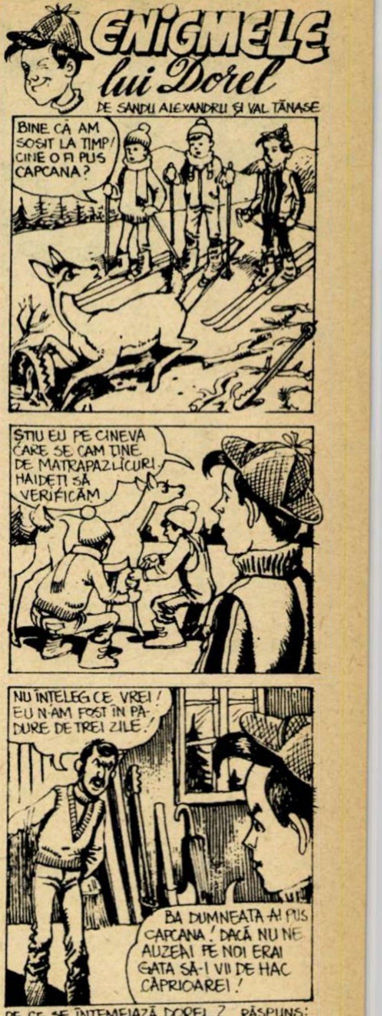
BINE CĂ AM SOSIT LA TIMP! CINE O FI PUS CAPCANA?
ȘTIU EU PE CINEVA CARE SE CAM ȚINE DE MATRAPAZLÎCURI. HAIDEȚI SĂ VERIFICĂM
NU ÎNȚELEG CE VREI! EU N-AM FOST ÎN PĂDURE DE TREI ZILE!
BA DUMNEATA AI PUS CAPCANA! DACĂ NU NE AUZEAI PE NOI ERAI GATA SĂ-I VII DE HAC CĂPRIOAREI!

PE CE SE ÎNTEMEIAZĂ DOREL? RĂSPUNS:

PE FAPTUL CĂ ACEST OM, ÎN GRABA DE A DISPĂREA, S-A UITAT LA FAȚA LOCULUI UNUL DIN BEȚELE DE SKI.

ABONAȚI-VĂ LA „CUTEZĂTORII" ȘI „START SPRE VIITOR" LA OFICIILE POȘTALE ȘI FACTORII POȘTALI.
SE PRIMESC ABONAMENTE PENTRU LUNILE FEBRUARIE - MARTIE - 1982.

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
IOAN MIHĂESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia». TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137, telex: 11226, București.

Index 41033
12 pagini, 1 leu

BUSOLA DE AUR

EPISODUL 5

Text: CONSTANTIN DIACONU
Desene: ELENA și ION MIHĂESCU

Rezumatul capitolelor precedente: În Valea Lungă unde membrii echipajului „Șoimii Carpaților" își instalează tabăra, are loc o mare alunecare de teren care-l izolează pe o „insuliță" pe un geolog. Confecționînd o ingenioasă catapultă, expediționarii reușesc să arunce între ei și geolog un fir de nailon pe care îi trimit cîteva obiecte necesare. Intrat în acea ciudată pădure răsturnată, după ciuperci, Gigi nu apare la timp, îngrijorîndu-i pe colegi, care tocmai vor să pornească în căutarea lui.

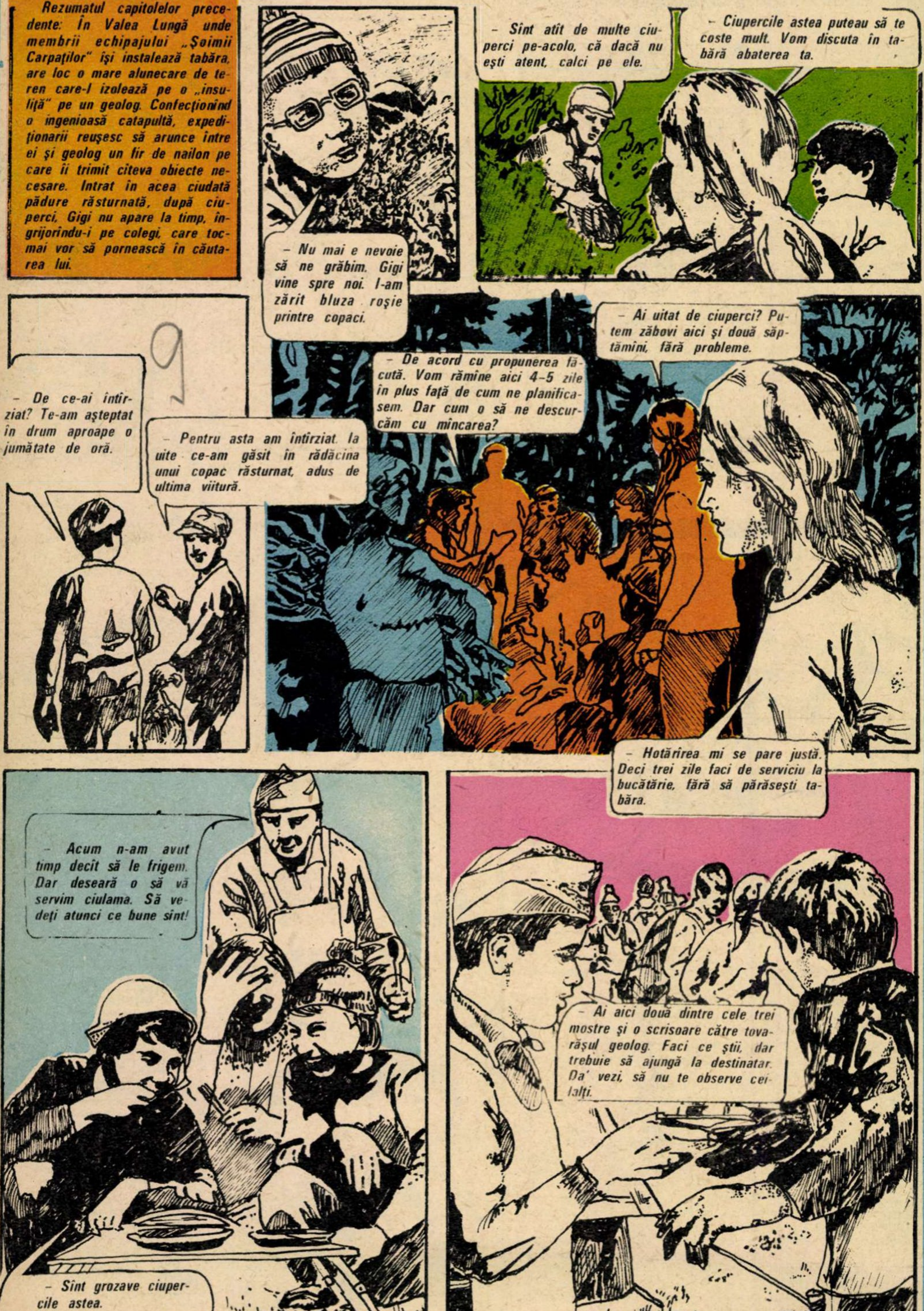
– Nu mai e nevoie să ne grăbim. Gigi vine spre noi. I-am zărit bluza roșie printre copaci.
– Sînt atît de multe ciuperci pe-acolo, că dacă nu ești atent, calci pe ele.
– Ciupercile astea puteau să te coste mult. Vom discuta în tabără abaterea ta.
– De ce-ai întîrziat? Te-am așteptat în drum aproape o jumătate de oră.
– Pentru asta am întîrziat. Ia uite ce-am găsit în rădăcina unui copac răsturnat, adus de ultima viitură.
– De acord cu propunerea făcută. Vom rămîne aici 4-5 zile în plus față de cum ne planificasem. Dar cum o să ne descurcăm cu mîncarea?
– Ai uitat de ciuperci? Putem zăbovi aici și două săptămîni, fără probleme.
– Hotărîrea mi se pare justă. Deci trei zile faci de serviciu la bucătărie, fără să părăsești tabăra.
– Acum n-am avut timp decît să le frigem. Dar deseară o să vă servim ciulama. Să vedeți atunci ce bune sînt!
– Sînt grozave ciupercile astea.
– Ai aici două dintre cele trei mostre și o scrisoare către tovarășul geolog. Faci ce știi, dar trebuie să ajungă la destinatar. Da' vezi, să nu te observe ceilalți.

(Va urma)

Ca să poată contribui și ele cu sume cît de mici la procurarea celor necesare familiei, aceste fetițe din Nepal lucrează cu ziua la recoltatul bumbacului.

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

Secvență dintr-o palpitantă întrecere de hochei din cadrul campionatului „Pucul de aur" din U.R.S.S. Ea se înscrie în tradiționala competiție organizată de gazeta „Pionierscaia Pravda" – U.R.S.S. la care participă anual mii și mii de pionieri.

O imagine din noul cartier de locuințe construit în suburbia Mansoura din Aden, capitala R.P.D. Yemen, și... cîțiva dintre cei mai tineri locuitori ai lui.

6

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 11 FEBRUARIE 1982,
ANUL XVI (749)

De la fabuloasa istorie a Farului din Alexandria pînă la moderna aventură a hocheiului, itinerarul acestui număr vă propune multe escale interesante: „Jurnal pionieresc de bord", „Semafor", „Rozeta săptămînii", literatură, știință, jocuri etc.

FOTO: GRIGORE PREPELIȚĂ

CADRAN POLITIC

Dialogul nemijlocit pe care preşedintele ţării noastre, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, îl poartă permanent cu oamenii muncii din toate judeţele patriei, s-a concretizat, în săptămîna care a trecut, prin vizita de lucru pe care secretarul general al partidului a efectuat-o în judeţul Braşov. Oamenii muncii de pe aceste meleaguri — români, maghiari, germani şi de alte naţionalităţi — au trăit din nou marea bucurie de a se reîntîlni cu tovarăşul Nicolae Ceauşescu, prilej de a-şi manifesta înalta stimă, respectul şi preţuirea pentru munca sa plină de dăruire, pentru grija sa neobosită faţă de bunul mers al treburilor ţării, pentru ca viaţa noastră, a tuturor, să fie din ce în ce mai bună.

La intrarea în Braşov, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, tovarăşa Elena Ceauşescu au fost întîmpinaţi de către locuitorii municipiului cu manifestări de puternic entuziasm, de dragoste fierbinte.

Vizita de lucru a inclus, pe agenda sa, discuţii cu muncitori, specialişti, cadre de conducere, cu activul de partid şi de stat. Astfel, a fost examinat temeinic modul în care au fost realizate sarcinile anului 1981 şi au fost examinate cu atenţie măsurile concrete, operative care se impun pentru ca toate prevederile pe acest an şi pe întreg cincinalul să fie realizate integral.

Aşa cum procedează de obicei, secretarul general al partidului s-a întîlnit cu oamenii muncii la locul de muncă al acestora, acolo unde se înfăptuiesc bunurile materiale. Au fost vizitate Întreprinderea „Electroprecizia", întreprinderile de autocamioane şi de stofe. În cuvîntarea rostită la întîlnirea cu activul de partid şi de stat din judeţul Braşov, secretarul general al partidului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu a apreciat preocupările colectivelor de oameni ai muncii din întreprinderile vizitate, ale tuturor oamenilor muncii din Braşov, ale întregului nostru popor, de a asigura aplicarea fermă a prevederilor planului, în vederea înfăptuirii neabătute a sarcinilor ce revin fiecărei unităţi economice.

SEMNAL

Consiliul Culturii şi Educaţiei Socialiste, împreună cu Ministerul Educaţiei şi Învăţămîntului, Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist, Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor, Uniunea Compozitorilor şi Radioteleviziunea română au iniţiat concursul coral intitulat **„Copiii României socialiste cîntă pacea"**. Concursul se va desfăşura în perioada februarie-iunie 1982 şi va cuprinde mai multe etape: **faza de masă**, în luna februarie (vor fi selecţionate cele mai bune coruri de pionieri şi utecişti); **faza judeţeană** (sector, Bucureşti), 1 martie — 20 aprilie (concerte corale organizate în şcoli, întreprinderi, platforme industriale, cămine culturale şi case de cultură; la nivelul fiecărui judeţ se vor selecţiona pentru etapa interjudeţeană două coruri pionereşti şi unul de elevi din licee); **faza interjudeţeană** (municipiul Bucureşti), 25 aprilie — 30 mai (patru jurii vor viziona, fiecare, corurile din 10—11 judeţe, la ele acasă).

Iată, aşadar, dragi pionieri, că în decursul acestei luni, februarie, aveţi prilejul organizînd diferite manifestări cultural-artistice — să acordaţi, din plin, atenţie pregătirii corurilor voastre în vederea participării în fazele următoare, superioare ale concursului. TUTUROR, MULT SUCCES!

CONSTELAȚIA „PIONIERII"

SUBREDACȚIILE PIONIEREȘTI JUDEȚENE TRANSMIT:

„Pionierii, pe frontul împotriva risipei". *10 000 de pionieri şi şcolari din localităţile* **Anina, Caransebeş** *şi* **Moldova Nouă,** *judeţul* **Caraş-Severin,** *au participat la ample acţiuni de colectare a materialelor textile, hîrtiei, sticlelor şi borcanelor, colaborînd în acest scop, cu cetăţenii din oraşele respective. Trofeele hărniciei copiilor severineni, obţinute în aceste bătălii ferme împotriva risipei, certifică un procentaj ridicat în realizarea angajamentului lor de muncă patriotică.* ● *În judeţul* **Călăraşi,** *pionierii au realizat zile-record la colectarea sticlelor, borcanelor, hîrtiei şi fierului vechi. Îi felicităm pe pionierii de la Şcoala generală din localitatea* **Cuza Vodă** *care şi-au şi depăşit angajamentul pe acest an la colectarea ambalajelor de sticlă, de asemenea, pe harnicii pionieri de la şcolile generale nr. 6, 9 şi 10 din municipiul* **Călăraşi,** *precum şi pe cei din localităţile* **Lehliu Gară** *şi* **Fundulea.**

„Nici un metru pătrat de pămînt nefolosit!" *Sub acest generic, aproximativ 1500 de pionieri* **buzoieni,** *de la şcolile generale* **Smeeni, Pogoanele, Ţinteşti** *şi* **Brădeanu** *s-au întîlnit cu specialişti de la cooperativele agricole de producţie din localităţile respective. Ei au aflat date şi fapte grăitoare despre noua revoluţie în agricultură, care se desfăşoară în ţara noastră. Copiii, vrînd în mod firesc să urmeze exemplul părinţilor, s-au angajat să contribuie şi ei, după puterile lor, la valorificarea integrală a pămîntului agricol atît în cadrul fermelor pionereşti, cît şi în activitatea de sprijinire a lucrărilor din agricultură.*

Bucuriile copilăriei. *Din şiragul veştilor primite le mai reţinem pe cele ce semnalează originale modalităţi prin care au loc, în detaşamente şi în unităţi, sărbătorirea zilei de naştere a colegilor. Astfel, în oraşul Cisnădie, judeţul Sibiu, pionierii din localitate, care se aniversează în aceste zile, au fost sărbătoriţi printr-o acţiune specială, emoţionantă, la Casa pionierilor şi şoimilor patriei.*

„Ştafeta pionierească pentru mîine". *Pionierii din judeţul* **Iaşi** *organizează în această lună un mare număr de vizite în unităţile economice ieşene, întîlniri cu fruntaşi în producţie, concursuri privitoare la meseriile viitoare care-i aşteaptă. Copiii au ales denumirea genericului potrivit dorinţei şi convingerii că, participînd la aceste acţiuni, ei vor cunoaşte şi mai îndeaproape pe acei oameni minunaţi de la care învaţă să fie cutezători, producătorii de bunuri materiale muncitorii, tehnicienii şi inginerii. Astfel ei îşi vor lărgi orizontul de cunoştinţe şi vor face noi paşi în pregătirea lor pentru muncă, pentru viaţă.*

Semnale despre acţiuni avînd aceeaşi tematică am mai primit şi din alte judeţe. **„Munca, izvor de bucurii"** *şi-au intitulat vizita la Întreprinderea de panificaţie, pionierii claselor a VIII-a de la* **Şcoala generală nr. 7** *din municipiul* **Bîrlad,** *judeţul* **Vaslui.** ● *O întîlnire emoţionantă au avut pionierii de la* **Şcoala generală nr. 10, Giurgiu** *cu fruntaşi în producţie de la Fabrica de zahăr din municipiu.* ● *Pionierii claselor a VIII-a de la* **şcolile generale nr. 2** *şi* **3** *din* **Cîmpulung Moldovenesc,** *judeţul Suceava, au purtat un dialog interesant, despre meserii, cu uteciştii de la Liceul de construcţii din localitate.*

„Iarna nu ne împiedică să îngrijim florile", ne spun pionierii de la Şcoala generală nr. 4 din Giurgiu, care au realizat această imagine-foto în sera şcolii.

Pionierii de la Şcoala generală nr. 28 din Cluj-Napoca, oaspeţi ai muncitorilor fruntaşi de la Întreprinderea de pielărie şi încălţăminte „Clujana".

CUTEZĂTORII PRINTRE NOI

DESENE: VALENTIN TĂNASE

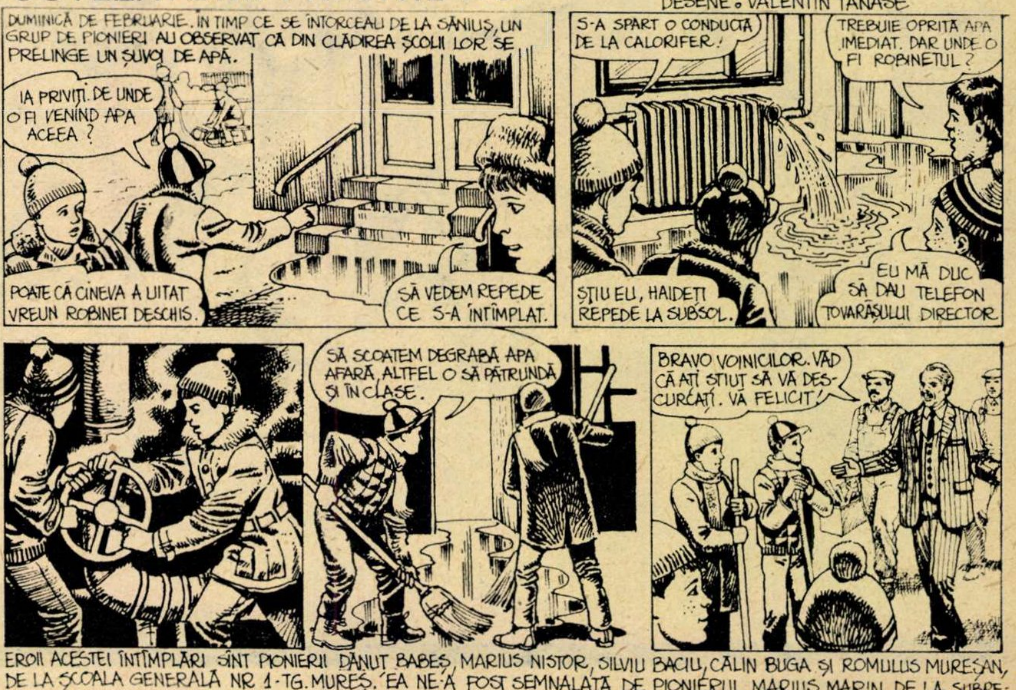
DUMINICĂ DE FEBRUARIE. ÎN TIMP CE SE ÎNTORCEAU DE LA SĂNIUŞ, UN GRUP DE PIONIERI AU OBSERVAT CĂ DIN CLĂDIREA ŞCOLII LOR SE PRELINGE UN ŞUVOI DE APĂ.
IA PRIVIŢI. DE UNDE O FI VENIND APA ACEEA ?
POATE CĂ CINEVA A UITAT VREUN ROBINET DESCHIS.
SĂ VEDEM REPEDE CE S-A ÎNTÎMPLAT.
S-A SPART O CONDUCTĂ DE LA CALORIFER !
TREBUIE OPRITĂ APA IMEDIAT. DAR UNDE O FI ROBINETUL ?
ŞTIU EU, HAIDEŢI REPEDE LA SUBSOL.
EU MĂ DUC SĂ DAU TELEFON TOVARĂŞULUI DIRECTOR.
SĂ SCOATEM DEGRABĂ APA AFARĂ, ALTFEL O SĂ PĂTRUNDĂ ŞI ÎN CLASE.
BRAVO VOINICILOR. VĂD CĂ AŢI ŞTIUT SĂ VĂ DESCURCAŢI. VĂ FELICIT !

EROII ACESTEI ÎNTÎMPLĂRI SÎNT PIONIERII DĂNUŢ BABEŞ, MARIUS NISTOR, SILVIU BACIU, CĂLIN BUGA ŞI ROMULUS MUREŞAN, DE LA ŞCOALA GENERALĂ NR 1-TG. MUREŞ. EA NE-A FOST SEMNALATĂ DE PIONIERUL MARIUS MARIN DE LA SUBREDACŢIA DIN TG. MUREŞ.

Chenar de onoare

Promovabilitatea de sută la sută, pe primul trimestru şcolar, este litera de aur a acestui Chenar, căreia în numărul de astăzi îi dau strălucire:

Din judeţul Ialomiţa, 48 de unităţi pionierești, printre care se află cele de la şcolile generale **Ciulniţa, M. Kogălniceanu, Cocora, Griviţa, Sudiţi, Perieţi, Ţăndărei, Cegani, Munteni — Buzău.**

Din judeţul Arad, unităţile de pionieri de la Şcoala generală nr. 18, Arad, şcolile generale **Apateu, Bocsig, Hăşmaş, Hălmăgel, Satu Nou, Ţipar, Şilindia, Caporal Alexa, Săvîrşin, Gurba, Şicula, Chier, Mănăştur, Vărădia, Avram Iancu şi Grăniceri.**

Din judeţul Sălaj, 170 de unităţi pionierești, printre care se află cele de la şcolile generale din localităţile **Bocşa, Borla, Coşeiu, Creaca, Lemniu, Someş-Odorhei.**

Din judeţul Satu Mare, unităţile de pionieri de la şcolile generale **Căuaş, Doba, Culciu Mare, Valea Vinului, Botiz, Micula, Supuru de Sus.**

Din sute şi sute de detaşamente care au încheiat trimestrul I cu promovabilitate de sută la sută se numără şi detaşamentul clasei a IV-a D, **Şcoala generală nr. 10, Hunedoara.**

Eroica '82

Mulţumire

Pe plaiurile tale, pline
de soare,
am cunoscut luminile dintîi,
mîinile-ţi calde, ţară, primitoare,
cu grijă ne-au vegheat la căpătîi,
şi primii paşi i-am încercat
în lume
în libertatea cerului tău curat.

Noi nu am cunoscut robia,
nici ascuţişul pietrelor din drum,
nu ne-a-ngheţat lîngă tăbliţă mîna,
nu am cunoscut bordeiele cu fum.

Prin tine-am cunoscut
chemarea mării
şi foşnetul pădurilor de brad,
dulceaţa poamelor în toiul verii,
şi murmurul apelor din vad.

Tu, ţară, ne înveţi frăţia-ntre
popoare,
cum să fim demni şi harnici
ne arăţi,
ne strîngi la pieptul tău
de mamă iubitoare
cu aur scrii învăţătura-n cărţi.

Şi pentru toate astea, bună mamă,
noi pionieri şi şoimi, îţi mulţumim,
iar celui care-n fruntea ta
veghează
Căldura inimilor noastre-i dăruim!

Daniela Mărculeţ
Şcoala generală Vînători-Paşcani

În chenar de ghiocei

În lumina soarelui
boabele de aur miros a ogor
şi a floare plăpîndă...
Ciocîrliile-şi înalţă
trilul tremurat.
În chenar de ghiocei
aud murmurul anilor mei...

Elena Daniela Uta
Şcoala generală nr. 5,
Gh. Gheorghiu-Dej

Ţara

Mi-e ţara leagăn şi vatră de doine,
Pîine rotundă, petală de floare,
Gînd îndrăzneţ din Azi şi din Mîine,
Zbor vertical spre piscuri de soare.

Mi-e ţara lumină şi zîmbet de-odată,
Holde bogate, întinse livezi,
Mi-e ţara casa de strămoşi lăsată,
Pămîntul acesta mănos cît îl vezi!

Mariana Apostolescu, cl. a VII-a,
Şcoala generală nr. 29, Galaţi

* * *

DIALOG CU VIITORUL

MESERII ALE SATULUI DE AZI

Doisprezece băieţi stăteau strînşi în jurul unui tractor, ascultînd atenţi explicaţiile tovarăşului maistru Ion Bucur, care lucrează aici, la S.M.A. Bărcăneşti, judeţul Prahova, de mai bine de 14 ani. Din dragoste pentru meserie, dar şi de copii, se află acum la început de drum cu a doua „promoţie" a cercului pionierilor mecanizatori de la şcoala generală din localitate. Activităţile, deocamdată de cunoaştere a tractorului, se desfăşoară în ateliere, printre zecile de alte tractoare aşteptîndu-şi rîndul la revizie. Se lucrează intens, dar tovarăşul maistru îşi găseşte timp şi pentru viitorii mecanizatori.

„Îi consider ca şi pe copiii mei şi îi respect pentru pasiunea lor. Să nu credeţi că meseria de mecanizator este simplă. Sincer să fiu, nu spun asta din orgoliu profesional. Cu tractorul e ca şi cu bulgărele de pămînt din brazdă. Pentru cine nu se pricepe într-ale ogorului, bulgărele ăsta nu înseamnă nimic, dar cel care trăieşte aici, care cunoaşte pămîntul, e în stare să citească în el istoria recoltei anului acela şi a anilor ce vor veni. Copiii noştri învaţă acest lucru de la părinţi sau de la fraţii mai mari încă din primele zile ale drumului lor de-a lungul brazdelor. Tot aşa e şi cu tractoristul. Pentru neştiutori, el e omul de „la volan", cînd de fapt, mai ales acum, tractoristul, care lucrează cu peste 30 de maşini agricole – să zicem numai cîteva, cum ar fi plugurile, grapa, discuitoarea, semănătoarea, agregatele pentru împrăştierea îngrăşămintelor etc. – trebuie să le ştie rostul pe de-a-ntregul şi să le şi repare, dacă e cazul.

Aceşti copii, de exemplu Florea Nicolae, al cărui tată e tractorist la noi, la S.M.A., mai află unele lucruri tehnice şi „de acasă", dar partea cea mai de seamă o învaţă la şcoală. E drept că visul lor e să se vadă cît mai repede la volanul tractorului, dar pînă atunci e mult de învăţat".

Tot din pasiune vin la cerc şi Mihai Marcu, din clasa a VIII-a A, şi Nicolae Matei, comandantul de detaşament al clasei a VII-a, şi Ion Olteanu, colegul său, deţinător al medaliei de argint la campionatul naţional de lupte libere, categoria 32 kg.

La Bărcăneşti, şcolarii satului îşi pot alege o mulţime de meserii. Liceul agricol pregăteşte muncitori calificaţi în multe meserii necesare agriculturii. Numai la S.M.A. – una dintre primele staţiuni de acest gen înfiinţate la noi în ţară – pe lîngă mecanizatori lucrează şi sudori, strungari, electricieni, vulcanizatori, energeticieni, tinichigii, vopsitori, bobinatori. Şi fetele s-au integrat bine în colectivul de la S.M.A., ca şi la serele intercooperatiste Tătărani, Româneşti, ori la complexul de creşterea taurinelor.

„Da, e mult de lucru, la noi, conchide tovarăşul Ion Bucur. Mulţi dintre aceşti pionieri vor deveni tovarăşii mei de muncă. Îi văd cum se străduiesc de pe acum să fie oameni de ispravă în satul natal. Ca maistru, n-am altă dorinţă decît să ştiu că, mîine, ucenicii mei de azi mă vor întrece în meserie".

MARIA DUMITRESCU

JURNAL DE BORD pionieresc

FRUMOASA POVESTE A UNEI PRIETENII

Am făcut cunoştinţă cu şoimii patriei, copii ai muncitorilor de la Întreprinderea „Griviţa Roşie", la locul lor de activitate zilnică – Grădiniţa nr. 248, sectorul 1, Bucureşti. Pentru că eram invitaţi să participăm la două acţiuni, organizate de grupele mari, aşteptam cunoştinţa noastră şi cu pionierii-instructori, pe care-i ştiam nelipsiţi de la activităţile ce le solicită sprijinul şi colaborarea. Aşa ne-am întîlnit aici şi cu băieţi şi fete din clasa a VI-a A, de la Şcoala generală nr. 3.

Primii dintre gazde, şoimii patriei din grupa condusă de tovarăşa educatoare N. Onofrei, ne înconjoară cu bucurie şi nerăbdare. Şi, imediat, atrăgătoarele jocuri încep. Pe măsuţe, în faţa şoimilor, este prezentat un joc al meseriilor care să le pună la încercare perspicacitatea. Pionierii Remus Glogojeanu, Mihaela Cîrligea, Roxana Mogîldea, Daniela Dinu, Alina Bălătică urmăresc cu atenţie cum se descurcă prietenii lor de-o şchioapă. Auzim şoaptele calde ale Mihaelei, Alinei, Roxanei cum rostesc cîte un „Bravo!" încurajator. Şoimii Monica Scarlat, o fetiţă ca o păpuşă şi Cristina Miu, brunetă şi cu ochii verzi, izbutesc primele să treacă proba de perspicacitate, să taie rapid cu o linie uneltele nepotrivite şi să le lase pe cele corespunzătoare zidăriei şi tîmplăriei.

Nu părăsim sala înainte de a primi în dar un... moment poetic şi unul muzical. Micuţii interpreţi Cipriana Ionescu, Adina Riposan, Daniel Ionescu, Beatrice Focşeneanu, Pavel Lin sînt aplaudaţi cu căldură.

În aceeaşi zi, o altă acţiune, intitulată „Focul şi efectele sale" a captivat atenţia copiilor, dînd satisfacţie curiozităţii lor ştiinţifice.

La despărţire, pionierii-instructori, coautori la succesele acestor acţiuni – le-au dăruit prietenilor lor mai tineri cărţi, semne de carte, dulciuri, flori, i-au felicitat şi i-au îmbrăţişat.

MEREU MAI BINE!

Stăm de vorbă cu pionierii-instructori – Remus, Roxana, Alina, Mihaela. Aflăm că deşi au organizat cu şoimii patriei multe acţiuni, nu sînt pe deplin mulţumiţi. Pionierii au hotărît să-i înveţe pe cei mici şi mai multe jocuri interesante, şi mai multe cîntece şi poezii, să organizeze împreună excursii, vizionări de spectacole la teatrul de păpuşi şi la circ, să aibă împreună mai multe activităţi sportive în care pionierii se pricep să fie şi antrenori entuziaşti.

Aflăm şi unul dintre secretele aprecierii maxime pe care au acordat-o ei desenelor create în aceeaşi zi de şoimii patriei Veronica Mariciuc şi Alexandra Hubert, desene cu tema „Vrem pace pe pămînt".

– Vedeţi, cerul acesta are o culoare foarte deschisă, nu este umbrit de nori. Străjuieşte Porumbelul păcii, soarele este foarte luminos şi copiii sînt pretutindeni...

– Am constatat că vă plac mult activităţile organizate cu şoimii patriei.

– Desigur! Micii noştri prieteni au o mare gingăşie, sînt afectuoşi, ne ascultă cu atenţie. Venim cu multă bucurie la ei. Totul este foarte curat, ordonat şi cu mult gust împodobit. Parcă ne-am afla într-un decor de basm.

...Iată o poveste frumoasă, plină de împliniri a prieteniei ce se leagă tot mai mult şi mai trainic între pionieri şi membrii Organizaţiei „Şoimii patriei".

MARGARETA MICU

Fotografii: **GRIGORE PREPELIŢĂ**

●●●●●●●

ÎN DIRECT - ACTIVELE PIONIEREŞTI

PROGRAMUL NOSTRU DE ACTIVITĂŢI

În jurul „mesei rotunde" iau loc, de data aceasta, membrii comandamentului uneia dintre cele mai mari unităţi pionereşti din municipiul Galaţi, cel de la Şcoala generală nr. 29. Scopul întîlnirii: o privire atentă asupra programelor de activităţi ale detaşamentelor pe trimestrul al doilea. „Sînt ele alcătuite astfel încît să cuprindă o arie largă, cît mai bogată de acţiuni răspunzînd astfel dorinţelor tuturor pionierilor?"

Intrînd direct în subiect, Gabriela Bucur, comandanta detaşamentului clasei a VIII-a B, a fost de părere că...

— În toate programele noastre, ca prim punct avem grijă să fie înscrisă analiza muncii la învăţătură pe trimestrul trecut. Această adunare se poate desfăşura foarte simplu — nimic nu-i mai uşor decît să faci, statistic, situaţia la învăţătură (ba o poţi lua de la tovarăşa dirigintă) şi să o prezinţi însoţită de laude sau... regrete. Mai greu, dar bineînţeles mai cu folos, este de organizat o analiză, o dezbatere serioasă. Aşa am făcut noi la începutul trimestrului şi acum ne felicităm. De ce? Pentru că simţim roadele acestei adunări. Ce s-a întîmplat? Pînă atunci ne dovediserăm prea indulgenţi cu doi dintre colegii noştri, Ionel şi Romeo, care nu învăţau bine, lipseau de la şcoală. Pentru prima oară detaşamentul nostru avea acum şi doi corigenţi! Şi încă la matematică. Era de-ajuns ca în adunare să-i criticăm? Am considerat că nu. Am căutat cauzele: unul se înscrisese la un club sportiv şi neglija şcoala, celălalt, pe motiv că se mutase în alt cartier pierdea timpul pe străzi. Am discutat şi cu părinţii. În adunare am deţinut deci suficiente date pe baza cărora să putem analiza situaţia. Adică am fost documentaţi, am putut să luăm măsurile şi hotărîrile cele mai potrivite.

— De fapt, ceea ce susţine Gabriela, este valabil şi pentru alte acţiuni de-ale noastre, intervine Cornelia Dănilă, comandanta detaşamentului clasei a VIII-a I. De pildă, cînd noi hotărîm să organizăm o activitate de cunoaştere a trecutului de luptă al partidului, o întîlnire cu un comunist, o vizită la un muzeu de istorie, sau într-o întreprindere, ştim de la început că nimeni nu va fi un simplu spectator ci, dimpotrivă, fiecare pionier din detaşament va avea o contribuţie. Cînd e vorba despre o vizită, de pildă, unii iau legătura cu întreprinderea, alţii se documentează asupra producţiei de acolo pentru a şti ce întrebări să punem etc.

— Într-a VII-a E sînt foarte mulţi sportivi. Şi, după părerea lor, în programul nostru am inclus prea puţine acţiuni sportive. Oare aşa să fie? se întreabă Gabriela Burtan. Eu aş zice că acele activităţi cu un caracter aproape permanent, cum este munca patriotică, culturală, sportivă, să apară în programul nostru doar atunci cînd finalizăm o etapă a preocupărilor noastre. Cum ar fi, de pildă, un concurs sportiv între detaşamente, o serbare...

— Deşi sîntem doar în clasa a cincea, şi noi ne-am alcătuit un program de activităţi bogat, precizează Dan Porneală. Numai că le-am gîndit pe... măsura noastră, în aşa fel încît să înţelegem totul şi, bineînţeles, să ne placă. De pildă, discuţii despre comportarea noastră, despre respectarea Codului etic al pionierului. Sau, ne atrag foarte mult activităţile în care este vorba despre ştiinţă. Şi, mai ales, experienţele pe care le organizăm împreună cu tovarăşii comandanţi-instructori, cu profesorii invitaţi. De asemenea, avem grijă ca şi ceremonialul pionieresc să se desfăşoare astfel încît să determine o puternică trăire emoţională, patriotică a tuturor pionierilor.

Din acest rodnic schimb de experienţă s-au desprins idei, propuneri privind Programul de activităţi al detaşamentului. Asupra acestora vom reveni în numărul următor. Vă invităm, dragi prieteni, să ne împărtăşiţi şi voi din propria experienţă privind alcătuirea şi înfăptuirea *Programului de activităţi*. Rubrica activelor pionereşti vă stă la dispoziţie.

ELENA MĂNESCU

„Semaforul" - o tribună a opiniei pionereşti

„Semaforul" Şcolii generale nr. 2, **Ştefăneşti**-Argeş, ne-a trimis cîteva dintre materialele sale. După cum veţi vedea, la ordinea zilei sînt acolo două probleme de mare însemnătate: **învăţătura** şi **disciplina.** Alegînd spre publicare cîteva dintre intervenţiile pionierilor argeşeni, adresăm tuturor „Semafoarelor" din şcoli invitaţia de a trimite redacţiei epigrame, caricaturi, foiletoane prin care pionierii iau atitudine fermă faţă de chiul, delăsare, fugă de învăţătură, indisciplină etc. dar, evident, şi materiale care semnalează şi încurajează reuşitele, comportările exemplare, eforturile de autodepăşire.

Trimiteţi plicurile pe adresa: Cutezătorii, Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti, cu menţiunea **Pentru rubrica „Semafor".**

Pe aripile vîntului

(FOILETON)

F.D. din clasa a VIII-a A stătea dimineaţa liniştit în pat, oftînd: „Of! mama m-a sculat iarăşi prea devreme!! E abia şapte, poezia n-am învăţat-o... dar tovarăşul profesor din 35 de elevi nu m-o găsi tocmai pe mine!"

Se gîndi totuşi să citească, măcar o dată, poezia. Şi ajungînd la versurile: „Spun că vine-un vînt de iarnă! Răscolind pădurile..." căzu în visare.

ROZETA SĂPTĂMÎNII

O INIMĂ CARE BATE ÎN CINSTE ŞI OMENIE

Mă numesc Elvira Morar şi locuiesc în oraşul Tîrnăveni. Sînt muncitoare la Combinatul chimic. Vreau să vă povestesc despre un tînăr care pentru mine şi familia mea este ca un frate sau fiu. Este vorba despre Raţiu Florin, elev la Liceul industrial nr. 1 de chimie. E în anul II, iar în luna februarie va da examenul pentru meseria de sudor. Îi doresc succes la examen atît eu cît şi familia mea.

În ziua de 5 ianuarie 1982 am uitat, în autobuzul nr. 8, geanta cu toate actele din casă şi suma de 7800 lei, bani pe care-i scosesem recent de la C.E.C. Tînărul nu a profitat de bani şi, totodată, găsind şi buletinul în geantă, m-a căutat în cartier şi mi-a adus geanta cu tot ce aveam în ea.

Vreau să aduc mii de mulţumiri pentru o inimă care bate în cinste şi omenie. În încheiere, mulţumesc celor care îi educă astfel pe cei tineri — Organizaţia Pionierilor şi Uniunea Tineretului Comunist. Iar această faptă a lui Florin n-o voi uita niciodată.

ELVIRA MORAR
Tîrnăveni, 9 ianuarie 1982

FOTOCRONICĂ

● Două imagini primite de la subredacţia „Trivale" din Piteşti. Cine sînt aceşti cîştigători ai însemnului „Banca de onoare"? Alina Dabija şi Magdalena Popescu (foto 1); Niculina Manea şi Valentin Cîrstoiu (foto 2), de la Şcoala generală nr. 15.

● „Clubul artelor", Deva. Membrii subredacţiei „Voci tinere" au prezentat recent montajul muzical-literar „Leagăn pentru toată copilăria". În prima imagine, Adam Sandrinu le-a surprins pe colegele sale citind din versurile originale dedicate păcii (foto 3). O foarte tînără interpretă la pian — pioniera Lucreţia Devian, din clasa a III-a, Şcoala generală nr. 8 (foto 4).

● LA ÎNCHIDEREA EDIŢIEI: Schiorii ce se pregăteau să se avînte pe pista de concurs (foto 5) din apropierea cabanei Piatra Craiului, porneau să-şi dispute întîietatea la faza orăşenească a Cupei „Pionierul". Claudia Vlad şi Radu Victor, subredacţia „Muscelul", Casa pionierilor şi şoimilor patriei Cîmpulung Muscel).

● ●

...Un vînt puternic îl ridică din pat şi îl duse într-un... automobil! Ce frumos automobil şi ce mare! Dar... n-avea volan! Cum să-l conduci?! Pe urmă, alt vînt imaginar l-a transportat la bordul unei nave uriaşe. Acolo, în cabina de comandă, tinerii marinari – dintre care timonierul semăna leit cu el! – conducea cu siguranţă nava pe valuri. „Vezi? şopti vîntul. Aşa e cînd înveţi!" În clipa aceea F.D. se dezmetici. Era tot în pat, iar soarele de iarnă îşi trimitea razele spre fereastra lui.

Se uită la ceas. Era tîrziu, foarte tîrziu! „Vai, trebuie să plec la şcoală". Se îmbrăcă degrabă, îşi pregăti ghiozdanul şi o zbughi. „Ghinionul" nu l-a părăsit. A fost ascultat şi drept răsplată pentru „efortul depus" a luat nota 3. Dar se pare că acum ştie ce are de făcut.

Brînzea Gabriela
cl. a VIII-a A

Mica publicitate „Semafor"

Cedez carnet note slabe contra carnet confortabil, cu note bune şi acces la... laude! Adresaţi P.O., clasa a VIII-a.

„Stimate Arici! Subsemnatul M.A., clasa a VII-a B, doresc să fac cunoştinţă cu ţepii tăi, spre a mă trezi din lenea ce m-a cuprins. Îţi mulţumesc anticipat".

„Dragi cititori! În clasa a VIII-a A s-a deschis „cercul marilor colecţionari". Nu de timbre, aşa cum am fi tentaţi să credem, ci de... note de 3 şi 4. Campion este A.N.

Gabriela Voica
Marius Nedelea
cl. a VIII-a A

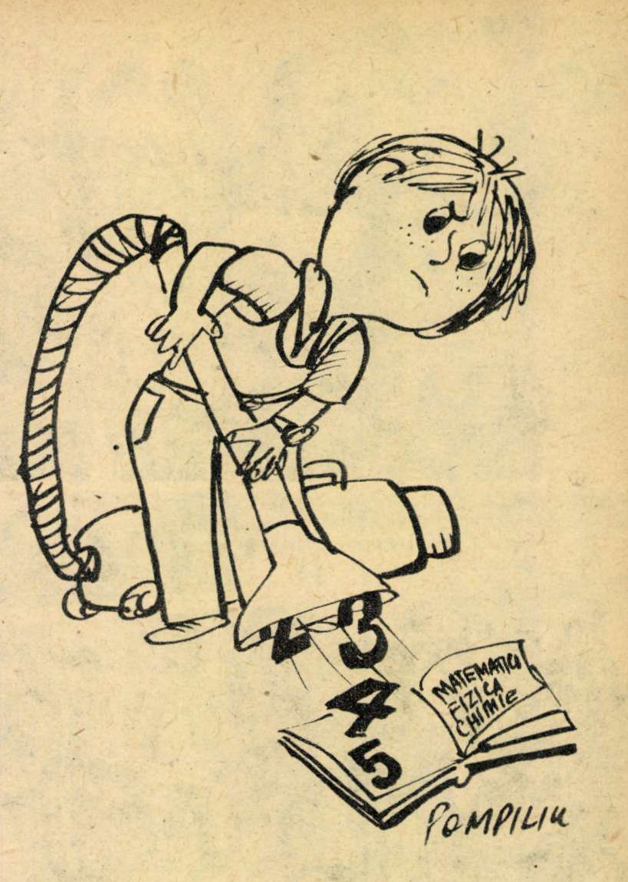

Atelierul celor care vor să învețe din ce în ce mai bine

„MINUTUL FIERBINTE"

Motto: *Nu există elev care nu visează să înveţe foarte bine!*

Aş vrea să vă povestesc astăzi despre o izbîndă a lui **Mihai Călin,** de la Şcoala generală din comuna Roma, judeţul Botoşani. Colegul său **Marin Olariu** ne scrie că, la una din orele de istorie, Mihai Călin a răspuns excelent la toate întrebările – deloc uşoare! – puse de tovarăşa profesoară. Veţi spune că nu-i nimic deosebit în asta, dar corespondentul rubricii noastre precizează negru pe alb:

„Noi ne miram cum de a învăţat, deoarece este unul dintre elevii slabi la învăţătură pe care noi, colegii lui, am încercat să-l ajutăm, însă cu toate încercările pe care le-am făcut n-am reuşit. În acea zi, Mihai Călin a luat 10 şi a fost felicitat şi de către noi, şi de către tovarăşa dirigintă".

Eu însă cred că, dimpotrivă, „toate încercările" la care se referă Marin Olariu **au reuşit!** Este vorba aici de întreaga atmosferă de muncă serioasă, de colegialitatea pionierească, de exigenţa din detaşamentul lor care şi-au făcut efectul asupra lui Mihai Călin, **aducîndu-i la lumină posibilităţile** pe care le are. Mult trebuie să fi muncit acest Mihai Călin pentru a se afirma, multor tentaţii de joacă le-o fi rezistat, cu multe greutăţi s-o fi luptat acolo, la masa lui de scris, acest **fost** elev slab. Nu cunoaştem precis cum s-au desfăşurat lucrurile în sinea lui de om hotărît să devină mai bun, dar este evident că acasă, în timpul lecţiilor, a avut de înfruntat acele „minute fierbinţi" cînd **trebuie să alegi între îndeplinirea unei îndatoriri şi distracţie.** Nu ştim dacă drumul lui de-atunci încoace a continuat fără nici o poticneală... Dar ne bucură prima lui victorie şi sîntem siguri că vor urma şi altele, întrucît el a învăţat să depăşească „minutul fierbinte", acel moment cînd trebuie să iei cea mai bună hotărîre!

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta menţiunea **„Atelier".**

Arc de triumf într-un sat din Moldova

SĂ DESCOPERIM ÎMPREUNĂ

Bătrîna Damian Petru Anica, fiica ţăranului răsculat Trifan Roman Grosu, stînd de vorbă cu un grup de pionieri.

Pionierii aduc omagiul lor eroilor răscoalei.

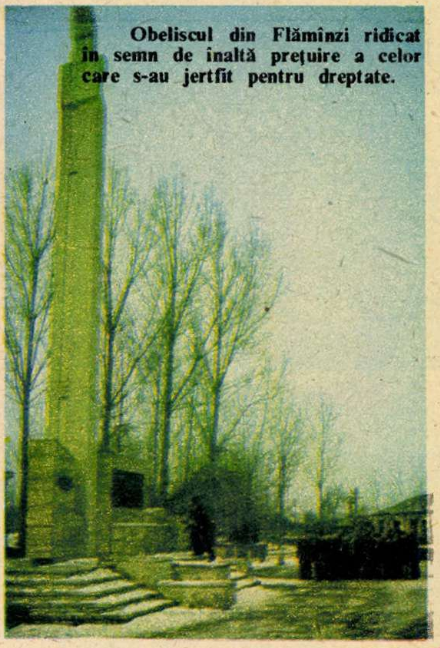

Obeliscul din Flămînzi ridicat în semn de înaltă preţuire a celor care s-au jertfit pentru dreptate.

Moştenit de la strămoşi, pămîntul nostru dintotdeauna este parte din fiinţa noastră, este însuşi trupul patriei. Lovit şi rupt, smuls din mîinile celor ce l-au muncit de-a lungul mileniilor, acest pămînt a luat foc în 1907. Din nordul ţării pînă jos la Dunăre, obidiţii satelor s-au răsculat. Dar să lăsăm timpul şi mărturiile să vorbească.

CE NU SE POATE UITA

1907. Frig şi sărăcie în toate satele ţării. Foame, întuneric. Pămîntul crăpa sub îngheţ. Pentru cei săraci fiecare înserare însemna încă o grea suferinţă. Casele de pămînt cu cîte o fereastră şi cu cîte o uşă se scufundau şi mai tare în pămînt. Fiecare dimineaţă însemna şi ea grea suferinţă; fără mămăligă sau pîine la gură, fără foc în vatra de lut, fără haine pe ei şi desculţi, copiii şi oamenii se stingeau ca nişte luminări. În toată comuna Flămînzi nu era decît o singură şcoală, cu doi învăţători; dar şi aceea era închisă din cauza lipsei de căldură. Ianuarie, februarie, martie, iarnă de lacrimi şi suferinţă. „Şi-atunci, ne spune bătrînul ţăran Mihai I. Gheorghe, în vîrstă de 82 de ani (în vîrstă de 8 ani cînd a izbucnit răscoala), oamenii n-au mai putut îndura atîta rău. Ce-au făcut? Au sărit cu furca şi cu toporul să se bată cu **răul**. Dar cine era el, răul? Nimeni altul decît **stăpînirea** pămînturilor noastre. Iaca, aşa se face că un grup de ţărani au tăbărît cu ciomegele pe administratorul de moşie; vătafii din Prisăcani au fost fugăriţi, spaima a intrat în ei ca frigul în casele oamenilor. Iar numai peste patru zile... s-au şi auzit puştile clănţănind, iar tunurile de pe dealul Băcanii dînd semnalul vărsărilor de sînge. Din mai multe zări se văd urcînd vîlvătăile — drumurile se umplu de lume dezlănţuită. Încăierarea suferinţei cu stăpînirea era atît de puternică încît o mare răscoală s-a revărsat ca un incendiu uriaş în toată ţara. Şi-am văzut cum alergau ţăranii desculţi şi zdreliţi, cu ochii înflăcăraţi şi tălpile însîngerate de ger, cu mîinile pe gheoage şi furci şi topoare... Se răsucise inima în ei, se clătinase pămîntul; Roman Trifan Grosu, Mitică Simionescu, Costache Iftode, Dumitru lui Lipciuc, unu Zamfirescu au fost întîii răsculaţi, un fel de capete de foc de la care s-au aprins toate celelalte frunţi şi sate. Ce-a urmat ştie toată ţara şi toată lumea. Bordeiele de pămînt s-au lăsat şi mai tare în pămînt, miile de oameni obidiţi, necăjiţi au fost trecuţi prin glonţ şi sabie, lanţurile şi moartea, stăpînirea i-a ars şi mai tare, şi pentru că au vrut pămînt... i-au îngropat în pămînt"...

Bătrînul îşi coboară privirea către noi, cei ce-l ascultăm.

— „Mda, aşa a curs şi a mers durerea noastră. Dar e tare mult de-atunci... Şi ţara a avut multe de făcut. Dar cea mai mare mulţumire, cea mai luminoasă bucurie este că Partidul Comunist Român ne-a adus cu adevărat viaţa în inimă şi-n casă, pîinea e întreagă în mîinile noastre, pămîntul e numai al mîinilor care-l muncesc. Veniţi, spre mîndrie, să vă convingeţi".

TIMP AL ÎMPLINIRILOR

Astăzi, ca în toată România socialistă, la Flămînzi luminează soarele biruitor al rodniciei şi dreptăţii. Astfel, este o mîndrie pentru cei 2561 de pionieri şi şcolari din cele şase şcoli din comună să se ştie încă de pe acum oameni de nădejde ai oraşului Flămînzi de mîine.

Dacă în 1907 casele de pămînt, bordeiele se scufundau şi mai mult în pămînt, astăzi la Flămînzi cele 18 blocuri de locuinţe au şi fost date în folosinţă, iar complexele comerciale-la fel de frumoase ca în marile oraşe. La spaţiosul şi modernul spital a fost dată spre folosul oamenilor şi secţia nouă de interne. Centrala telefonică automată va intra în funcţiune în curînd, iar ediţia actuală a Festivalului Naţional „Cîntarea României" se va pregăti şi pe scena Casei de cultură care miroase încă a tencuială. În curînd va fi dată în folosinţă şi „Filatura" din Flămînzi. Cînd scriem aceste rînduri, în fabrică se fac ultimele probe tehnice la războaiele de ţesut. Maiştrii filatori Th. Nicolici, Mariana Adochiţei şi lăcătuşul Aurel Guraliuc verifică vitezele şi automatele interne. Către sud, pe unde trece „drumul Iaşului" se văd muncind pe cer macaralele din „zona de construcţii" cu cîte o jumătate de apartament în braţe. Cei aproape 25 km de şosea asfaltată din comună sînt cutreieraţi zi şi noapte de maşini, maşini, maşini.

Fiii gospodarilor de azi din comuna Flămînzi sînt hotărîţi să-şi însuşească cele mai noi cunoştinţe despre tehnică şi agricultură. Cele 53 de cercuri tehnico-aplicative (radio, electricitate, chimie, apicultură etc.), laboratoarele dotate modern, solariile, serele, cercurile zootehnice, de constructori, cele 15 000 de cărţi din biblioteca comunală, alte mii din bibliotecile şcolare, dau senzaţia că te afli într-un univers fierbinte în care fiecare frunte, fiecare atom se află într-o bătălie încordată pentru cucerirea luminii şi rodului muncii

*

...Un pămînt al oamenilor, al hărniciei şi rodului, un ţinut al frumuseţii şi luminii. Mai mult ca oricînd, astăzi fiii gospodarilor din comuna Flămînzi — oraş în toată plenitudinea — se nasc, învaţă, devin oameni de ştiinţă şi cultură, muncitori de înaltă calificare, tehnicieni, agronomi, zootehnişti şi rămîn aici, în vatra natală, în marea vatră a istoriei de ieri şi de azi, ridicînd prestigiul muncii lor la înălţimea prestigiului României de azi, la înălţimea cerinţelor viitorului comunist al patriei.

ION CRÎNGULEANU

Foto: C. Popescu

COMORILE PATRIEI

ETAPA A II-A

1 *La Muzeul de istorie din Botoşani poate fi văzut un foarte interesant adăpost uman din paleoliticul mijlociu descoperit la Ripiceni-Izvor, unicat în zestrea arheologică a ţării. Alte descoperiri arheologice atestă împletirea civilizaţiei dace cu cea romană, ca şi continuitatea românilor pe aceste pămînturi. Aflîndu-se la răscrucea unor vechi drumuri comerciale, oraşul Botoşani s-a afirmat ca un centru important încă înaintea întemeierii statului centralizat al Moldovei.*

DIN CE AN DATEAZĂ PRIMA MENŢIUNE DOCUMENTARĂ A BOTOŞANILOR?

2 *Judeţul Botoşani se mîndreşte cu bogate tradiţii culturale. Aici înfruntă veacurile Ipoteştii, cu pădurile şi poienile care au încîntat copilăria luceafărului poeziei româneşti – Mihai Eminescu. La Botoşani există casa copilăriei unuia dintre cei mai mari cărturari români – Nicolae Iorga. La Liveni a văzut lumina zilei geniul muzicii româneşti – George Enescu. Pe teritoriul judeţului Botoşani s-au născut pictorul Octav Băncilă, naturaliştii Grigore Antipa şi Dimitrie Brândză, marele matematician Octav Onicescu, mulţi alţi oameni de seamă care fac cinste ţării.*

INDICAŢI CE IMPORTANTĂ REALIZARE SE LEAGĂ DE NUMELE LUI DIMITRIE BRÂNDZĂ.

3 *Odinioară, un spaţiu aproape lipsit de industrie, judeţul Botoşani participă astăzi din plin la ridicarea patriei spre o civilizaţie industrială modernă. În acest an oamenii muncii produc în numai trei zile ceea ce reprezenta în 1948 producţia industrială anuală a acestui teritoriu. Industria botoşăneană se mîndreşte în prezent cu 22 de întreprinderi de interes republican. Cele mai de seamă întreprinderi din judeţ sînt ambasadoare ale industriei constructoare de maşini, ale industriei chimice, electrotehnice, textile, ale industriei uşoare şi alimentare.*

UNA DINTRE MARILE ÎNTREPRINDERI ELECTROTEHNICE DIN BOTOŞANI PRODUCE APARATAJ ELECTRIC DE JOASĂ TENSIUNE. CARE ESTE NUMELE EI?

CUTEZĂTORII

«COMORILE
PATRIEI»

ETAPA A II-A

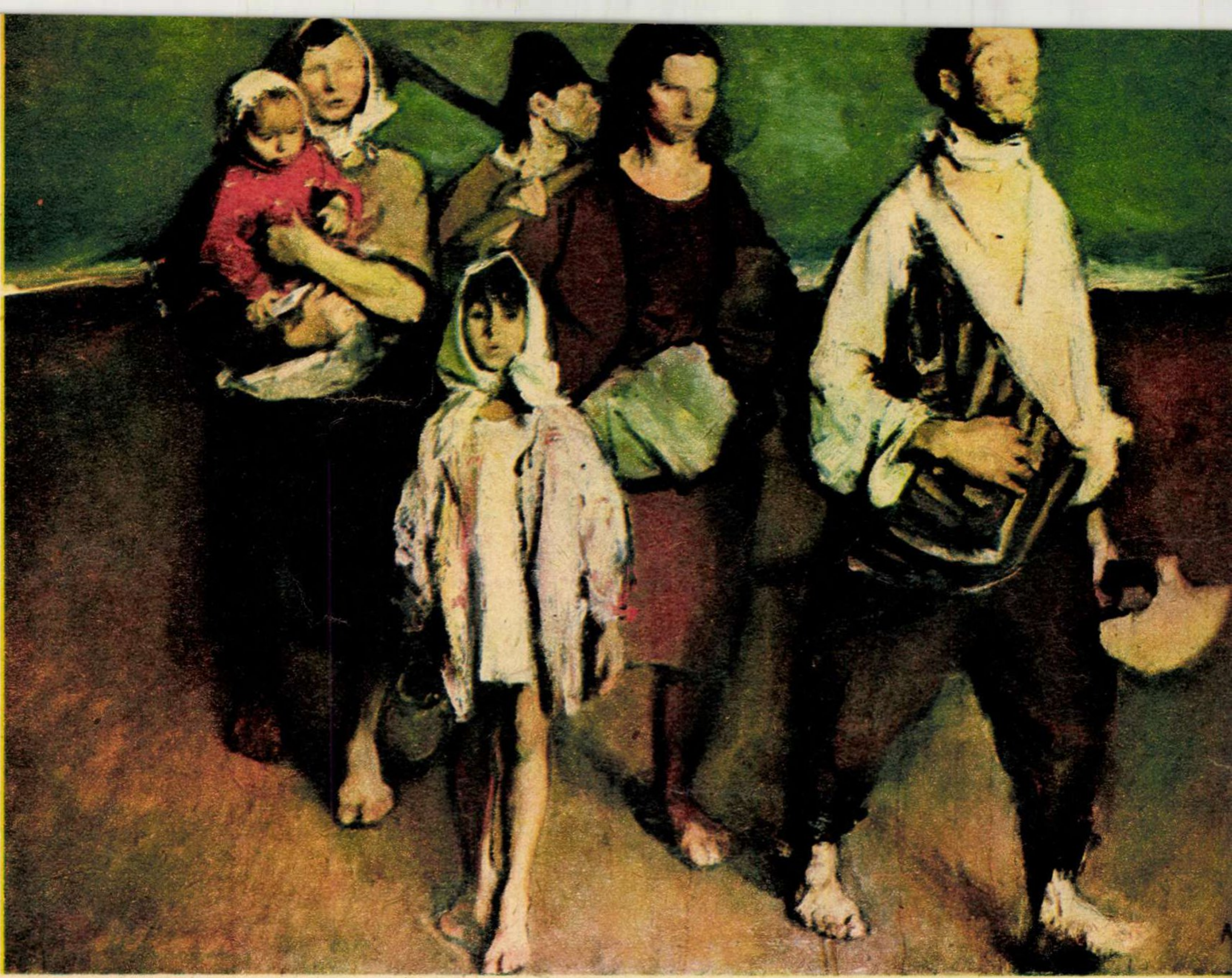

Tabloul reprodus în această pagină – „Ţăranii" – aparţine unuia dintre prestigioşii noştri pictori contemporani, Corneliu Baba (n. 1906). Compoziţia, de un mare patetism, impresionează prin gravitatea înscrisă pe chipurile acestor ţărani de odinioară, osteniţi, împovăraţi de griji. Aşa cum se întorceau de la muncă, desculţi, cu îmbrăcămintea lor sărăcăcioasă, îţi sugerează un crîmpei din viaţa grea pe care în vremea cruntei exploatări burghezo-moşiereşti o duceau cei ce dădeau pîinea ţării.

Preocupat de a reda bogăţia, complexitatea vieţii sufleteşti a ţăranului, condiţiile apăsătoare în care a fost silit să trăiască în acel timp, Corneliu Baba a creat şi alte valoroase compoziţii pe această temă. „Odihnă pe cîmp" sau „Cina după truda zilei" sînt tablouri de o mare expresivitate, în care străbate calda înţelegere umană a artistului pentru personajele sale.

I.D.

Însemnări de reporter

CEI 7 PIONIERI RAPSOZI

Un sat rătăcit pe dealurile Marei, un cătun mai bine- zis,– Valea Stejarului, pe aici mişunînd mistreţii cu sutele şi în voia lor. Mara, aşadar, cu valea ei, cu o cultură spirituală specifică locurilor maramureşene, cu tradiţii şi cu porţi din lemn, a căror arhitectură aminteşte şi de Pătru Gojda-Pupăză, un vestit cioplitor. Nu de mult a fost chemat în Franţa să ridice o poartă „ca de pe meleagurile sale". A fost doar trei zile, că n-a avut cu cine vorbi româneşte, gazdele vorbind doar „păsărească" lor, frumoasă, nici vorbă, dar închisă pentru Pătru Pupăză cu şapte lacăte. Edificiile acestui sat în care s-a născut, trăieşte şi lucrează Pătru Pupăză, cioplitorul cel care ştie să meşterească şi o „cheie ţărănească", venind din bătrîni, un fel de construcţii din lemn paralelipipedice, dar şi un fel de culme a geniului constructor, edificiile acestui sat, deşi puţine, sînt frumoase şi întemeiate pe străvechi obiceiuri şi reprezintă un ornament al locului ţinînd de cioplitul în lemn la maramureşeni, de arta prelucrării lui.

Dar nu despre casele din Valea Stejarului scriu aceste rînduri. Ci despre o anume stirpe, cea a rapsozilor, locuind în ele, în această armonică stare de frumos.

Sînt şapte.

O fluienţă a interpretării, o fermecătoare spontaneitate ajungînd la veritabile performanţe; şi sînt doar şapte!... da, şapte copii, şapte pionieri: Roşca Vasile şi Munteanu Petru – cîntă la zongoră, ceea ce înseamnă chitară; apoi Mihnea Nelu, Bocşa Petru, Gogotă Vasile şi Ilieş Petru. Ei sînt viorişti. La tobă, unul singur, şi cel mai scund dintre ei – Mihnea Gheorghe. Toţi sînt elevi în clasele a VII-a şi a VIII-a. Ansamblul lor are o desăvîrşită consonanţă în vechile rostiri de cîntece: Învîrtita din Ieud, Jocul ursului, un vestit joc ritual al măştii şi multe altele. Ce-aş mai vrea să scriu, aici? Doar... Că vechea stirpe a rapsozilor populari nu se stinge. Ea răsare te miri unde şi cînd. Pe Valea Stejarului e preluată de aceşti copii, şapte la număr, venind în întîmpinarea valorii cu exerciţiul greu al muncii după orele de clasă, ei caută să iasă din anonimat, e drept (o casă de filme le-a imprimat tot repertoriul şi i-a şi filmat), dar numai pe calea grea a originalităţii. Îndrumători le sînt învăţătorul Ion Hodea şi directoarea şcolii generale, tovarăşa Nagy Tamara. Animaţi de un acut simţ al răspunderii artistice, aceşti doi educatori îi vor învăţa, nu ne îndoim, pe cei şapte pionieri-rapsozi să pătrundă şi să exprime cu artă frumuseţea cîntecului maramureşean.

ROMULUS ZAHARIA

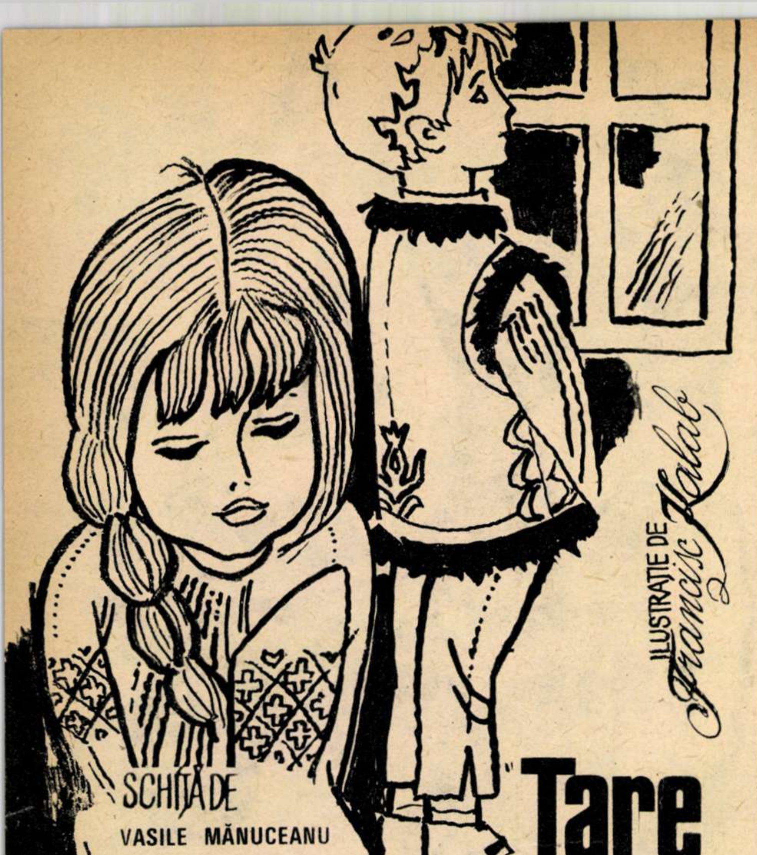

ILUSTRAȚIE DE Francisc Halab

SCHIȚĂ DE

VASILE MĂNUCEANU

Tare la matematică

Proțăpit în pragul bucătăriei, cu mîinile în buzunare, Pompilică măsoară curtea care i se pare deodată străină și pustie. Altă dată pierdea o mulțime de timp prin bucătărie, să se joace cu vițelul, să scarpine porcii, să dea de mîncare la iepuri, la rațe, la găini... Acum e supărat. Adunarea de ieri l-a necăjit rău. Și numai Gena, ea a stîrnit furtuna. De fapt el știuse bine, era clar că șchioapătă la limba română, mai ales la limba română, dar în definitiv ce importanță avea? Ce, adică nu era el cel mai bun matematician din școală? Nu cîștigase el atîtea concursuri și premii? Ce poți să-i ceri mai mult unui om?

Tresare. Casa de alături, a tușii Filofteia a lui nea Stan Bucuroiu, e așezată cu spatele spre curtea lor. Un singur ochi de geam sticlește în calcanul casei: geamul de la bucătărie. Nu prea mare. Țițîna scîrțîie și Gena se arată în pervaz. E îmbrobodită. Începe să spele geamul cu o cîrpă udă și să cînte.

Pompilică se răsucește brusc și uitîndu-se fix la Gena îi strigă ceva. Fata îl întreabă veselă:

– Ce-ai zis, Pompilică?

– Ziceam că e frig. Mai lasă cîntatul ăla că răcești. Ți se umflă gîtul...

Pompilică zîmbește satisfăcut. Gena se schimbă la față, își retrage capul și trîntește geamul cu zgomot. Zorrrn! Cioburile de sticlă cad ca o ploaie. Pompilică se holbează la geamul spart. Apoi mormăie: „Așa-i trebuie!”

Cu mîinile în buzunare, iese pe poartă. O apucă pe șosea, la vale, spre Răstoacă. Azi trebuia să vină Gogu Cărăușu pe la el. N-a venit. Cine știe, poate că de ieri, de la adunare, cînd vorbea Gena, i-o fi ținut isonul și Gogu? Gena parcă înghițise un băț. Se înroșise la față și-l forfeca: „...Poate că unii n-au băgat de seamă, dar acuma, la început de trimestru, devine clar încă Popa Pompiliu, matematicianul nostru, a cam adunat note mărunțele la istorie, la geografie și la limba română. Mai ales la limba română. La gramatică o încurcă rău de tot. E tare la matematică. Foarte frumos... Poate că vrea să se facă inginer. Și asta e frumos. Dar n-o să-i crape obrazul tovarășului inginer Popa Pompiliu cînd o să scrie acasă scrisori pline de greșeli gramaticale? Sau o să se exprime în rădăcini patrate?”

Și-acuma, cînd și-aduce aminte, Pompilică simte că i se taie picioarele. O pornește iar la vale, pe șosea. Unde se duce? Habar n-are. Umblă să se răcorească. Dar nu se răcorește. Dimpotrivă, îl cuprinde așa, un fel de moleșeală. Se gîndește, mohorît: Gena? Hei, ce prieteni au fost ei! Ar fi făcut orice pentru ea. Dar și ea ținea la el. O dată l-a trîntit măgarul lui moș Zaharia, a săltat copitele dinapoi și l-a trîntit în praf. Gena a îngenunchiat alături, plîngea și-l scutura de cămașă: „Pompilică, ce-ai pățit, răspunde, Pompilică!” Dar atunci, cînd au fost cu autobuzul la Curtea de Argeș? Au vizitat, au umblat, au cîntat, au rîs, iar la întoarcere Gena era atît de obosită încît și-a lăsat capul pe umărul lui și-a adormit. Două ceasuri a stat nemișcat, amorțit ca o scîndură, numai ca să n-o trezească pe Gena. Poate că au fost cele mai fericite clipe din viața lui. Și acum?

Ocolește furios pe după dispensar și o pornește către casă. Dar gîndurile acelea piezișe, potrivnice, nu-i dau pace. În definitiv nici nu sînt amenințat cu corigența la limba română. Încă nu. Un cinci, un șase, ajunge... Dar vorba e, ajunge? Nu înseamnă să încarci căruța pe o singură parte? Se răstoarnă cînd ți-e lumea mai dragă, vorba Genei...

„Ei, uite! Acuma m-apuc să-i dau dreptate...”

A ajuns la poartă. Pune mîna pe clanță. Clanța frige de ger, dar el nici nu simte. Ridică ochii spre geamul spart al casei de alături. Ce frig o fi acuma în bucătăria Genei... Și ce-o să se mai supere tușa Filofteia...

Ia scara de la gura podului și o trece dincolo, peste pîrleaz. O proptește în dreptul ferestrei. Gena nu-i acolo, nu-l vede. Cu atît mai bine. Scoate metrul din buzunar și măsoară la iuțeală: optzeci pe patruzeci și cinci. Și iar se opintește cu scara. Pe urmă o ia la goană pe șosea, numărîndu-și din mers monedele de cîte cinci lei. Le strîngea pentru excursia din vacanța de primăvară. Nu-i nimic, o să facă el rost de altele. Pînă la magazin sînt doi kilometri. Nu-i mare lucru. Numai de nu s-ar întoarce tușa Filofteia de la saivane... Trebuie să se grăbească.

Iese din magazin, cu geamul la subsuoară, învelit în ziar, iar în mîna cealaltă cu cocoloșul de chit. Din cauza lui a trîntit Gena fereastra. I-a vorbit urît, a strigat la ea...

N-are nici o mînă liberă. Bate cu bocancul în ușă. Gena deschide, încruntată, cu buzele strînse, poate că a și plîns. De dincolo se aud bombănelile tușii Filofteia. A încurcat-o... „Ce-i cu tine?” „Păi am venit cu geamul”... Tușa Filofteia îl privește mirată, bănuitoare. Pompilică își ia inima în dinți: „Păi... eu l-am spart. Am aruncat după o cioară și”... „Tot nu pricep. Care din voi taie piroane?” Tușa Filofteia se uită într-una cînd la Pompilică, cînd la Gena. Nedumerită. Gena se uită la Pompilică. Tăcută. Uimită. Cu ochii mari, strălucitori. Cu un zîmbet ca o viorea, tremurînd în adîncul privirii. Pompilică se uită la Gena. Cu sfială. Dar cu toată căldura și prietenia anilor, regăsită acum. Tușa Filofteia oftează și surîde îngîndurată: „Bine, Pompilică. Dacă zici că tu l-ai spart, înseamnă că tu l-ai spart. Știi să-l pui?” „Păi da' cum!?” „Bine, pune-l. Vezi să nu te tai. Pînă atunci eu vă fac niște clătite.”

Pompilică bate țintele încet, cu vîrful ciocanului. Gena îi dă o bucățică de chit. Se uită unul la altul și izbucnesc în rîs. În casă se răspîndește mirosul uleiului încins. „Poc, poc, poc!” Bate cineva în poartă la Pompilică.

– E Gogu Cărăușu. Mă duc să...

– Cheamă-l încoace, zice tușa Filofteia. Să mănînce și el clătite.

CARNET DE SCRIITOR:

AL. ANDRIȚOIU

FASCINAȚIA CULORILOR

M-a impresionat frumos mica dar bogata expoziție a elevilor de la Școala ajutătoare din orașul Tîrgu-Jiu. Magistralul complex sculptural al lui Brâncuși, mirifica natură gorjană și sufletul generos al oamenilor ei, trezoreria artei populare din nordul Olteniei au făcut să încolțească în sufletul tuturor copiilor chemarea artistică, setea de-a rosti întru frumos.

O seamă de acuarele, desigur, în realizări inegale, dar pe care le unește pasiunea de a crea, ne prezintă dragostea de om și natură a elevilor, în cadrul bunei îndrumări și selecții datorate profesorului lor de desen, Gheorghe Nistor.

Cercurile de cunoaștere și interpretare artistică a lumii înconjurătoare încep de la casa de locuit („Casa noastră”) și curte („În curtea casei„), apoi se lărgesc, zugrăvind cu intimitate de joacă strada („Ulița copilăriei”, cum ar zice romancierul Ionel Teodoreanu). Casa, în acuarelele lui Alexandru Dragu din clasa a VII-a B, se întrupează în culori calde de roșu sau, crude, de verde, topite în coală difuz, de parcă ai spune că micul pictor cunoaște legile impresioniste ale modernității. Desigur, e mult spus, prea mult spus, trebuie să păstrăm proporțiile, dar asemănarea aceasta întîmplătoare e spre cinstea celui ce și-a pictat casa.

Din stradă și din oraș, cercurile se lărgesc apoi în natură, ca în acuarela „Fluturi și păsări”, de Stelian Butură sau în natura aranjată și prelucrată ca în policromul „Vas cu flori”, de Ion Smaranda. La această natură larg primitoare, ochii copiilor văd mutația anotimpurilor și, probabil pe o temă dată de profesori, se realizează variațiuni la imaginea de după ploaie, ca la Elena Albeana din clasa a VII-a A, Liliana Țepuș din a VI-a A sau Valeria Marica din a VIII-a A, toate trei cartoanele lor iradiind luminozitate, liniște. Firește, instinctiv, dar cu o naivitate dulce în care sufletul de adolescent lasă în culori simțămintele-i pure.

I-am pomenit numai pe cîțiva dintre expozanți, deși buni sînt, în general, cu toții. Nu toată lumea care pictează are, implicit, talent bine marcat și nu toți cei ce încearcă, fascinați, culorile cu pensula devin, implicit, pictori. Dar e frumos faptul că au suflet frumos și se ocupă de frumosul transfigurat. Încercările lor de astăzi vor deveni o amintire plăcută mai tîrziu. Pînă atunci eu, vizitatorul întîmplător al expoziției lor, la care au participat toți copiii veniți să citească și să împrumute cărți la Biblioteca „Mihail Sadoveanu”, Secția copii din Capitală, unde deschiderea expozițiilor e o practică curentă — eu, zic, vizitator întîmplător, îi felicit din toată inima și le urez mari succese la învățătură, la pictură, la activitatea obștească, la joacă, la distracții, la tot ceea ce luminează lumea copilăriei lor.

Patria

Patria-i un timp umplut cu fragi
și un dialog despre dreptate.
Dis-de-dimineața celor dragi
și mai e a crinilor cetate.

Patria e cartea și e creta
desenînd pe tablă rîu și munte.
Este peste Deltă-n zbor egreta
și e bronzul din statuile cărunte.

Patria e pacea din cîmpie
cînd se-aude roua încolțind
Imn rotit e-această Românie
unde vorbele luminii se aprind.

Patria e-n totul și e-n toate,
e în A cel mare, de la Adevăr.
E chiar dorul nostru de identitate
și lumina bucuriei într-un măr.

Patria e-n totul și e-n toate,
e în A cel mare, de la Adevăr!

DAN MUTAȘCU

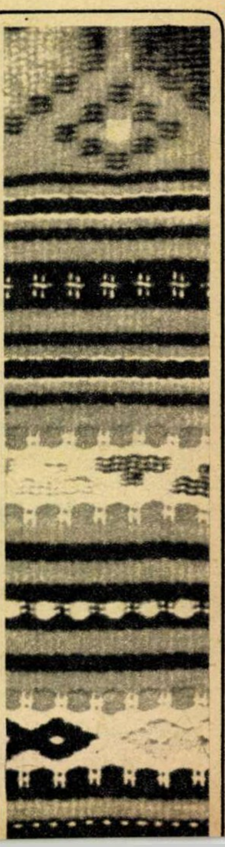

AUTOGRAF

Încă din fragedă copilărie, muzica m-a înlănțuit cu farmecul ei neasemuit. Primele emoții le-am simțit ascultînd tînguirea doinelor noastre strămoșești sau voioșia jocurilor noastre românești.

Pe cînd eram elev și cîntam în corul liceului am cunoscut cîntecul pentru copii. Îl simțeam atît de necesar în respirația sufletului meu, ca aerul. Sînt sigur că și vouă, dragi pionieri, muzica, și în primul rînd cîntecul, vă aduc în suflet un val al bucuriei și bunei dispoziții. Din aceste considerații am compus pentru voi mai multe cîntece, care spre satisfacția mea au fost primite cu interes de mulți dintre voi și acest lucru l-am constatat cu ocazia întîlnirilor pe care le-am avut cu pionieri din diferite județe: Ialomița, Suceava, Sălaj, Vrancea, Alba și altele.

Aș dori ca și cîntecul de față, pe care l-am realizat împreună cu poetul Radu Cârneci, să fie la fel de bine primit de voi. Vă urez să-l cîntați cu plăcere și cu succes!

Emil Gavriș

MÎNDRĂ-I ȚARA

Versurile de Radu Cîrneci

Muzica de EMIL GAVRIȘ

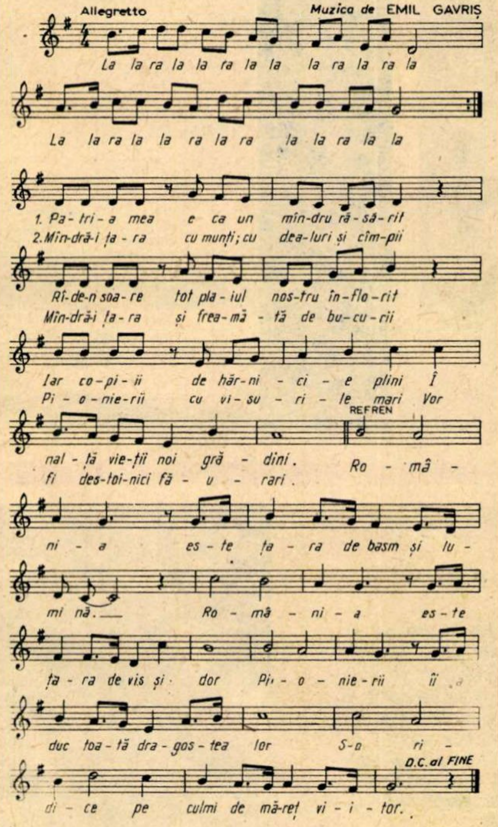
Allegretto
La la ra la la ra la la la ra la ra la
La la ra la la ra la ra la la ra la la
1. Pa-tri-a mea e ca un mîn-dru ră-să-rit
2. Mîn-dră-i ța-ra cu munți; cu dea-luri și cîm-pii
Rî-de-n soa-re tot pla-iul nos-tru în-flo-rit
Mîn-dră-i ța-ra și frea-mă-tă de bu-cu-rii
Iar co-pi-ii de hăr-ni-ci-e plini Î
Pi-o-nie-rii cu vi-su-ri-le mari Vor
nal-ță vie-ții noi gră-dini.
fi des-toi-nici fă-u-rari.
REFREN
Ro-mâ-ni-a es-te ța-ra de basm și lu-mi-nă.
Ro-mâ-ni-a es-te ța-ra de vis și dor
Pi-o-nie-rii îi duc toa-tă dra-gos-tea lor
S-o ri-di-ce pe culmi de mă-reț vi-i-tor.
D.C. al FINE

PRĂJITURĂ DE BISCUIȚI CU CACAO

POMPILIU

Celor care doresc să facă familiei o surpriză culinară — plăcută, evident — le sugerez să încerce rețeta unei prăjituri foarte simplu de pregătit și anume *de biscuiți cu cacao*.

Pentru aceasta aveți nevoie de următoarele cantități: un pahar (200 g) de zahăr, un pahar de apă, 5 lingurițe de cacao, 150 g unt, care se pun la topit pe foc mic, pînă încep să fiarbă. Separat se zdrobesc 500 g biscuiți, care se amestecă, în cantități după preferință, cu nuci tăiate mărunt, rahat, stafide, jeleuri.

Peste biscuiții astfel preparați se toarnă compoziția de mai sus și se amestecă pînă cînd se obține o pastă omogenă. Aceasta se răstoarnă pe o bucată de celofan sau plastic și se rulează, după care o țineți la rece minimum 6 ore.

Nu-mi rămîne decît să vă urez succes și... poftă bună!

În așteptarea scrisorilor
și dorințelor voastre,
pe curînd,

Olguța

ELEVI LA „ȘCOALĂ” DE HOCHEI

Istoria unor meciuri care... urmează să se joace!

În fiecare dintre zilele acestei ierni, oglinda de gheață de sub cupola patinoarului artificial „23 August" din București e ocupată pentru cîteva ore de cîteva zeci de copii hocheiști. Sînt, cu toții, pionieri și școlari care locuiesc în cartierul Titan-Balta Albă și în blocurile dimprejurul patinoarului. Și tot cu toții știu că-n primăvară vor trebui să arate de ce-s în stare, ce-au învățat pînă atunci în orele petrecute în compania patinelor, a croselor și-a pucului. În primăvară, fiecare dintre profesorii-antrenori va constitui cîte o echipă cu cei mai buni dintre ei, echipe pe care le vor lansa în dispută pentru a afla care metodă de pregătire dă cele mai bune rezultate.

Unii dintre ei au început pregătirea în vederea acestor meciuri cu patru ani în urmă. Alții, abia în primăvara anului trecut.

Deși mai mici ca vîrstă (au doar 9 și 10 ani), elevii profesorului Oprea Barbu sînt deja „veterani": învață alfabetul acestui sport de patru ani. Aveau doar 4-5 ani cînd s-au avîntat cu patinele în picioare și cu crosele în mîini pe gheață, în urmărirea pucului. Învățăceii profesorului Lazăr Enciu, deși unii dintre ei mai mărișori, practică acest sport abia din mai, anul trecut. Așadar, două concepții, două modalități diferite de învățare a hocheiului. Care e mai bună? Se va vedea și se va ști în martie, cînd echipele de copii de la „Triumf" își vor disputa întîietatea în cîteva meciuri (amicale) mult așteptate atît între ei cît și cu colegii lor mai mari, juniorii. Cine va învinge? Nu asta are importanță, ci altceva: faptul că începînd de la diferite vîrste și aplicîndu-se metode diferite, în „pepiniera" de la Clubul sportiv școlar „Triumf" se stimulează creșterea unor viitori jucători pentru lotul nostru național.

Prin spectaculozitatea lui, hocheiul îi atrage irezistibil pe copii. Dau „năvală", dornici să-mbrace costumația ciudată, să-și pună patinele, să apuce crosele și să se avînte pe gheață după puc.

Vin mulți, dar rămîn puțini. Pentru că hocheiul e unul dintre cele mai grele sporturi. Îți cere și să fii un bun patinator, și să ai reacții extrem de rapide, și să gîndești, și să hotărăști fulgerător, și să dispui de-o rezistență fizică ieșită din comun, și să ai mult curaj... și încă vreo cîteva asemenea calități deosebite. Rămîn doar cei dotați și la care ambiția e suficient completată de răbdare. Îți trebuie, într-adevăr, multă răbdare ca luni de zile, în sezonul fără gheață, să faci pe uscat doar alergări de rezistență și exerciții de forță și să practici diverse sporturi de îndemînare.

Și la „Triumf" au venit mulți copii, dar au rămas doar vreo... șaptezeci. Dintre aceștia s-au și detașat autentice talente. Profesorul Barbu îi și vede peste cîțiva ani pe cîțiva dintre învățăceii lui în lotul național de juniori, apoi și mai... sus — pe Grigore Radu, Lazăr Adalbert, Ion Florian, Cristian Balabaș, Cosmin Bucur, Valentin Oprea **și alții. Deși îi are sub „baghetă" abia din primăvară, și profesorul Enciu crede cu tărie în „steaua" cîtorva elevi de-ai lui, între care frații** Nicolae **și** Gabriel Bitan, Dragoș **și** Ștefan Popescu, Marius **și** Alexandru Calomfirescu. **La fel de importantă ca părerea profesorilor-antrenori e dorința fiecăruia dintre acești copii de-a ajunge mari hocheiști, precum celebrii noștri jucători Doru Tureanu, Traian Cazacu, Varga Dezideriu și alți cîțiva.**

Așa cum merg pe drumul pe care au pornit — unii cu patru ani, alții doar cu cîteva luni în urmă —, copiii aceștia pot și vor să ajungă departe în hocheiul românesc. Ceea ce le dorim din toată inima.

D. CONSTANTIN

Microdocumentar

- Se pare că hocheiul s-a „născut" — în a doua jumătate a secolului trecut — dintr-o... întîmplare: cîțiva soldați ai unui regiment englez, cantonați în Kingston (Canada), au primit ordin să înlăture cutiile de conserve aruncate de pe vasul lor pe gheața din rada portului; echipați cu patine și cu măturoaie, au ieșit pe gheață; în timpul lucrului, cîțiva dintre ei, ca să se amuze, au început să-și paseze o cutie de conserve; a fost suficient ca unuia să-i vină ideea marcării a două porți mici și... gata hocheiul.
- În aceeași perioadă, în Europa se practica un sport asemănător, dar cu crose curbate și cu o minge mică în locul pucului, joc denumit „bandy".
- Adevăratul hochei — cu pucul și cu crosa dreaptă — a fost adus din Canada în Europa abia în primii ani ai secolului nostru. În acea perioadă, echipele erau alcătuite din 11 jucători, ca la fotbal.
- În 1908, din inițiativa cercurilor sportive franceze a fost organizat un congres internațional cu care prilej a luat ființă Liga internațională de hochei pe gheață. În anul următor s-a desfășurat la Chamonix (Franța) primul turneu internațional de hochei, iar în 1910, în localitatea elvețiană Les Avants, primul campionat european cîștigat de Anglia. În 1920 a fost organizat primul campionat mondial, desfășurat la Anvers, în Belgia, și cîștigat de Canada.
- Pentru prima oară numărul jucătorilor a fost redus de la 11 la 7 în 1913 la campionatul european desfășurat la München, iar la campionatul european din 1921, numărul jucătorilor a fost definitiv stabilit la 6 (ca azi).
- În 1924, hocheiul a figurat în programul primei ediții a Jocurilor Olimpice de iarnă, desfășurate la Chamonix, în Franța, titlul olimpic în acest sport revenind echipei Canadei.
- În 1931, la campionatele mondial și european desfășurate la Krynica (Polonia) a participat — pentru prima oară — și reprezentativa noastră.
- Anul trecut, echipele de seniori și de juniori ale României au ocupat, în grupa B, locurile 5, din 8 participări. E un regres față de rezultatele mult mai bune obținute cu cîțiva ani în urmă, cînd reprezentativa noastră făcea parte din grupa A.
- În momentul de față, hocheiul nostru dispune de cîteva „școli" de la care se așteaptă și se speră mult: la București, Miercurea Ciuc, Suceava, Rădăuți, Galați, Cluj-Napoca, Sfîntu Gheorghe. În aceste „școli", care dispun de patinoare artificiale, precum și pe numeroase patinoare naturale (cele mai multe dintre acestea se află în județul Harghita, în mediul rural), se pregătesc în prezent, cu gîndul la viitor, circa 1500 de copii și juniori mici.

E. TEODORU

DIN ISTORIA CIVILIZAȚIEI UMANE

PIATRA ȘI LEMNUL

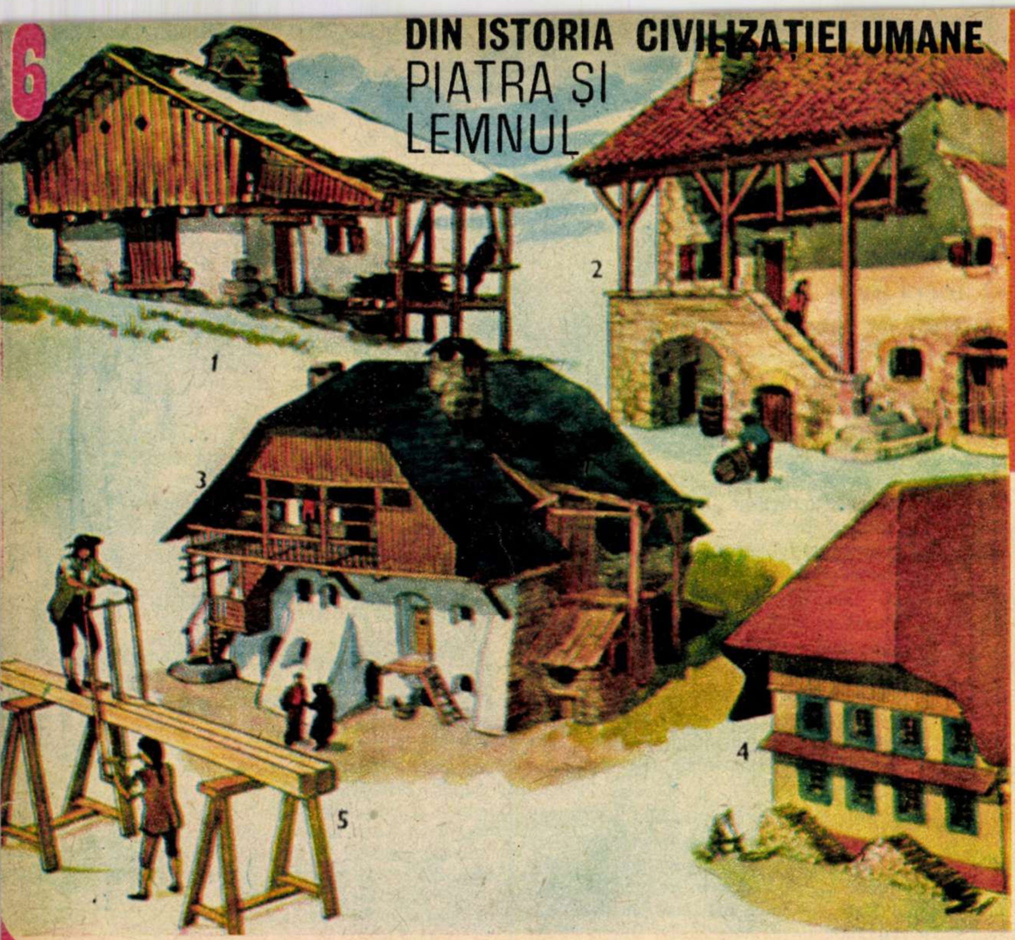

Oamenii au aşteptat lungi milenii înainte de a urca munții. Odată ajunşi la o altitudine care le permitea să supravegheze de sus o mare întindere de teren, temerarii au hotărît să rămînă aici. Clădindu-şi sălaşurile, au apelat, fireşte, la materialele specifice locului. Astfel s-a generalizat folosirea în construcții a pietrei.

În imaginile noastre, cîteva exemple în care se poate vedea influența mediului alpin asupra stilului clădirilor.

1) Parterul în piatră al acestei locuințe de pe crestele Alpilor pare să răsară chiar din granitul muntelui. Podul spațios, folosit ca hambar, asigură autonomia locatarului pe timp de iarnă, ca şi izolarea termică a casei, foarte importantă în climatul alpin. 2) La altitudini mai mici, construcția poate deveni mai complexă. Pivnița acestei case de podgoreni, situată la nivelul solului, pe platoul de piatră, nu este mai puțin rece decît una săpată în pămînt. 3) Pe măsură ce coboară spre dealuri, locuința îşi poate permite mai mult confort, mai multă fantezie. 4) Această casă „cu scufă" de la izvoarele Dunării este foarte bine apărată de ploi. 5) Croirea grinzilor într-o tehnologie multiseculară.

FRAM nu suferă de frig

UNÍVERS

Cînd geologii culeg flori!

Într-un strat de flori au îmbobocit trandafiri albaştri; o tufă de migdal este acoperită cu flori de culoare roz (de obicei migdalul înflorit este alb ca zăpada). Cum se poate? Sînt acestea cumva nişte minuni ale naturii? Nicidecum! Specialiştii au explicat că trandafirii devin albaştri atunci cînd în sol se află un surplus de cupru, iar floarea de migdal poate fi roz sau roşie, cînd în teren creşte conținutul de mangan. Aşadar, plantele pot semnaliza diferite comori subterane.

Nu toate plantele au însă aceleaşi „gusturi". Unele flori din familia garoafelor ca şi unele varietăți de muşchi cresc mai bine tocmai pe terenuri cu soluri bogate în cupru.

Amestecurile de elemente chimice din sol au influență asupra creşterii plantelor. Plopul obişnuit, cînd dă de zăcăminte de toriu amestecate cu pămînturi rare, poate ajunge la dimensiuni gigantice (frunzele cresc de cinci ori mai mari ca cele obişnuite, iar grosimea trunchiului atinge 70 cm.).

Astăzi metoda de prospectare geobotanică este folosită frecvent. Geologii pot descoperi apă în deşert urmărind unde creşte planta denumită „spinul cămilei" – o plantă ale cărei rădăcini lungi ajung la surse de apă aflate la mari adîncimi. E sigur că acolo unde creşte spinul cămilei există şi apă. Dar, înainte de a fora un puț se verifcă dacă izvorul este sărat sau nu. Aici îşi spune părerea botanistul. Dacă printre tufişurile de spinul cămilei creşte şi cătină roşie, forarea puțului poate începe: apa va fi cu siguranță potabilă. Dacă însă vor găsi planta numită „brîncă" (Salicornia), nu are rost să se foreze, apa va fi foarte sărată.

DIN CELE ŞAPTE MINUNI ALE LUMII ANTICE

Farul din ALEXANDRIA

Timp de aproape o mie de ani, drumul corăbierilor ce se apropiau de portul egiptean Alexandria a fost luminat de celebrul Far ce se înălța pe promontoriul din mica insulă Faros.

Arhitectul Sostrat din Cnid a ridicat această construcție – neobişnuită prin noutatea şi îndrăzneala sa – prin anul 279 î.e.n., pentru siguranța marinarilor ce navigau prin acele locuri presărate cu recifuri şi bancuri de nisip şi pentru a călăuzi intrarea corăbiilor în port.

Cunoaşterea numelui constructorului se datorează faptului că acesta şi-a gravat numele pe edificiu, dar neavînd curajul să lase inscripția vizibilă a acoperit-o cu un strat de ciment pe care a gravat o a doua inscripție cu numele regelui Ptolomeu al II-lea Filadelful. Ploile şi furtunile au făcut ca cimentul să cadă în curînd, scoțînd la iveală inscripția originală.

Cum arăta această construcție, considerată ca una dintre cele şapte minuni ale lumii antice?

Se spune că Farul din Alexandria – înalt de 130 – 140 m, era aşezat pe o platformă de 5,40 m deasupra nivelului mării, iar lumina lui bătea pînă la 180 km. Construcția era din marmură şi se compunea din mai multe turnuri suprapuse, cu retrageri care creau terase. Realizarea marelui Far a pus arhitectului două probleme grele: fundația trebuia făcută sub apă, iar blocurile de piatră necesare construcției trebuiau astfel legate între ele încît să dea edificiului trainicia necesară şi să-l ferească de degradarea cauzată de furtuni şi apa de mare. Pentru a alege materialul necesar fundației, Sostrat a pus să se arunce în mare pietre, blocuri de granit, aur, argint, plumb, fier şi sticlă pentru a vedea cum se comportă în mediul salin. Cînd a scos probele din apă, a constatat că doar sticla a rămas neschimbată. În ceea ce priveşte legarea între ele a blocurilor de piatră, a hotărît să folosească, în loc de ciment, plumb topit.

Despre interiorul Farului nu se cunosc prea multe date. Pînă la nivelul primei terase se aflau scări interioare şi o rampă lină pe care căruțele transportau combustibilul ce alimenta focul Farului. Se pare că erau folosite mai ales lemnele de răşinoase. De la prima terasă, pînă în vîrf, acestea erau ridicate cu ajutorul unor scripeți. Noaptea semnalizarea se făcea cu ajutorul focului, iar ziua cu fum.

Spre exteriorul primei terase se aflau circa 300 de camere de locuit pentru cei ce trebuiau să întrețină focul şi să păzească Farul. Într-unul din colțuri se afla o uriaşă oglindă concavă despre care se spune că avea proprietatea de a indica apariția la orizont a unui vas şi de a incendia corăbiile inamice. De-a lungul timpului Farul din Alexandria a suferit stricăciuni atît din cauza unor calamități naturale, cît şi din cauza unor oameni care prin secolul al IX-lea au crezut că în Far sînt ascunse imense comori. În secolul X, cînd a fost construit oraşul Cairo, portul Alexandria a fost părăsit, iar odată cu el şi Farul. Un cutremur din 1375 a făcut ca întreaga masă de piatră rămasă din Far să cadă în mare.

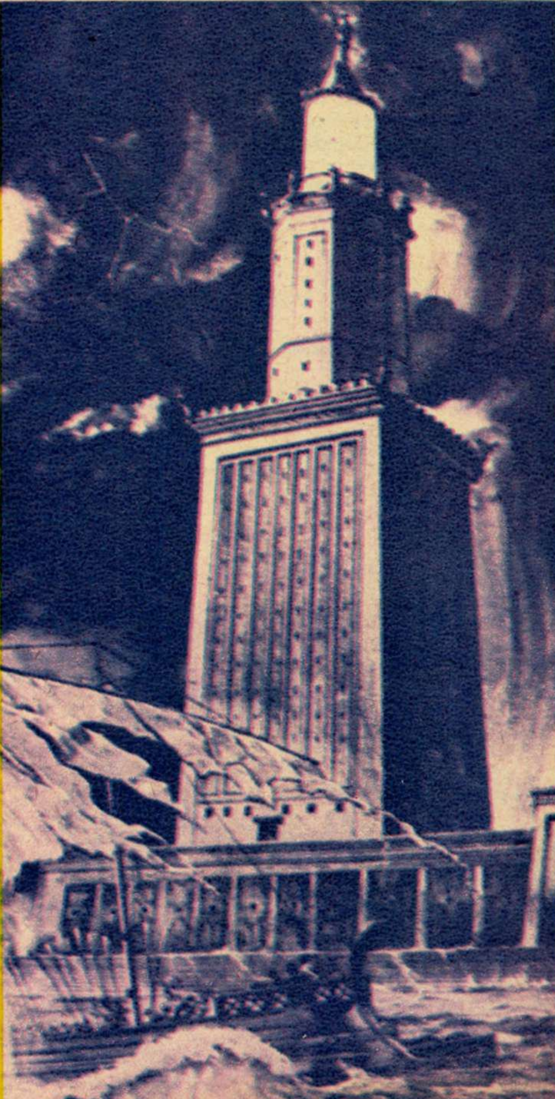

FASCINANTA MICROLUME A MACROMOLECULELOR

Cînd, spre sfîrşitul secolului trecut, cunoştinţele ştiinţifice se acumulaseră într-o măsură suficient de mare pentru a permite cercetătorilor să „cîntărească" moleculele, aceştia au făcut o descoperire surprinzătoare: unele dintre substanţele analizate aveau greutăţi moleculare considerabile, de ordinul 100 000 – 1 000 000. Cu alte cuvinte, erau constituite dintr-un număr imens de atomi. Ele au fost numite macromolecule (în greaca veche **macros=mare**). *Încetul cu încetul s-a putut însă stabili că la baza unei macromolecule stau componente de mici dimensiuni, din care se formează giganticul edificiu molecular. „Cărămizile" din care sînt constituite macromoleculele au fost denumite* **monomeri**, *ansamblul lor constituind un* **polimer**.

Odată cunoscută structura polimerilor, oamenii de ştiinţă au trecut la fabricarea lor, întîi în retortele laboratoarelor, apoi în mari instalaţii industriale. Aşa s-a născut una dintre cele mai înfloritoare ramuri economice ale zilelor noastre. Pentru a ilustra dezvoltarea ei este suficient să notăm faptul că, dacă în 1933 nu funcţiona în întreaga lume decît o singură instalaţie de polietilenă, a cărei producţie se cifra la 200 tone/an, astăzi în lume se fabrică anual multe milioane de tone din acest polimer.

Macromoleculele artificiale au devenit în prezent indispensabile omului. Sub formă de materiale plastice, fire şi fibre sintetice, cauciuc artificial, ele au pătruns în toate domeniile tehnicii contemporane şi, desigur, în viaţa noastră de zi cu zi. Statisticile mondiale notează faptul că în prezent fiecărui locuitor al Terrei îi corespunde anual, în medie, o producţie de circa 14 kg de materiale plastice.

Macromoleculele artificiale se obţin din petrol, atomii de carbon avînd deosebita proprietate de a se lega între ei pentru a forma lungile lanţuri ale polimerilor. În prezent se caută noi surse de materii prime pentru obţinerea lor. Cărbunele gazeificat, biomasa vegetală şi chiar bioxidul de carbon sînt privite ca potenţiale resurse pentru fabricarea în viitor a macromoleculelor artificiale.

Dar macromoleculele sînt omniprezente şi în natură. Celuloza – materialul din care sînt constituite marea majoritate a plantelor – este de fapt un lung lanţ de... molecule de glucoză. Alte molecule gigantice sînt acizii nucleici, depozitarele „mesajului genetic" – programul după care se dezvoltă orice organism.

Descifrarea în continuare a tainelor fascinantei microlumi a macromoleculelor naturale sau artificiale oferă un cîmp vast şi atractiv pentru cei care doresc să i se dedice.

PETRE JUNIE
chimist

Aţi observat că animalele polare sînt de mai mari dimensiuni decît rudele lor din zonele mai puţin reci? Cauza este lesne de înţeles: faţă de dimensiunile liniare ale corpului, volumul acestuia creşte la cub, ceea ce sporeşte căldura internă. În schimb, suprafaţa pielii, prin care se pierde căldura, creşte numai cu pătratul dimensiunilor liniare. Rezultatul: creşterea dimensiunilor animalului duce la un spor de căldură mult mai mare decît pierderea de căldură prin piele.

Grosimea blănii sau a stratului de pene asigură un plus de protecţie contra frigului. La aceasta se adaugă stratul izolator de grăsime subcutanată. La balenă acest strat atinge 14 cm. Slaba irigare sanguină a pielii animalelor polare contribuie şi ea la reducerea pierderilor de căldură. Multe dintre aceste mecanisme le regăsim şi la ursul polar.

Brevetele naturii suscită, pe bună dreptate, interes şi admiraţie.

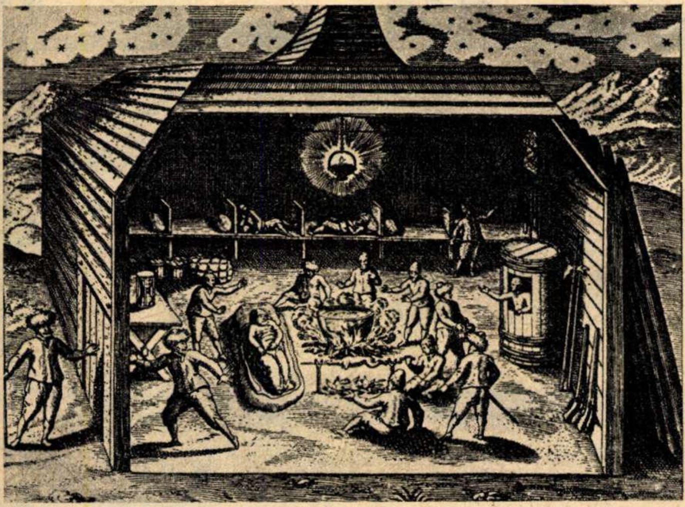

„TRAMBULINA" SPRE POLUL NORD

În primăvara anului 1596, din portul Amsterdam luau drumul Marelui Nord trei nave cu pînze avînd la bord un grup de exploratori olandezi. Printre ei se afla şi Willem Barents, cunoscut şi pentru calităţile sale de navigator. Călătoria avea ca scop găsirea unei căi ce ar putea face posibilă legătura între Atlantic şi Pacific, prin apele Oceanului Îngheţat. După o lună de la pornirea în larg, omul de la gabie începu să strige: „Pămînt la bord!"

Neaşteptata descoperire — un grup de insule — nu figura pe nici o hartă a lumii. Willem Barents le-a stabilit poziţia geografică şi le-a dat numele de Arhipelagul Spitsbergen (în olandeză „Munţi Ascuţiţi"). Mai tîrziu însă norvegienii i-au schimbat numele în Svalbard — „Coasta rece" motivînd că aşa îl numiseră vichingii care făcuseră şi ei descoperirea prin secolul al XIV-lea.

Fiordurile, ce crestează adînc ţărmurile, munţii şi gheţarii grupului de insule situate în Oceanul Îngheţat, la circa 600 km de creasta Peninsulei Scandinave, poartă denumiri engleze, norvegiene, suedeze, daneze etc. constituind un adevărat mozaic toponimic. Extremitatea sudică a insulei principale, de pildă, este cunoscută ca „Ţara lui Torell" după numele geologului suedez care a descoperit resturile unor arbori ce mai pot fi întîlniţi acum doar în zonele temperate şi tropicale. În insula nordică a arhipelagului, vînătorii de balene olandezi au fondat oraşul Smeerenburg — „Oraşul grăsimii" unde, timp de 200 de ani, au topit grăsimea cetaceelor pe care le vînau. Relatările acestor oameni ai mării despre drumurile lor i-au făcut pe unii geografi ai timpului să creadă că aceştia se apropiaseră sau chiar atinseseră Polul Nord. De aceea Arhipelagul Svalbard a constituit pentru mulţi exploratori o adevărată „trambulină" în căutarea drumului spre Pol şi la găsirea unor căi de transport în zona arctică. În anul 1926, expediţia „Norge", condusă de Roland Amundsen a reuşit, pentru prima oară, să ajungă în Alaska plecînd din Svalbard.

Arhipelagul a fost cercetat în anul 1896 şi de inginerul român Bazil Assan, care, în timpul călătoriei sale ştiinţifice a efectuat observaţii cu privire la structura geologică a insulelor şi cercetări asupra faunei polare.

Willem Barents, care a îmbogăţit harta cunoaşterii planetei cu acest arhipelag nordic, şi-a continuat în 1596 călătoria dar, prins între gheţurile iernii arctice cu toate cele trei nave, a fost nevoit să găsească un loc de tabără unde împreună cu echipajul a aşteptat dezgheţul. Baraca în care a supravieţuit gerurilor arctice timp de cîteva luni împreună cu ceilalţi exploratori a fost găsită după 1871 de cîţiva expediţionari norvegieni. Deşi trecuseră 275 ani de cînd fusese abandonată, aceasta s-a păstrat intactă. Astăzi în insulele Svalbard trăiesc circa 4300 de oameni care se ocupă de pescuit şi exploatarea lignitului.

În imagine: o gravură a timpului reprezentînd baraca în care a iernat Barents şi echipajul său.

* * *

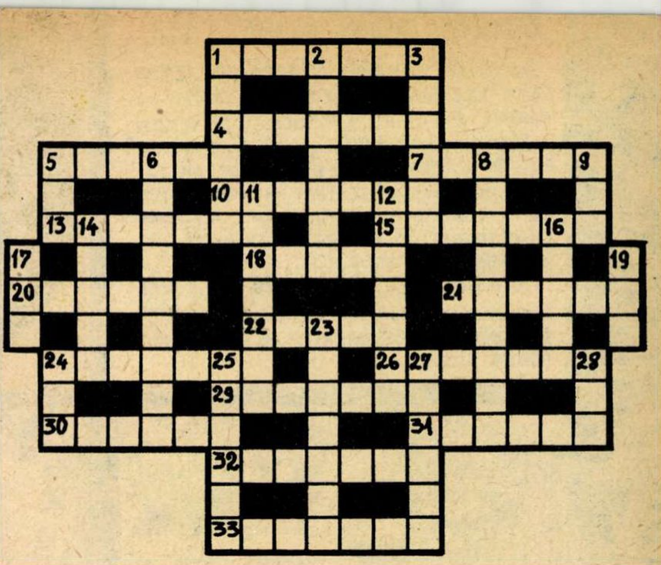

Fantezie pionierească

ORIZONTAL: 1) Activităţi pioniereşti. 4) Produs tipizat. 5) Nelipsite din activitatea pionierească. 7) Prezentat în faţa comandantului de detaşament sau de unitate. 10) Prilej al unor bogate acţiuni politico-educative şi recreativ-distractive în aer liber, menite să contribuie la întărirea sănătăţii elevilor şi la reconfortarea lor fizică şi intelectuală. 13) Reîntîlnit. 15) Terenul fertil al îmbinării teoriei cu practica productivă, creatoare de bunuri materiale. 18) Suprafaţa de răspîndire a unui gen de plante sau animale. 20) Încununarea succeselor şcolare. 21) Interval într-o gamă diatonică cuprinzînd opt sunete consecutive (pl.). 22) Nume masculin. 24) Instruit, cult. 26) Alături de gornişti la ceremonialul pionieresc (sing.) 29) N. Constantinescu, autorul versurilor pentru cîntecul „Forumul pionieresc" de Cornel Arion. 30) Îi aparţine cîntecul pentru pionieri şi şcolari intitulat „Mărgăritărel" (Costache). 31) Oraşul de la Poalele Tîmpei, în care s-au desfăşurat, între 1 şi 14 august 1981, lucrările Forumului Naţional al Pionierilor. 32) Îmbinarea unor suprafeţe cu ajutorul niturilor. 33) Participante prin poezie, cîntec şi dans la Festivalul Naţional „Cîntarea României.

VERTICAL: 1) Plini de iniţiativă. 2) Terenuri agricole alimentate cu apă. 3) Admis la examenul de treaptă. 5) În urma focului de tabără. 6) Politica de pace, de colaborare şi înţelegere. 8) În culorile curcubeului (fem.). 9) Sportul ţintaşilor. 11) Strîns unite. 12) Participanţi la concursul de creaţie tehnico-ştiinţifică „Start spre viitor". 14) Fără de sfîrşit. 16) Fază în desfăşurarea concursului de mai sus. 17) Cel mai preţios lichid. 19) Scop. 23). „Pionier de frunte" şi „Cutezătorul". 24) Institutul de studii şi prospecţiuni (abr.). 25) Prinde lecţia din clasă (fem.). 27) Rozător asemănător cu cîrtiţa, care trăieşte sub pămînt şi se hrăneşte cu rădăcini. 28) O revistă mai pe scurt!

* * *

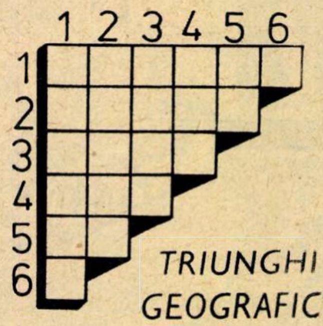

TRIUNGHI GEOGRAFIC

ORIZONTAL ŞI VERTICAL LA FEL:

1) Defileu situat în Ţara Loviştei, unde s-a desfăşurat, între 9 şi 13 XI 1330, una din primele bătălii pentru apărarea independenţei Ţării Româneşti, finalizată cu o strălucită victorie a românilor conduşi de Basarab I; 2) Neuitatul rîu al „Amintiri din copilărie"; 3) Crater din masivul Ca manilor; 4) Lac de crater, important obie tiv turistic în lanţul vulcanic al Carpaţilo Orientali (masivul Puciosul), avînd o supra faţă de 22 ha şi o adîncime de circa 7 m 5) Dună!; 6) Cap în Alaska!;

* * *

CLUBUL LOGICIENILOR

Rezolvarea problemei din numărul 4.

Cu compasul se ia lungimea segmentului AB şi se determină punctul C, astfel ca $OC=\sqrt{2}$. *Atunci, conform teoremei lui Pitagora,* $AC=\sqrt{3}$.

* * *

Cutezătorii

Redactor şef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor şef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacţie:
IOAN DONCA

Redactor responsabil de număr:
ELENA MĂNESCU

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAŞ

Redacţia: Piaţa Scînteii nr. 1. Bucureşti 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAŢIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile şi agenţiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, Bucureşti.

12 PAGINI, 1 LEU

Index 41633

9

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE:

ÎN URMA UNEI MARI ALUNECĂRI DE TEREN CARE ARE LOC ÎN VALEA LUNGĂ, UN GEOLOG RĂMÎNE IZOLAT PE O „INSULIȚĂ" DE TEREN.

MEMBRII ECHIPAJULUI „ȘOIMII CARPAȚILOR" ÎI VIN ÎN AJUTOR. GIGI ESTE PEDEPSIT SĂ FACĂ TREI ZILE DE SERVICIU ÎN TABĂRĂ DEOARECE A INTRAT SINGUR ȘI FĂRĂ APROBAREA COMANDANTEI ÎN PĂDUREA RĂSTURNATĂ, LOC DEOSEBIT DE PERICULOS.

SILE URMEAZĂ SĂ TRANSMITĂ ÎN SECRET GEOLOGULUI DOUĂ DIN CELE TREI MOSTRE DE MINEREU DESCOPERITE DE GIGI ÎN PĂDUREA ACEEA.

EPISODUL 6

BUSOLA DE AUR

Text: **CONSTANTIN DIACONU**
Desene: **ELENA și ION MIHĂESCU**

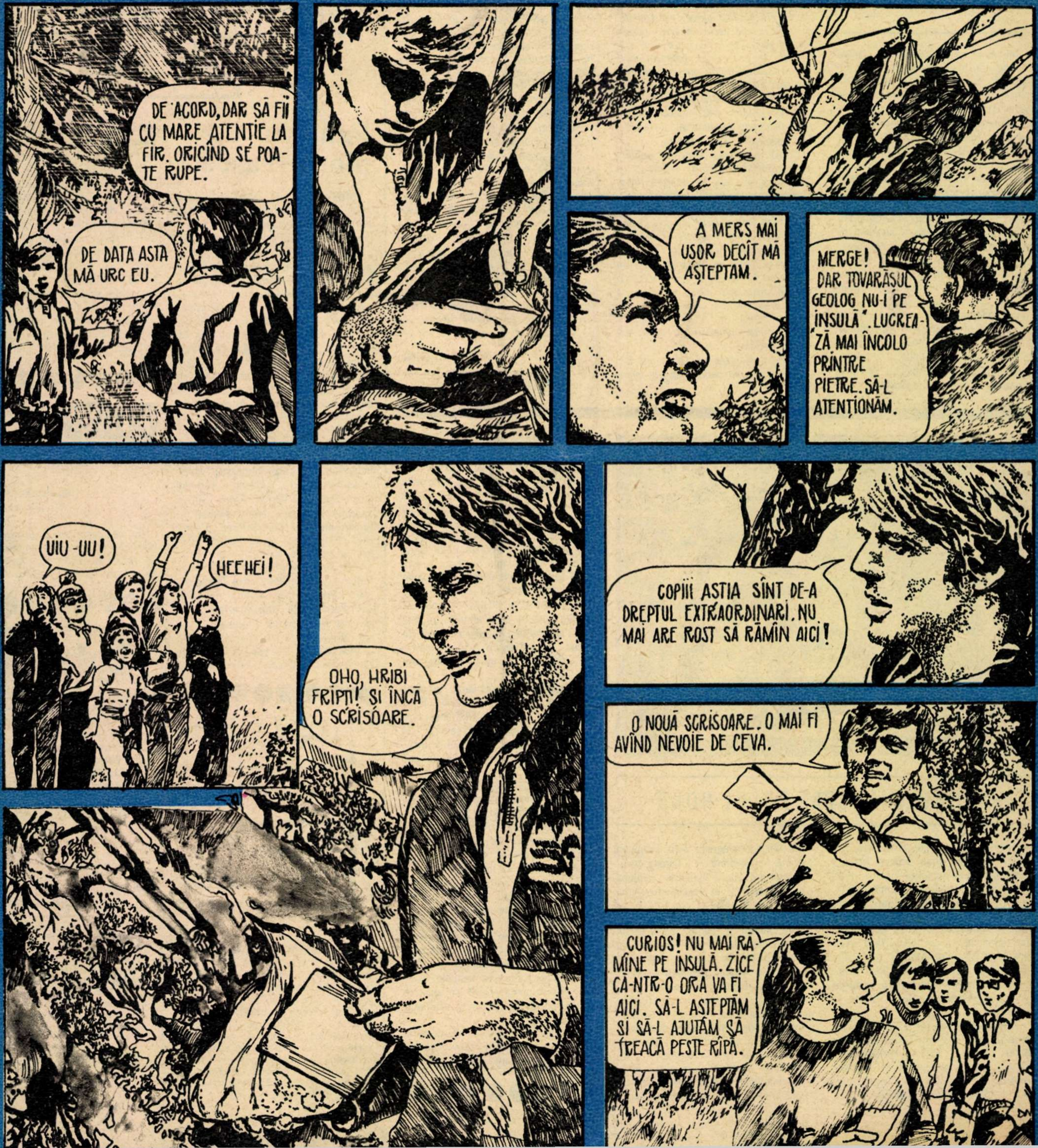
DE ACORD, DAR SĂ FII CU MARE ATENȚIE LA FIR. ORICÎND SE POATE RUPE.
DE DATA ASTA MĂ URC EU.
A MERS MAI UȘOR DECÎT MĂ AȘTEPTAM.
MERGE! DAR TOVARĂȘUL GEOLOG NU-I PE „INSULĂ". LUCREAZĂ MAI ÎNCOLO PRINTRE PIETRE. SĂ-L ATENȚIONĂM.
UIU-UU!
HEEHEI!
OHO, HRIBI FRIPȚI! ȘI ÎNCĂ O SCRISOARE.
COPIII ĂȘTIA SÎNT DE-A DREPTUL EXTRAORDINARI. NU MAI ARE ROST SĂ RĂMÎN AICI!
O NOUĂ SCRISOARE. O MAI FI AVÎND NEVOIE DE CEVA.
CURIOS! NU MAI RĂMÎNE PE INSULĂ. ZICE CĂ-NTR-O ORĂ VA FI AICI. SĂ-L AȘTEPTĂM ȘI SĂ-L AJUTĂM SĂ TREACĂ PESTE RÎPĂ.

(Va urma)

Cutezătorii

REVISTA SAPTAMINALA EDITATA DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

8

JOI, 25 FEBRUARIE 1982,
ANUL XVI (nr. 751)

CADRAN POLITIC

La Timişoara a avut loc întîlnirea **dintre tovarăşul Nicolae Ceauşescu, secretar general al P.C.R., preşedintele Republicii Socialiste România,** şi **tovarăşul Duşan Dragosavaţ, preşedintele Prezidiului Comitetului Central al Uniunii Comuniştilor din Iugoslavia** care, în fruntea unei delegaţii a U.C.I., a făcut o vizită de prietenie în ţara noastră. Continuînd practica sistematică şi fructuoasă a dialogurilor la nivel înalt româno-iugoslave, întîlnirea de la Timişoara constituie o nouă expresie a relaţiilor de trainică prietenie şi colaborare dintre cele două ţări şi popoare.

Bunele raporturi româno-iugoslave dezvoltîndu-se continuu de-a lungul anilor creează condiţii tot mai favorabile colaborării multilaterale între cele două popoare, pe plan politic, economic, tehnic, ştiinţific şi în alte domenii de activitate.

România şi Iugoslavia — o vecinătate rodnică, semnificativă pentru politica externă a celor două ţări, politică animată consecvent de principiile independenţei, egalităţii în drepturi şi neamestecului în treburile interne, politică a păcii şi colaborării.

În spiritul preocupărilor statornice ale secretarului general al partidului de-a analiza, împreună cu oamenii muncii, modul în care se realizeză obiectivele cincinalului — tovarăşul Nicolae Ceauşescu a făcut, de asemenea, o vizită de lucru în unităţi economice din judeţul Timiş.

Debutul primăverii a găsit ţara întreagă angajată decisiv în direcţia îndeplinirii obiectivelor celui de-al doilea an al cincinalului. Pretutindeni au loc vii manifestări de adeziune a maselor muncitoare la orientările şi sarcinile formulate de secretarul general al partidului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Acţionînd ferm în spiritul lor întregul popor asociază dezideratul ridicării bunăstării sale cu îndeplinirea cerinţelor progresului economic general al patriei. „Prin munca tuturor - bunăstarea tuturor!" — aceasta este deviza însufleţitoare sub care şi-au aşezat efortul oamenii ogoarelor şi fabricilor. O muncă tot mai bine organizată, tot mai eficientă. Campania agricolă din această primăvară va putea fi un exemplu de organizare, de participare, omagiind în acest mod împlinirea a două decenii de la încheierea cooperativizării agriculturii.

U.T.C. 1922—1982

● *În cadrul manifestărilor pe care pionierii le dedică* **apropiatei aniversări a U.T.C.** *– 60 de ani de la crearea sa – se înscrie şi acţiunea iniţiată de curînd de către comandamentele comunale ale Organizaţiei Pionierilor din localităţile Cioclova Română, Ciudanoviţa, Delboşel, Dognecea şi Socol, judeţul Caraş-Severin. Cu acest prilej, cinci echipaje reprezentative ale unităţilor de pionieri din comunele menţionate au participat la o masă rotundă, urmată de un concurs desfăşurat sub genericul „Din viaţa şi activitatea U.T.C."*

● *Oaspeţi ai Muzeului de istorie din Ploieşti, pionierii de la Şcolile generale nr. 17, 18 şi 20 din municipiu, s-au întîlnit aici cu istorici şi muzeografi care le-au vorbit despre acţiunile revoluţionare ale tineretului desfăşurate în anii grei ai ilegalităţii. În sălile muzeului le-au fost prezentate pagini-mărturii din cronica luptelor pentru dreptate şi libertate, ilustrînd participarea tineretului, sub directa îndrumare a partidului, la revoluţia de eliberare socială şi naţională, antifascistă şi antiimperialistă din August 1944.*

Constelaţia „PIONIERII"

ROSTIREA ŞI SEMNAREA LEGĂMÎNTULUI PIONIERULUI — MOMENT DE PROFUNDĂ ANGAJARE PATRIOTICĂ, REVOLUŢIONARĂ

Fotoreportajul săptămînii – ***transmis de reporterii subredacţiei din Cluj-Napoca – ilustrează emoţionantul eveniment pe care-l trăiesc în această perioadă elevii claselor a V-a: rostirea şi semnarea „Legămîntului pionierului".***

▲ ***Atmosferă sărbătorească şi emoţionantă într-un atelier al Întreprinderii „Clujana". Aici, în prezenţa părinţilor, a muncitorilor fruntaşi în producţie, au ţinut să aibă loc adunarea lor de rostire şi semnare a Legămîntului cei mai merituoşi pionieri din clasa a V-a de la Şcoala generală nr. 27, Cluj-Napoca. Acest moment de profundă angajare patriotică, revoluţionară este totodată un legămînt cu munca, cu năzuinţa de a deveni vrednicul schimb de mîine al părinţilor, al comuniştilor***

Într-una din sălile Muzeului de istorie a Transilvaniei, iată-i pe pionierii clasei a V-a de la Şcoala generală nr. 7, rostind, în lumina drapelului tricolor al patriei, legămîntul lor fierbinte de a cinsti prin faptele de azi şi de mîine trecutul de luptă al poporului nostru, de a sluji patria, partidul, cu neţărmurită dragoste şi abnegaţie. ▶

Carnetul de evidenţiere în care ei semnează Legămîntul va deveni de-acum oglinda întregii lor activităţi pionereşti. ▶

CUTEZĂTORII PRINTRE NOI

DESENE: VALENTIN TĂNASE

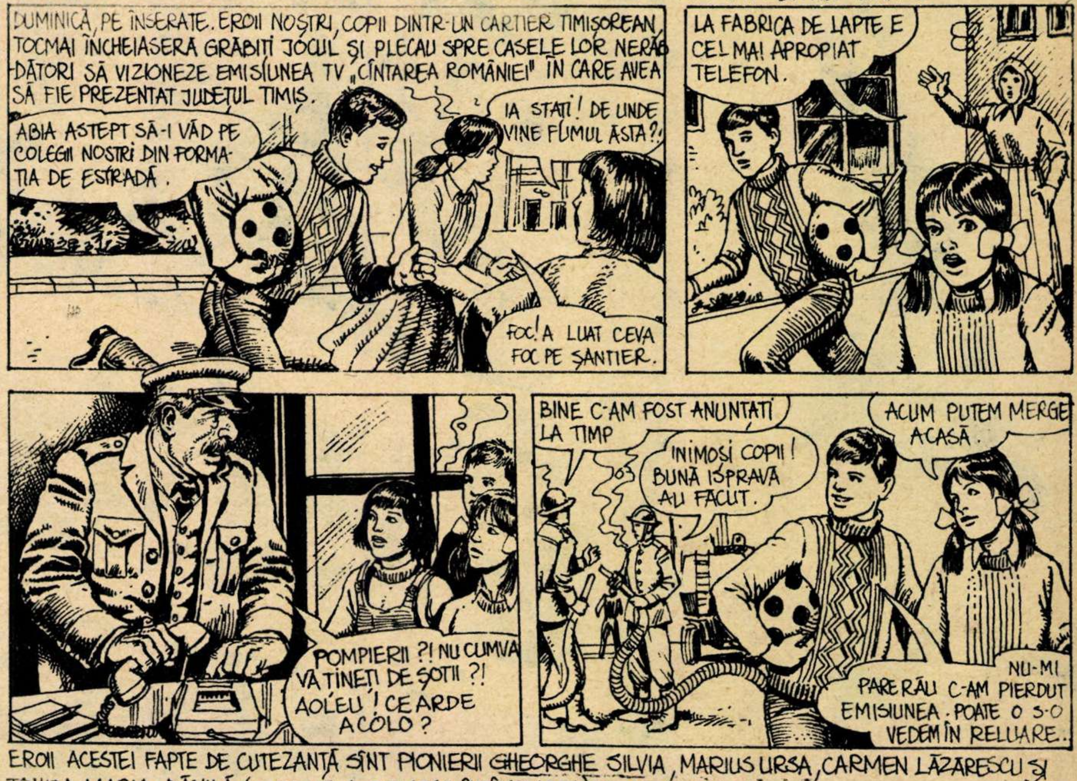
DUMINICĂ, PE ÎNSERATE. EROII NOŞTRI, COPII DINTR-UN CARTIER TIMIŞOREAN, TOCMAI ÎNCHEIASERĂ GRĂBIŢI JOCUL ŞI PLECAU SPRE CASELE LOR NERĂBDĂTORI SĂ VIZIONEZE EMISIUNEA TV „CÎNTAREA ROMÂNIEI" ÎN CARE AVEA SĂ FIE PREZENTAT JUDEŢUL TIMIŞ.
ABIA AŞTEPT SĂ-I VĂD PE COLEGII NOŞTRI DIN FORMAŢIA DE ESTRADĂ.
IA STAŢI! DE UNDE VINE FUMUL ĂSTA?!
FOC! A LUAT CEVA FOC PE ŞANTIER.
LA FABRICA DE LAPTE E CEL MAI APROPIAT TELEFON.
POMPIERII?! NU CUMVA VĂ ŢINEŢI DE ŞOTII?! AOLEU! CE ARDE ACOLO?
BINE C-AM FOST ANUNŢAŢI LA TIMP
INIMOŞI COPII! BUNĂ ISPRAVĂ AU FĂCUT.
ACUM PUTEM MERGE ACASĂ.
NU-MI PARE RĂU C-AM PIERDUT EMISIUNEA. POATE O S-O VEDEM ÎN RELUARE.

EROII ACESTEI FAPTE DE CUTEZANŢĂ SÎNT PIONIERII GHEORGHE SILVIA, MARIUS URSA, CARMEN LĂZĂRESCU ŞI TONIŢA-MARIA DĂNILĂ (CARE NE-A RELATAT ÎNTÎMPLAREA) DIN TIMIŞOARA.

Chenar de onoare

În **municipiul Bucureşti,** unităţile de pionieri de la şcolile generale nr. 107 şi 123, din sectorul agricol **Ilfov,** au obţinut pe trimestrul I promovabilitate de sută la sută. Cu aceleaşi rezultate la încheierea trimestrului I, se mîndresc şi pionierii din detaşamentele claselor a VIII-a B, a V-a şi a VI-a A de la Şcoala generală nr. 17, **sectorul 1,** din detaşamentele claselor a V-a B, a VI-a C, a VII-a D, a VIII-a B, C şi F, de la Şcoala generală nr. 195, din **sectorul 3,** ale claselor a V-a, a VI-a, a VII-a şi a VIII-a A,B,D,F,J,L, şi K, de la Şcoala generală nr. 98 din **sectorul 4,** ale claselor a V-a A, a VI-a A, a VII-a A şi B, şi a VIII-a B, de la Şcoala generală nr. 144 şi ale claselor a V-a A, a V-a B, a VI-a A, a VII-a C şi a VIII-a A, de la Şcoala generală nr. 150 din **sectorul 5,** detaşamentele claselor a VII-a B şi a VIII-a A, de la Şcoala generală nr. 176 din **sectorul 6,** precum şi numeroase alte detaşamente pionereşti.

Imaginea fotografică vă prezintă detaşamentul clasei a VIII-a C de la **Şcoala generală nr. 17**. De ce i-am ales tocmai pe ei? Pentru că toţi cei 36 de elevi ai clasei respective s-au remarcat de-a lungul celor opt ani de şcoală promovînd integral fiecare clasă, cu medii de la şapte în sus. Am reţinut, în mod deosebit, numele cîtorva dintre ei: **Nicoleta Moldoveanu,** care din clasa I şi pînă acum a obţinut numai medii de zece, **Dana Petculescu,** comandantă de detaşament, **Ileana Bodnar, Laura Danciu, Ionela Budoi, Dorin Cristacea** şi **Cristian Neagoe.**

Pămîntul ţării - tot: un singur lan

„E mare sărbătoare-n toată ţara.../ Şi noi, copiii-ntregului popor,/ Ne bucurăm acum de primăvara/ Socialismului biruitor.// Ciocan de aur, seceră de soare/ Deschis-au drum acestei primăveri/ Marelui sfat al ţării muncitoare,/ Un cald salut voios de pionieri"

Cine va parcurge cu atenţie cronica Organizaţiei Pionierilor va întîlni, desigur, în paginile sale şi aceste strofe din salutul pionierilor adresat grandioasei Sesiuni extraordinare a Marii Adunări Naţionale, desfăşurate timp de cîteva zile la Pavilionul Expoziţiei realizărilor economiei naţionale din piaţa Scînteii, în urmă cu două decenii. Era pentru prima oară cînd, la noi în ţară, se întrunea un forum de asemenea dimensiuni, reunind, pe lîngă deputaţii Marii Adunări Naţionale şi alţi invitaţi din rîndurile clasei muncitoare, 11 000 de ţărani, adică tot atîţi cîţi fuseseră ucişi de nemilosul regim burghezo-moşieresc în marea răscoală de la 1907. Ţăranii sosiseră, în acel 1962, din toate comunele ţării în număr atît de mare fiindcă aveau de consfinţit, împreună cu înaltele foruri de partid şi de stat, cu clasa muncitoare care luptase alături de ei, în strînsă alianţă, o mare şi istorică victorie: cooperativizarea totală a agriculturii, ceea ce marca şi generalizarea relaţiilor socialiste în întreaga noastră economie, „socialismul biruitor" – cum se spune în salutul amintit – la oraşe şi la sate.

Începută în 1949, această unire de bună voie de către ţărani a pămînturilor pe care le deţineau în proprietate personală, ca şi a principalelor mijloace de lucrare a lor, a atins în iarna şi primăvara anului 1962 ritmul cel mai intens, astfel încît în martie al acelui an se raporta cooperativizarea totală, pentru a se putea face o agricultură modernă, cu un mare randament productiv, care să satisfacă nevoile de produse agricole ale ţărănimii şi ale ţării. „Cîmpurile s-au făcut ca marea", – izbucnea într-un vers un poet, iar un altul îi răspundea, ca într-un grandios strigăt peste ţară: **„Abia acum e-o pîine nemăsurat de mare/ Pămîntul ţării — tot: un singur lan/ Şi fără-acele cute-ale haturilor pare/ O frunte descreţită de ţăran".** *Poate că ar trebui, într-o paranteză, să explic generaţiilor de copii de astăzi că „haturi" sau „răzoare" erau tocmai acele fîşii înguste de pămînt înierbate, pline de mărăcini, care despărţeau pînă atunci ogorul unui ţăran de altul, aceste ogoare putînd fi şi de un pogon, adică o jumătate de hectar. Fiecare ţăran urma să cîştige în cadrul cooperativei agricole de producţie în funcţie de felul cum lucra la cîmp, la grajdurile de vite, în grădinile de zarzavat, în livezi. Se punea astfel capăt unei inegalităţi, care data din vechime datorită căreia, un ţăran, din lipsă de pămînt, putea să rămînă din tată-n fiu sărac.*

Este, de aceea, de înţeles bucuria ce domnea în acele zile de aprilie la Sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naţionale de sub Pavilionul expoziţional pe care un mare scriitor îl compara cu o uriaşă lalea. Acelaşi scriitor, marele George Călinescu, prezent în sală şi la tribuna sesiunii, considera această întrunire uriaşă drept **„cea mai splendidă manifestare a frumuseţii sufleteşti, a deşteptăciunii, a hărniciei, a capacităţii de a pricepe legile istoriei şi de a găsi repede drumul drept şi progresul cu care este înzestrat poporul român".** *Înţelegînd şi ei legile istoriei, pionierii care au adus salutul, împînzind toate culoarele ca nişte şiruri pe pieptii unei cămăşi a fericirii, n-au ezitat să se angajeze în numele lor şi al noilor generaţii de pionieri de după ei:* **„Din cer nu pică pîinea mură-n gură —/ În cer zbura-vom noi — cosmonauţi/ Dar pe pămînt vom face-agricultură/ Ca meşteri în recolte pricepuţi.// — Eu vreau să-nvăţ să construiesc tractoare.../ — Eu, să le ştiu conduce, la arat.../ — Eu, la zootehnie, crescătoare.../ — Eu, agronom, cu voi, acolo-n sat..."** *Asemenea angajamente trebuiesc reînnoite cu atît mai mult cu cît sărbătorirea victoriei cooperativizării de acum 20 de ani marchează impulsul dat, din iniţiativa secretarului general al partidului şi preşedintelui Republicii, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, a hotărîrilor celui de al XII-lea Congres al P.C.R., noii revoluţii agrare care, în primăvara aceasta, capătă o şi mai mare amploare în consens cu datoriile ce ne revin, de a face o agricultură de mare productivitate, care să aducă belşug pe toate mesele şi să satisfacă şi acele industrii bazate pe materia primă agricolă. Dragostea de ţară, nu numai pentru că acest cuvînt vine de la latinescul „terra" care înseamnă „pămînt", are drept una dintre expresiile cele mai înalte dragostea de pămînt, de a-l lucra şi a-l face cît mai rodnic.*

NICULAE STOIAN

Eroica '82

Vă mulţumesc

Îţi mulţumesc, mamă,
Pentru că m-ai crescut
Şi lumea mi-ai arătat-o
Cu părintescul sărut.

Îţi mulţumesc, partid,
Pentru că m-ai îndrumat
Spre tot ce-i bun,
Frumos şi adevărat.

Vă mulţumesc tuturor –
Pentru tot ce mi-aţi dat,
Pentru zborul neînfricat
Spre viitor.

Andreea Popovici
cl. a IV-a,
Şcoala generală nr. 23, Bucureşti

Aici ne-am născut

Rămînem de-a pururi, şi iarnă, şi vară,
În inimi cu dragostea caldă de ţară,
Copii ai pămîntului, mai mari sau mai mici,
Aici ne-am născut şi rămînem aici.

Noi sîntem cu ţara o armă şi-un scut,
Un trup din plămada mîndriei născut.
Aici, unde-n veci e înfrîntă durerea,
Mîndria ne face puterea şi vrerea.

Rămînem aici cu mirosul de pîine,
Cu visul de azi şi-mplinirea de mîine,
Copii ai pămîntului, mari şi mai mici,
Aici ne-am născut şi rămînem aici!

Vasile Rusu
cl. a VI-a,
Casa pionierilor şi şoimilor patriei,
Ţibăneşti

Patria

O simt în foşnetul frunzei,
În lumina arborilor, în puritatea florii,
În unduirea versurilor Mioriţei.
Patria e pămîntul pe care îmi aştern paşii
Simplu, ca o metamorfoză a grîului,
Sincer, ca dragostea către tine, MAMĂ!
Patria e înmugurirea supremă în viaţă
A păcii, a visului, a muncii...
Oamenii din jurul meu,
Înţelepţii zilelor noastre,
Uriaşii de pe macarale,
Şi de la strung,
Cultivatorii gliei strămoşeşti,
Vlăstare ale bucuriei,
Toţi aparţin trainic
Patriei.
Toţi aparţinem aceleiaşi inimi
Care pulsează în noi
viaţă şi putere.

Simona Cotuţ
cl. a IX-a,
Liceul industrial „Vulcan"

JURNAL DE BORD pionieresc

FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI“

Balada DORNELOR

ÎN STAGIUNE PERMANENTĂ

E duminică dimineață, ninge cu fulgi mari.

În fața intrării artiștilor de la Casa de Cultură din Vatra Dornei sînt adunate o mulțime de săniuțe. Cei ce le trăgeau prin zăpada afînată, pînă în urmă cu cîteva minute, se află acum în culise.

Obrajii le sînt încă îmbujorați de aerul proaspăt de afară și de jocul cu zăpada.

Peste puțin timp, cortina se va ridica, iar cei patruzeci și cinci de membri ai cunoscutului ansamblu pionieresc de cîntece și dansuri „Balada Dornelor" se vor afla față în față cu publicul.

Nicoleta Stafie

În timp ce fetele își leagă băsmăluțele și își prind în păr cîte o garoafă, Dănuț Vizitiu, curios din fire, privește în sală. Toate locurile sînt ocupate și, ca de obicei, puține chipuri îi sînt cunoscute. Spectatorii, în marea lor majoritate, sînt oameni ai muncii sosiți în orașul de pe malul Dornei pentru a-și petrece concediul de odihnă. Peste cîteva zile ei se vor reîntoarce acasă, printre ai lor și, potrivit unei frumoase tradiții, în ultima duminică înainte de încheierea seriei sînt invitații copiilor. Ansamblul artistic al Casei pionierilor și șoimilor patriei, de două ori laureat (cu locul II pe țară) la Festivalul Național „Cîntarea României" oferă în cinstea lor un spectacol.

Ideea le-a venit copiilor mai de mult, după o repetiție în timpul căreia un grup de oaspeți aflați la plimbare prin oraș au venit să-i privească.

— Am putea contribui și noi cu ceva, ca oamenii sosiți în orașul nostru la odihnă să se simtă cît mai bine. Repertoriul nostru este bogat și cu siguranță că le-ar face plăcere dacă i-am invita la spectacolele date de noi. Nu se mai știe exact cine a venit cu propunerea, dar cu toții au îmbrățișat-o cu entuziasm, iar tovarășul profesor Gavril Moroșanu i-a dat curs bucuros. Așa a luat ființă „Stagiunea permanentă" a ansamblului pionieresc „Balada Dornelor" în cadrul căreia copiii aduc pe scenă, în fața oaspeților sosiți aici din toate județele, cele mai frumoase cîntece și dansuri populare ale „Țării Dornelor", făcînd să strălucească odată cu ele frumosul port popular al oamenilor locului. În zilele săptămînii, inimoșii artiști pot fi întîlniți în sălile de clasă ale celor trei școli din oraș. În detașamentele lor se numără printre fruntașii la învățătură și, spre mîndria colegilor, portretele lor se află la panoul onoarei și sîrguinței pionierești. Printre noii colegi ai pionierilor de la Școala generală nr. 1 se numără acum și Nicoleta Stafie, solista „numărul unu" a ansamblului.

Iliuță Cîrnu

Mînați de pasiunea pentru descoperirea și valorificarea tezaurului folcloric al meleagurilor natale, membrii ansamblului drumețesc adeseori prin satele învecinate culegînd piese noi pentru a-și împrospăta repertoriul.

Iliuță Cîrnu, trompetistul orchestrei, a descoperit nu de mult o „Doină" și o „Bătută", iar Mirela Hanciuc și Elena Postelnicu au învățat un „Joc bătrînesc" pe care l-a preluat apoi întreaga echipă de dansuri.

Legată mult de satul ei natal — Ciocănești — unde cînta încă de la vîrsta de cinci ani, și unde a fost descoperită ca o speranță a cîntecului popular, Nicoleta Stafie merge adeseori în vizită la bunica ei și aproape de fiecare dată aduce cu ea un cîntec nou.

După cum vedeți, pionierii din Vatra Dornei nu sînt doar pasionați interpreți, ci și pasionați descoperitori. De aceea, unda de negrăită frumusețe și prospețime adusă de ei pe scenă este primită de fiecare dată cu dragoste și căldură de toate inimile ce bat în acele zile de duminică la Casa de cultură din Vatra Dornei. Și cînd trenurile îi poartă din nou pe drumurile întoarcerii spre casă, toți acei oameni care au avut bucuria să-i privească, pe scenă, pe minunații artiști ai orașului de pe malurile Dornei, duc cu ei amintirea frumoasă a unor copii ospitalieri, veseli și talentați care le-au oferit una dintre cele mai frumoase întîlniri cu acea neprețuită comoară care se numește folclorul Țării Dornelor.

ECATERINA ROȘCA

*

ÎN DIRECT – ACTIVELE PIONIEREȘTI

CUM RĂSPUNDEM DE... RĂSPUNDERILE NOASTRE!

În adunarea de alegeri a detașamentului i-ați ales, să facă parte din comandament, pe cei mai buni, pe cei mai inimoși dintre colegi. A trecut de atunci destul timp ca să poată fi pusă întrebarea: **Își îndeplinesc ei cu răspundere sarcinile cu care colectivul i-a investit?**

Pentru a da un răspuns, ne-am aflat zilele acestea în unitatea Școlii generale nr. 148 din București, unde, comandant al unității este pionierul **Ovidiu Potochin,** locțiitor al președintelui Consiliului Național al Organizației Pionierilor.

Ovidiu este de părere că „secretul" în această problemă stă mai ales în **împărțirea judicioasă a sarcinilor,** încă de la începutul anului.

— Am să dau un exemplu chiar din detașamentul meu, al clasei a VII-a B, ne-a spus el. De învățătură răspunde comandanta detașamentului, Gilda Corbu. O sarcină importantă, uneori dificilă. Dar colegei noastre i se potrivește! Învață foarte bine, este ambițioasă, intransigentă și... prietenoasă. Nu se mulțumește niciodată să facă statistici, să țină fel de fel de evidențe, ci acționează concret, activînd grupele de întrajutorare, organizînd discuții „fulger" după fiecare notă mică primită, încercînd să afle motivul, măsurile necesare de îndreptare. Așa a fost posibil ca trei dintre colegii noștri cu slabă preocupare pentru învățătură să devină elevi „fără probleme". Mai mult decît atît, acum ei pot merge și la casa pionierilor și șoimilor patriei, lucru pe care de mult și-l doreau.

— Mai înseamnă că și **exemplul personal are un mare rol,** nu?

— Desigur, ne-a întărit cele spuse, Ovidiu. Iată, la munca patriotică, de pildă. Sînt unii care au primit foarte bucuroși această sarcină. Și-au făcut chiar și planuri gîndindu-se la depășiri spectaculoase dar, de necrezut, ei sînt ultimii care aduc sticlele și borcanele, maculatura, sau chiar lipsesc de la unele acțiuni de muncă patriotică organizate de ei înșiși. Unde mai este atunci autoritatea, răspunderea? Ei ar fi trebuit să fie primii!

— La fel și în activitatea cultural-artistică sau în cea sportivă?

— Da! ne răspunde categoric Ana Maria Mînciună, colegă cu Ovidiu și responsabilă cu activitatea cultural-artistică în detașament. Sigur, e bine să fie talentat sau bun sportiv, dar nu să-și ia neapărat el rolurile principale sau comanda unei echipe. El **organizează, însuflețește,** și nicidecum nu monopolizează niște activități. Dealtfel, **comandamentul este dator să urmărească cu atenție îndeplinirea sarcinilor de către toți membrii din activ.** Numai așa, privind cu toată seriozitatea și răspunderea sarcinile noastre, vom avea o activitate interesantă, bogată, așa cum ne-o dorim.

Se-nțelege, discuțiile noastre cu pionierul locțiitor al președintelui C.N.O.P., cu alți pionieri din unitatea sa au scos la iveală multe alte aspecte ale activității pionierilor, membri ai activelor pionierești. Cîteva dintre ele vi le-am supus atenției. Vă facem invitația de a ne scrie, împărtășindu-ne din experiența voastră. Rubrica vă stă la dispoziție.

ELENA MĂNESCU

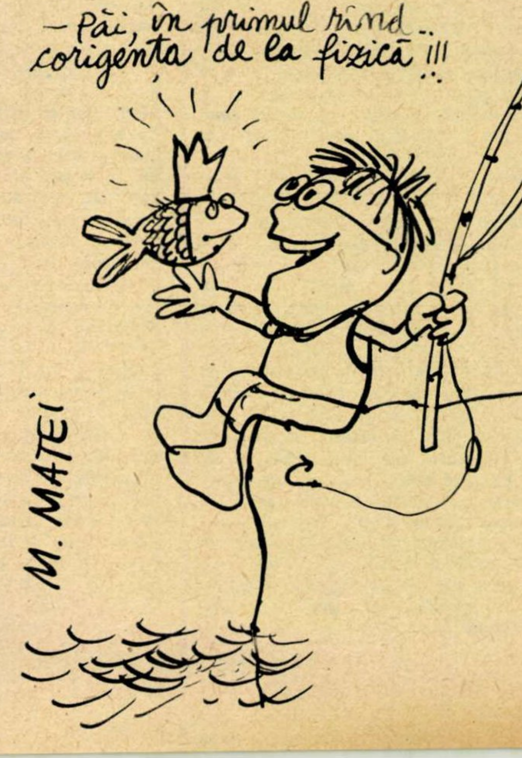
— Păi, în primul rînd... corigenta de la fizică!!!
M. MATEI

ROZETA SĂPTĂMÎNII

Inscripţie la o zicală

Într-o zi, Elena şi cu mine, fiind şi colege de clasă şi prietene bune ne-am gîndit să ne fotografiem împreună. Am ales, drept „decor" o micuţă pajişte a rîului ce trece prin satul nostru – Griviţa – din comuna Cordăreni, unde se află Holmul, un deal mare spre Vorniceni, şi cei cinci stejari multiseculari. Pe vremuri, de trunchiul unuia dintre ei şi-a legat calul strălucitul domnitor Ştefan cel Mare. Acuma, stejarii sînt aşa de groşi încît noi, copiii, trebuie să fim mai mulţi la un loc, să ne împletim mîinile pentru a le cuprinde trunchiurile lor gînditoare. Copiii satului, chemaţi de ecourile tulburătoare ale unui trecut glorios, au devenit ucenici ai arheologiei adunînd vase străvechi, unelte agricole de ţesut, au devenit culegători de folclor, iar multe fete talentate, creatoare de cusături naţionale.

Şcoala la care învăţăm se află în centrul comunei Cordăreni, la 2 km de sat. Nici vorbă să lipsim ori să întîrziem la şcoală. Ne împărţim treburile în aşa fel încît să avem timp destul pentru toate. Ne pregătim lecţiile, participăm la activităţile pionereşti, ne ajutăm părinţii la muncile cîmpului şi facem şi pe „gospodinele" acasă. Cînd mamele noastre se întorc seara de la C.A.P., masa este pusă, iar bucătăria sclipeşte de curăţenie. Obişnuite de mici să muncim, parcă ne merge şi studiul mai uşor: ne plac gramatica şi literatura română, problemele de matematică, limba franceză, noţiunile de botanică şi geografie... Şi desenul ne place, şi muzica; tot ce învăţăm la şcoală. Avem un cenaclu literar „Ion Istrati", cîteva gazete de perete, printre care faimosul „Semafor", care ocupă loc de cinste, avem laboratoare, cabinete, bibliotecă. „Dacă nu munceşti, degeaba mai trăieşti", spune o veche zicală a griviţenilor. Învăţătură înţeleaptă pe care şi noi, copiii, o urmăm cu deplină convingere.

Mihaela Alexa şi **Elena Gorban**,
cl. a VI-a, Şcoala generală nr. 1,
Cordăreni, judeţul Botoşani

10
Sema-
FOR
DE
MĂRŢIŞOR

Pentru Adela Popovici şi Mihai Popa, de la Şcoala generală nr.3, Deva

Cu Adela şi Mihai
Multă grijă nu prea ai –
Că-şi dau singuri mărţişoare:
Semnul „Băncii de onoare"!

*

Pionierelor de la cercul de cusături, Şcoala generală nr.26, Iaşi

Cu fir de borangic şi de poveste,
Aceste fete silitoare,
Prin cusăturile măiestre,
Ne fac ele mărţişoare!

*

Pionierilor de la Şcoala generală nr. 4 – Bistriţa, judeţul Bistriţa-Năsăud

Ca chitarişti au faima lor
Dar nici de muncă nu li-i frică,
Deci le vom da ca mărţişor
Un greiere... dar şi-o furnică!

Pionierilor hunedoreni Paulică Herbei, Ciobi Deac şi Daniel Herbei, care au făcut parte dintr-o expediţie „Cutezătorii",–traversînd Retezatul.

E-o problemă, nu-i aşa?
Mărţişor spre a le da
E nevoie, cu temei,
Să te urci... pînă la ei!

*

Pionierilor electronişti de la Şcoala generală Băneasa, judeţul Constanţa

Ca să încheiem catrenul
Ce li se cuvine lor,
Ne-au „montat" ei înşişi rima:
„Tranzistor" cu „mărţişor"!

SANDU ALEXANDRU

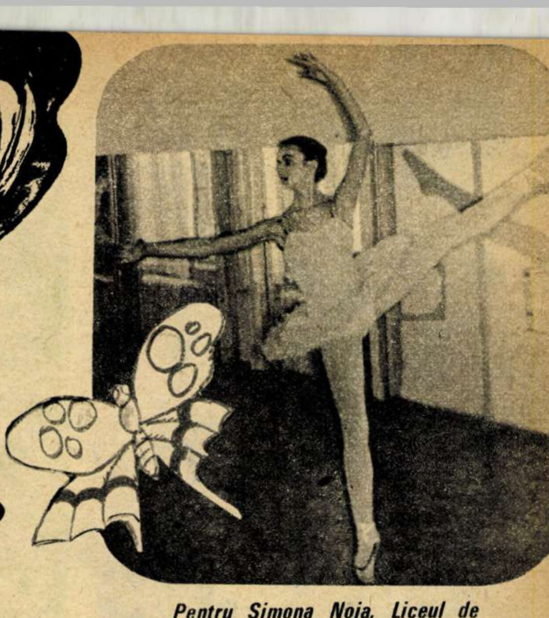

Pentru Simona Noja, Liceul de artă – Cluj-Napoca

Un profil de balerină
Pe o „poantă" de lumină!
Eu i-aş da, ca mărţişor –
Ce? Un fluture în zbor!

*

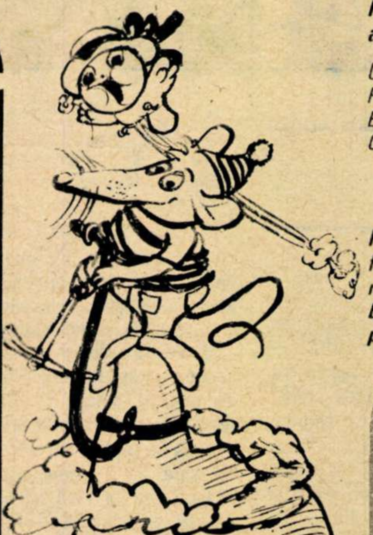

Pentru Liviu Marian Bădic, elev foarte bun, comandant de detaşament la Şcoala generală nr.2, Bratila – Bacău, (şi care va împlini în curînd unsprezece ani!)

Premiant să fii mereu
Şi în anii de liceu!
Iar un mărţişor de vrei
Îţi trimitem ghiocei,
Şi cînd lunile vor trece
Să se schimbe toţi
în „zece"!

*

Pentru Dana Mocan, de la Liceul de artă din Cluj-Napoca

Din penel şi din culori
Izvodeşte chipuri, flori
Şi profiluri de copii
Încărcaţi de jucării
Mărţişor i-aş da odată
O paletă argintată...
Plus un tort de ciocolată!

Loredanei Ştremplel, pioniera-poetă de la Şcoala generală Pomi – Satu Mare

De la pomi şi de la flori
Strînge rimele surori
Şi le dă o haină nouă
Din polen stropit cu rouă...
Mărţişor i-am da o pană
De măiastră năzdrăvană,
Ca să scrie mai departe...
Poate s-o vedea-ntr-o carte!

GH. ZARAFU

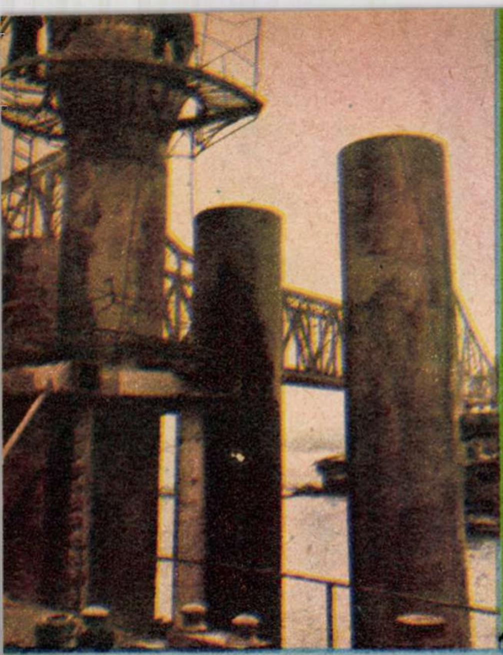

1

NOILE PODURI
de la Dunăre

SĂ DESCOPERIM ÎMPREUNĂ

2

3

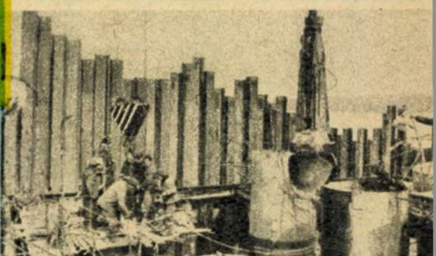

4

PESTE FLUVIU ȘI PESTE VEAC

În 1890, la Dunăre, între Fetești și Cernavodă, se deschidea unul dintre cele mai mari șantiere din lume. Cinci ani mai tîrziu — în septembrie 1895 —, proiectul elaborat de cîțiva ingineri români deosebit de capabili și de îndrăzneți, avîndu-l în fruntea lor pe celebrul Anghel Saligny, se afla definitiv materializat sub forma unui armonios și impresionant ansamblu de trei poduri metalice arcuite peste apele bătrînului fluviu. Totalizînd 4088 m în lungime (ceea ce-l situa în acel moment pe locul întîi în lume) și avînd o deschidere centrală de 190 m (cea mai mare din Europa la ora aceea), ansamblul acestor poduri, care se remarcau și prin cîteva soluții constructive noi, s-a impus în atenția specialiștilor și a opiniei publice ca o adevărată „minune" a științei și tehnicii.

Rezistent și frumos — și azi trece drept una dintre cele mai armonioase construcții de acest fel de pe glob — Podul lui Saligny a înfruntat neclintit atît curgerea năvalnică a fluviului, cît și pe aceea a timpului, îndeplinindu-și zi de zi menirea de punte peste Dunăre, între țară și mare. În ultimele decenii însă, ca urmare a creșterii vertiginoase a traficului feroviar spre și dinspre mare, bătrînul pod, proiectat și construit doar pentru cale ferată simplă, a început să nu mai facă față. Așa a apărut necesitatea construirii altui ansamblu de poduri la Dunăre, menite să preia de la cele vechi marile sarcini suplimentare. Și iată că după aproape un secol, în vara anului 1977, s-a deschis, în imediata vecinătate a podurilor lui Saligny, un nou șantier.

NU-I UȘOR SĂ LUCREZI PE UN ASEMENEA ȘANTIER

Trecînd peste vechile poduri, de la fereastra trenului, șantierul celor noi, întins pe vreo 15 kilometri între Fetești și Cernavodă, se oferă privirilor în toată amploarea lui impresionantă: zeci de utilaje și de instalații de tot felul — unele fixe, altele în continuă mișcare — punctează acest spațiu vast străbătut de apele fluviului care aici curg la vale pe două brațe — Borcea și Dunărea veche. Între toate acestea ți se impun atenției — „crescute" și pe maluri, din pămînt, dar și pe Dunăre, din oglinda cenușie a apelor — picioarele viitoarelor poduri, pile cum le spun constructorii.

Și de sus, din goana trenului, intuiești că acolo, jos, în acea fîșie lungă de peisaj răscolit, sutele de oameni care forfotesc peste tot se află prinși într-o uriașă și grea încleștare cu pămîntul și cu apa, pe care se străduiesc să le „domesticească", să le facă să accepte oțelul și betonul pe care le implantează în trupul lor. Dar numai coborînd și pășind pe șantier poți descoperi adevărata amploare și duritate a acestei bătălii: iată, la cîțiva pași în față, un om suspendat la 18-20 de metri, într-o colivie de metal agățată de cîrligul unei macarale, sudează „doagele" unei „butii" uriașe (scheletul exterior al unei viitoare pile), atras de zgomotele ciudate ce vin din interiorul acestei „butii", te apropii și te uiți curios printr-o fereastră a acesteia și ai dintr-o dată în față, la un pas doar, un „hău" pe fundul căruia oamenii mînuiesc ciocanele pneumatice și aparatele de sudură; duduind din greu, gata parcă să-și dea sufletul, un vaporaș împinge cu botul spre mal o imensă platformă plutitoare încărcată cu autobasculante care, de cum ajung la debarcader, țîșnesc într-o goană năprasnică pe drumurile desfundate, răspîndind împrejur jerbe de noroi; agățată de „ciocul" unei macarale plutitoare, o dantelărie metalică de zeci de tone se rotește lin prin văzduh, coborînd spre o platformă suspendată pe piloni metalici deasupra apei, unde o așteaptă, stînd calmi sub ea, cîțiva oameni... Nu, nu-i deloc ușor să construiești un asemenea pod. Nu se-ncumetă la așa ceva decît bărbații adevărați, oameni care pot privi în față, fără să tresară măcar, orice dificultate, chiar și primejdia...

INTERESANTA „POVESTE" A UNUI... PICIOR DE BETON

Unul dintre acești oameni e și inginerul Gheorghe Pîrvan, șeful șantierului de pe malul Fetești al podului de peste brațul Borcea. Nu se deosebește cu nimic de ceilalți constructori: poartă aceeași scurtă, aceeași căciulă cu urechi, aceleași cizme de cauciuc pline de noroi. De la dînsul aflăm multe lucruri interesante despre meseria de constructor de poduri. Printre altele, și faptul că n-au voie să greșească. Deloc și niciodată. Și că e grea, chiar foarte grea.

— Unde v-a fost mai greu pînă acum la podul acesta?

— La pilele din albie, bineînțeles.

În fața noastră, la cîteva zeci de metri doar, se înalță din oglinda Dunării o asemenea pilă.

— Ne puteți povesti cum ați construit-o pe aceasta?

Zîmbește sceptic și zice:

— Mi-ar trebui două, dacă nu chiar trei zile...

Și totuși începe să ne explice și ascultăm astfel o poveste care, deși... tehnică, e deosebit de interesantă.

Sub apă, pilele arată cu totul altfel decît la suprafață. Fiecare, după rezistența care i se cere, e compusă din 18, din 28 sau din 41 de coloane.

Coloanele acestea — sau piloni cum li se mai zice —, care ating și 40 de metri de la cota zero a apei în jos, sînt din beton, dar nu-s făcute pe uscat, ci turnate în... apă. Cum? Se folosesc niște țevi uriașe de oțel, cu diametrul între 1,09 și 2 m și lungi cam de 16 m fiecare. Se ia o țeavă dintr-asta, se introduce în apă pînă atinge pămîntul, apoi cu ajutorul unui utilaj montat în capul ei e făcută să vibreze puternic. Prin vibrare, aceasta pătrunde în sol. Cînd capul superior ajunge aproape de nivelul apei, se scoate vibratorul de pe ea, se sudează alt segment de țeavă și iar continuă vibrarea. Și tot așa pînă se atinge cota calculată. Apoi din țeavă se scoate pămîntul și apa și intră... sudorii, doi de obicei, care, suspendați de cablul unei macarale, montează armătura interioară peste care se toarnă apoi mortarul.

Cînd toți cei 18 sau 28 sau 41 de piloni sînt gata, peste ei se coboară un fel de „cutie de conserve" uriașă, fără capac și avînd partea de jos perforată în așa fel încît pilonii să intre prin aceste orificii. În această „cutie" în care e montată armătura, se toarnă, cu ajutorul unei pîlnii cu gîtul lung, prin apă, un ciment special...

Foto 1: *Prin vibrare, aceste țevi uriașe, pe „osatura" cărora se toarnă picioarele podului, sînt introduse la mare adîncime în solul albiei.*

Foto 2: *Așa va arăta, în final, ansamblul celor două poduri de peste brațul Borcea – cel vechi, în amonte, și cel nou, în aval.*

Foto 3: *Din această masivă aglomerare de utilaje și de instalații, se „naște", încet-încet, silueta zveltă a noilor poduri de la Dunăre.*

Foto 4: *Această „butie" metalică permite oamenilor să lucreze în mijlocul apelor ca pe uscat.*

Foto 5: *Îmbarcate pe mari platforme plutitoare care-s împinse de vapoare, betonierele ajung în oricare din punctele din zona acvatică a șantierului, acolo unde e nevoie de încărcătura lor.*

Foto 6: *Renovate temeinic în deceniul trecut, vechile poduri vor continua să fie utilizate încă mulți ani, în paralel cu cele noi, care se vor înălța în imediata lor vecinătate.*

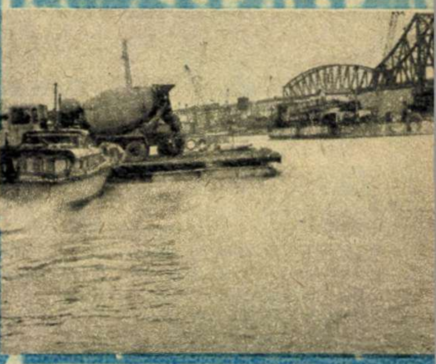

5

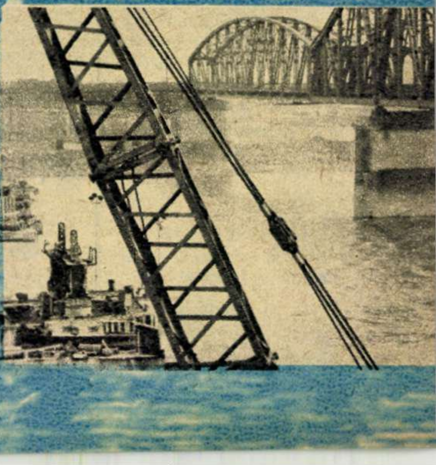

6

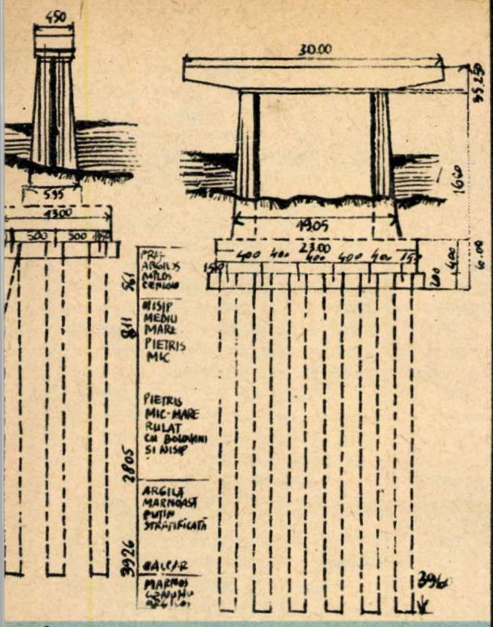
450
30.00
95.29
5.95
13.00
500
500
19.05
16.00
23.00
400
400
400
400
400
150
150
2.00
4.00
6.00
PRAF ARGILOS MÎLOS CENUȘIU
561
NISIP MEDIU MARE PIETRIȘ MIC
811
PIETRIȘ MIC-MARE RULAT CU BOLOVANI ȘI NISIP
2805
ARGILĂ MARNOASĂ PUȚIN STRATIFICATĂ
3926
CALCAR
MARNOS CENUȘIU
39.6

Aşa arată, în întregime, privită mai întîi din lateral, apoi din faţă şi pe urmă şi de sus, pila de la malul Feteşti a podului de peste Borcea. Partea formată din linii punctate e ascunsă privirilor, aflîndu-se sub nivelul apei (în apă şi înfiptă în solul albiei).

Am uitat de vîntul aspru care bate din aval spre amonte, peste Dunăre, sfichiuindu-ne obrajii cu boabe de măzăriche. Inginerul Gheorghe Pîrvan zîmbeşte din nou:

— Asta-i o explicaţie aşa, în mare şi foarte aproximativă. În realitate, lucrurile sînt mult mai complicate. Construirea unei asemenea pile poate dura un an şi chiar şi peste. Şi trebuie să iasă şi perfectă, şi frumoasă. Cum e aceasta.

Privim din nou, cu „alţi ochi" de data aceasta, piciorul acela de pod, primul de la malul dinspre Feteşti. Şi-i descoperim şi perfecţiunea, şi frumuseţea asupra căreia ne-a atras atenţia şeful şantierului. Pare statuia unei fiinţe ciudate, pe jumătate ieşită din apă, zveltă şi puternică, pregătită şi parcă nerăbdătoare să sprijine pe umerii ei grinzile de oţel ale noului pod.

PENTRU O MIE DE ANI

Cum vor arăta cele două noi poduri — unul, peste braţul Borcea, celălalt, în continuarea primului, peste Dunărea veche — peste puţin timp cînd vor fi gata? Ca două săgeţi uriaşe de oţel ţîşnind peste apele Dunării, prima de 970, cea de-a doua de 1593,50 metri, dispunînd de o cale ferată dublă pe centru şi de două fire de autostradă pe laterale. Noile poduri au fost în aşa fel proiectate şi sînt astfel construite încît vor permite circulaţia concomitentă în ambele sensuri a celor mai grele garnituri de tren şi a celor mai grele autovehicule, în viteză şi în deplină siguranţă, ceea ce va contribui la o substanţială îmbunătăţire a traficului feroviar şi rutier, acesta din urmă beneficiind şi de scurtarea cu 42 km a distanţei dintre Bucureşti şi Constanţa.

Calcule precise — făcute, verificate şi... răsverificate de către specialişti — au demonstrat, convingător, că grinda principală a noilor poduri va rezista secole de-a rîndul! E un amănunt grăitor în ceea ce priveşte trăinicia şi durabilitatea în timp nu numai a acestor „arcuri de triumf" de la Dunăre, ci a tot ceea ce se înalţă în patria noastră, unde se construieşte şi pentru azi, dar în egală măsură şi pentru viitor.

CONSTANTIN DIACONU

COMORILE PATRIEI

ETAPA A IV-A

1) Este greu de închipuit vreun şcolar care să nu fi citit poveştile lui Creangă sau să nu fi retrăit cu intensă bucurie peripeţiile descrise de marele povestitor humuleştean în „Amintiri din copilărie". Bunicul David Creangă, om aşezat, liniştit la vorbă, tatăl Ştefan al Petrei, fire cumpătată şi veselă, Smaranda, mama mereu copleşită de treburile gospodăreşti, reînvie în memorabilele pagini ale „Amintirilor". Se ştie că, dintre toţi copiii, mama îl iubea mai mult pe primul născut, pe Ion. Ea îl îndemna la joacă printr-o frază rămasă antologică prin frumuseţea şi căldura ei.

● CITAŢI ACEASTĂ FRAZĂ

2) Din monografiile dedicate vieţii şi operei lui Ion Creangă nu lipseşte evocarea perioadei cînd povestitorul era învăţător şi autor de manuale didactice. În cărţile de şcoală pe care le-a scris, autorul lui „Harap Alb" a publicat cîteva povestiri care au fost preluate în manualele de mai tîrziu.

● NUMIŢI UN TITLU DIN ACEST CICLU DE POVESTIRI

3) Marea prietenie dintre Eminescu şi Creangă a intrat de mult în istoria literaturii. Fără îndoială, ei s-au întîlnit adeseori pe străzile Iaşului. Dar s-au cunoscut cu adevărat în vara anului 1875. Eminescu era pe atunci revizor şcolar pentru judeţele Iaşi şi Vaslui. De la început marele poet a fost cucerit de felul în care ştia să povestească Ion Creangă, de farmecul pe care îl căpătau în gura lui zicătorile şi snoavele. În acelaşi an, în septembrie, Eminescu l-a prezentat pe Creangă la „Junimea", unde povestitorul a citit „Soacra cu trei nurori".

● UNDE A FOST PUBLICATĂ ACEASTĂ POVESTIRE?

4) George Călinescu, referindu-se la marele talent al povestitorului din Humuleşti, la rezonanţa unică a limbii pe care a folosit-o acesta, a scris: „Urechea este mîngîiată de moliciunea sunetelor. Impresia aceasta vine nu din melodia studiată a silabelor, ci din reprezentarea clară a vieţii ţărăneşti din Moldova".

Referindu-se la Creangă, un alt cunoscut cărturar român ieşean face în anul 1920 această observaţie de mare acuitate: „Creangă este un reprezentant perfect al sufletului românesc între popoare; al sufletului moldovenesc între români; al sufletului ţărănesc între moldoveni; al sufletului omului de la munte între ţăranii moldoveni".

● PRECIZAŢI NUMELE ACESTUI CĂRTURAR.

CUTEZĂTORII

«COMORILE PATRIEI»

ETAPA A IV-A

---

145 DE ANI DE LA NAŞTEREA LUI ION CREANGĂ

TEZAUR DE SIMŢIRE ŞI ÎNŢELEPCIUNE

Pe tărîmul miraculos al scrierilor lui Ion Creangă am pătruns, cînd eram prin clasa a treia primară. Într-o dimineaţă, învăţătoarea noastră a intrat la ore fără catalog. S-a oprit lîngă uşă şi ne-a spus: „Copii, astăzi n-o să putem ţine lecţiile. Să fiţi cuminţi". A ieşit şi, la catedră, a urcat un elev dintr-a şasea sau a şaptea, care răspundea de disciplina clasei noastre. Deschizînd o carte, fără să ne privească, a spus: „Am să vă citesc «Povestea cu Harap Alb», de Ion Creangă. Şi băiatul de la catedră a început să citească rar şi apăsat: „Amu cică era odată într-o ţară un crai, care avea trei feciori. Şi craiul acela avea un frate mai mare, care era împărat într-o altă ţară, mai depărtată...".

Aşa am făcut cunoştinţă şi l-am urmat în toate peripeţiile lui pe Harap Alb, cel mai frumos şi poate cel mai complex erou creat de pana marelui scriitor Ion Creangă. Au urmat alte poveşti pe care le-am citit singur, cu o ciudată şi neînţeleasă curiozitate. În primele clase de liceu am citit „Amintiri din copilărie" şi pot spune şi azi cu toată certitudinea, că eroul acelor amintiri eram chiar eu. Nu o văzusem eu de atîtea ori pe mama „înfingînd toporul în pămînt, afară, dinaintea uşei" ca să alunge norii şi tunetele ce se abăteau asupra satului? Nu aveam şi noi în casă „un cuptior" după care mă ascundeam? Nu mă jucasem de-atîtea ori „de-a mijoarca"? Nu eu luasem parte la atîtea alte jocuri şi năzdrăvănii? Nu eu eram trimis cu de-ale mîncării la prăşitori ori la cosaşi unde ajungeam după ce trecea soarele de amiază?...

Mai apoi, la distanţe şi vîrste diferite, i-am reîntîlnit şi pe mîndrul, bunul, răbdătorul, demnul, neînfricatul Harap Alb şi pe Nic — a lui Ştefan a Petrei „vesel ca vremea cea bună şi ştrulubatic şi copilăros ca vîntul în turburarea sa"... Dar la fiecare întîlnire, la fiecare nouă lectură, scrierile lui Creangă îmi pregăteau parcă o surpriză, îmi dezvăluiau o altă latură sau mai multe pe care, pînă atunci, nu le observasem.

Recitind „Amintiri din copilărie" acum, în preajma împlinirii a 145 de ani de la naşterea scriitorului (Ion Creangă s-a născut la 1 martie 1837), impresia primă revine îmbogăţită mult, pentru că marele humuleştean „Unic prin geniul lui oral", aşa cum arată Tudor Vianu, dar şi „prin neasămănata lui putere de a evoca viaţa" continuă şi va continua să poarte ca pe un covor fermecat pe toţi copiii de azi şi de mîine ai acestui pămînt românesc.

În **Poveştile, Amintirile din copilărie** *şi în* **Povestirile** *lui Ion Creangă întîlnim simplitatea limbii vorbite a poporului. Totul în fraza marelui scriitor — sintaxă, vocabular, sintagmă populară, toată acea oralitate cuceritoare care face să se micşoreze pe nesimţite distanţa dintre povestitor şi cititor, ţine de arta autentică, de arta mare. Căci fraza lui Creangă, aparent simplă, la îndemîna oricui ai zice, dar de fapt îndelung cizelată, (rodul nu numai al marelui său talent ci, şi al unei mari exigenţe) pare că lunecă ghiduşă, asemeni jocului şi voioşiei copilăriei. În lumea operei lui Creangă intri senin şi bucuros ca-ntr-o împărăţie a hazului, a bunătăţii şi încrederii, unde te întîmpină „Ozana cea frumos curgătoare şi limpede ca cristalul" şi „Smărăndiţa popii, o zgîtie de copilă ageră la minte" şi bunicul David Creangă din Pipirig şi Zaharia lui Gîtlan, şi Ion Mogorogea şi Trăsnea şi Nică Oşlobanu... Te întîmpină întreg universul copilăriei scriitorului. Un univers care, deşi este numai al său — cu chilia în care învaţă buchile, cu scaunul numit „Calul Bălan" pe care-şi primeau pedepsele neastîmpăraţii, — cu ceasloavele între filele cărora erau strivite muştele şi bondarii, cu peripeţiile scăldatului şi ale furtului cireşelor, — este, în acelaşi timp, universul copilăriei dintotdeauna. Chiar dacă decorul s-a schimbat, chiar dacă şcolarii învaţă azi să scrie direct cu cerneală şi nu pe nisip, cum se scria pe vremea lui Nic-a lui Ştefan a Petrei, ceva rămîne neschimbat. Rămîne mereu neschimbată dorinţa copilului de a se juca, pofta lui de ghiduşii, de glume, dorinţa lui de a-şi căuta tovarăşi de joacă, îi rămîne mereu trează curiozitatea pentru tot ce-l înconjoară, setea lui nesăţioasă de cunoaştere.*

Fiindcă, aşa cum spune Mihail Sadoveanu, „Ca şi în cazul lui Eminescu, Creangă e unic în sine, însă divers în cititori. Fiecare găseşte în **Amintiri** *şi* **Poveşti** *noutăţi şi rezonanţe în legătură cu propriul său suflet. Acesta e, de altfel, privilegiul artei adevărate".*

Generaţiile tinere şi foarte tinere se îndreaptă astăzi spre opera marelui scriitor ca spre un tezaur de simţire, frumuseţe şi înţelepciune.

COSTACHE ANTON

DIN ANTOLOGIA LITERATURII PENTRU COPII

VLADIMIR COLIN

SCHIȚĂ ȘTIINȚIFICO-FANTASTICĂ

Opera scriitorului pentru copii
se bazează pe factorul de însemnătate capitală care se numește
imaginație, pe zborul ei ce pune
pe gînduri, mișcă, fascinează și
nu poate fi uitat.

Vladimir Colin

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

BASME;
ZECE POVEȘTI PITICE;
ÎNTOARCEREA PESCĂRUȘULUI;
VIITORUL AL DOILEA;
A ZECEA LUME;
LEGENDELE ȚĂRII LUI VAM;
DINCOLO DE ZIDUL DE NEON.

Nucul

A doua zi, în vreme ce o echipă de săpători răscolea grădina încercînd să dea de rămășițele broaștei roșii, profesorul a stat din nou de vorbă cu Ioana.

– Ce mai face păpădia noastră? au fost primele lui cuvinte și, mărturisesc, m-a mișcat faptul că i se adresa astfel fetiței.

– E tristă, i-a răspuns Ioana, fără să se înșele asupra cuvintelor, așa cum mă înșelasem, și îndreptîndu-și privirile către floarea din pahar.

– De unde știi? a întrebat și, spre marea mea mirare, Ioana a șoptit:

– Mi-a spus azi-noapte...

– Asta-i altceva, s-a învoit Cornea. Într-un basm care-mi plăcea tare mult, floarea se dădea de trei ori peste cap și se făcea om...

– Adevărat, a spus Ioana. Dar ea nu s-a dat peste cap. A venit pe întuneric.

– Vrei să spui, în timp ce dormeai? A intrat în visul tău?

– Nu, a spus Ioana. Nu dormeam. Stăteam așa, în pat, dar nu dormeam.

– E greu să-ți amintești cînd dormi și cînd nu, a rostit sentențios Cornea, clătinîndu-și chelia.

– Da, dar eu știu. Numai cînd nu dorm văd podul de foc.

Am tresărit, încercînd să mă conving că nu auzisem bine. Auzisem perfect. Calmă și gravă, așa cum o cunoșteam, Ioana îmi dovedea că nu visasem. Mă deșteptasem fără să-mi dau seama și, la hotarul dintre conștiință și somn, luasem drept vis ceea ce se petrecea sub nasul meu. Totul era și mai neliniștitor decît socoteam...

– Poate că podul ăsta crește de la palma ta la floare și cînd dormi...

Ioana a tăcut o clipă, cîntărind în minte greutatea argumentului. Apoi a rostit liniștită:

– Poate, dar atunci nu-l văd.

– Ai dreptate, a rîs Cornea. Ești o fetiță deșteaptă și-mi place să stau de vorbă cu tine. Așadar, nu dormeai... A venit pe întuneric.

– Nu, n-am zis bine, s-a încurcat Ioana. N-a venit chiar ea. A venit lumina, a făcut podul și atunci... eu...

– Înțeleg, a ajutat-o Cornea. Cînd se face podul, începi s-o auzi. Altfel n-o auzi de loc?

– Nu. Dar știi... glasul Ioanei a coborît pînă într-atît, încît abia i-am mai prins vorbele: Eu aud cu palma...

Îl privea cu teamă, așteptîndu-se să nu fie crezută. Nici eu n-aș fi crezut-o, mărturisesc. El însă i-a apucat mîna dreaptă, i-a întors palma în sus și a zis firesc, fără umbră de ironie:

– Bineînțeles.

După care a scos din buzunar o lupă și, aplecîndu-se, a prins să examineze palma roșie, ca mînjită cu vopsea.

– Un lucru nu pricep, a mai adăugat, urmîndu-și cercetarea. Cum vorbește păpădia? Așa cum vorbim noi doi, folosind cuvinte?

Fetișoara Ioanei a vădit efortul pe care mintea ei îl făcea, străduindu-se să găsească răspunsul potrivit.

– Eu... nu, nu cred... Nu sînt cuvinte. Deodată, fără să vreau, știu. S-a oprit o clipă și a făcut ochii mari: Se poate? a întrebat cu teamă, mirată parcă și ea de ceea ce descoperise.

– Se poate, a liniștit-o Cornea. Așa mi-am și închipuit... Dar ce ți-a mai spus?

– Că vrea să fim prietene. M-a rugat să n-o părăsesc, să n-o las să moară...

– O punem noi în pămînt și-o îngrijim cum trebuie. A mai spus și altceva?

– Nu, a răspuns Ioana. Atît. I-e tare frică...

– Dar tu, tu nu-i vorbești deloc?

– Îi spun că n-o s-o părăsesc, c-o s-o iau acasă, la București...

Ochii lui Cornea luciră deodată sub periile aspre ale sprîncenelor. Mi s-a părut că sprîncenele i se zburlesc și se înfoaie ca doi pui de arici, încercînd să acopere, să ascundă strălucirea ochilor.

– Și te înțelege?... Îți răspunde?...

– Sigur că da, a spus Ioana. Sîntem prietene.

Între timp, săpătorii răscoleau grădina, ajutați chiar de către gazda noastră, care voia s-o vadă cît mai repede „curățată", odată ce se hotărîse să nu se atingă de legumele „spurcate". Oamenii au muncit pînă spre seară, dar n-au izbutit să găsească nici urmă de broască. Grădina, în schimb, părea devastată ca un cîmp de bătălie și Ioana privea cu strîngere de inimă florile roșii răsturnate de cazmale, rupte și strivite sub picioare. L-a ajutat de aceea cu dragă inimă pe Cornea, care aduna și sădea în ghivece cîte un exemplar din fiecare floare sau legumă. De bună-seamă, n-a uitat nici păpădia din pahar, pe care a mutat-o cu mîinile ei în cea mai frumoasă glastră.

Împreună cu profesorul, săpătorii au plecat în cele din urmă și grădina s-a cufundat într-o tăcere pe care nici glasurile păsărilor n-o mai tulburau. Întunericul ascundea pămîntul răscolit, iar stelele scăpărau mari și multe, așa cum n-aveam prilejul să le vedem de la fereastra blocului în care locuiam la București. Odată cu strălucirea lor a crescut și văpaia roșie a nucului.

Închipuiți-vă pomul cu fructe de rubin din basmele copilăriei și veți înțelege simțămîntul cu care nu numai Ioana îl privea. Așezați la oarecare depărtare, ne lăsam furați de vraja pe care o răspîndea și tăceam amîndoi. Din nou m-a izbit faptul că nucul, transfigurat și părînd un somptuos personaj de feerie, nu-mi inspira nici neliniște și nici teamă. Aș fi rămas multă vreme cu ochii la pîlpîirile lui, fără gînduri și fără dorințe, dacă cineva nu s-ar fi apropiat de noi, rupînd farmecul. L-am recunoscut cu neplăcere pe profesor, care venise cu un scaun și se așezase acum lîngă Ioana.

– Frumos, nu? am spus într-o doară, nevoind să îngădui tăcerii să-i arate că prezența lui ne stînjenea.

Dar Cornea nu părea dispus să-mi aprecieze politețea. Din capul locului se așezase lîngă Ioana, care stătea cuminte, cu mîinile pe genunchi. L-am văzut întinzînd brațul, apucîndu-i mîna dreaptă și răsucind-o cu palma în sus. Așa cum stătea, Ioana părea să ceară pomană. Parcă te ruga să-i pui un ban în palma desfăcută.

– Ioana, stai frumos, am protestat, dar Cornea și-a lăsat mîna peste palma ei.

– Nu, lasă. Rămîi așa!

Am fost gata să-i spun vreo două, pentru că era culmea să-nceapă să-mi dea lecții în privința felului cum se cuvenea să mă port cu Ioana, dar cuvintele mi s-au oprit pe buze. De unde fructele micuțe ale nucului iradiau fiecare o lumină roșie egală, adunîndu-se în masa pîlpîietoare din fața noastră, ca și cum cineva ar fi deschis deodată nenumărate robinete invizibile, un fel de țîșnituri luminoase crescură din nucile abia împletite. Aș fi putut jura că sub ochii mei fusese răsucită cheia unor neobișnuite fîntîni arteziene, ale căror jeturi de apă prindeau să salte cu tot mai multă putere, sub strălucirea purpurie a reflectoarelor. Era un spectacol atît de neobișnuit, multiplicînd și realizînd în mare ceea ce luasem drept o plăsmuire de vis în noaptea cînd aceleași raze porniseră din floarea păpădiei, încît am încremenit și mi-am încleștat degetele pe lemnul scaunului. Întorcîndu-mi privirile către Ioana, am văzut, după cum mă așteptam, că mărunte țîșnituri roșii izvorau și din palma ei. Dacă m-aș fi speriat, aș fi oprit imediat totul, dar feerica priveliște nu deștepta în mine, din nou, decît o mirare neîncrezătoare, o exaltare ciudată și amarul sentiment al izolării, al excluderii de la inteligibila legătură dintre Ioana și straniile fenomene luminoase.

Colosala arteziană purpurie și-a înălțat spre cer coloana, în care deslușeam firicelele strălucitoare pornite din bulbul fiecărei nuci, a tremurat o clipă într-o supremă încordare, apoi, descriind brusc, o curbă, și-a prăbușit șuvoiul scăpărător în palma Ioanei. Am scos un strigăt, temîndu-mă că masa incandescentă o va strivi, dar fata mea a primit torentul de raze fără o tresărire și, la paradoxala lumină de cuptor rece, ca a unui indescriptibil amurg, i-am văzut fața pe care un zîmbet extatic încremenise. Nările-i fremătau și printre buzele întredeschise răsuflarea i se precipita în ceea ce mi s-a părut a fi un straniu gîfîit calm.

– Îți vorbește? a șoptit Cornea.

Am înțeles prea tîrziu că premeditase „întîlnirea". Ioana a tăcut o clipă, apoi a prins a rosti repede, cu glasul întretăiat, de parcă s-ar fi grăbit să transmită mesajul, pe măsură ce-l recepționa:

– Durere... oh, durere! De ce? Grădina... totul răvășit, ucis...

Nu-mi credeam urechilor, deși aveam confirmarea faptului că profesorul nu se jucase dimineața cu Ioana încercînd să afle ce-i spusese păpădia. Încă nu puteam crede, nu voiam să cred, dar șuvoiul razelor roșii era prin el însuși un spectacol greu de crezut și-mi dădeam seama că-l admiteam numai pentru că țîșnea acolo, sub ochii mei. Dacă mi s-ar fi povestit ceea ce vedeam, dacă altcineva ar fi văzut nucul prefăcut într-o extraordinară arteziană luminoasă cu siguranță că nu i-aș fi dat crezare.

– Ce s-a întîmplat? întreba acum Cornea. Ce era broasca roșie?

Înmărmurit, priveam ploaia de foc. Ioana se zbuciuma pe scaun și cuvintele i se îngrămădeau chinuit pe buze.

– E greu, nu pot... nu înțeleg... Nu știu să spun...

– Spune cum înțelegi, a îndemnat-o Cornea cu o nefirească răbdare.

– Totul e una... iarba, piatra și omul... La ei nu sînt oameni. Sînt copaci, copaci mari, mari... cu frunze roșii, cu gînduri în fructe pentru că sînt roșii. Fructele verzi n-au gînduri, numai fructele roșii...

– Unde, la ei?

– Departe, departe... Pe planeta a doua a soarelui albastru unde copacii sînt roșii. De mult voiau să vină, dar nu se mișcă, nu merg. Stau și se gîndesc. Multe, multe gînduri... Și acum a venit broasca și noi am stricat totul și... oh, cîtă durere!

– Cum a venit?

– Nu știu, e greu... Un băț de foc roșu. Nimic nu-l oprește... Au murit pentru el copacii, mulți, mulți... ca să-i dea puterea lor. Au zis că mor, dar să ajungă la noi. Și noi am stricat totul...

– Dar broasca? Ce era broasca?

– Nu era broască, era bățul. Puterea bățului... Ei gîndesc, fructele roșii gîndesc... Pe pămînt bățul s-a strîns, s-a ghemuit. Toată puterea copacilor era acolo, ca un pumn roșu. Un pumn de gînduri.

– Dar de ce? De ce l-au trimis?

– Ca să știe. Și să știm și noi... Copacii roșii gîndesc. Să gîndim împreună...

– N-a fost zadarnic! Spune-i așa, n-a fost zadarnic. O să cercetăm frunzele și fructele roșii. O să aflăm. Știm și noi că totul e una și o să ajungem să înroșim cîțiva dintre copacii de pe Pămînt, dacă trebuie... Ca să gîndim împreună. Pe el o să-l ocrotim. Să nu se teamă!

– Cercetați, aflați! El are să moară la iarnă. Frunzele și nucile au să-i cadă și la anul va avea din nou frunze verzi și nuci proaspete, verzi. Puterea se duce, se schimbă... La noi nu-i ca la ei...

– Spune-i așa... a început din nou Cornea, dar Ioana s-a ghemuit pe scaun și a șoptit istovită:

– Nu mai pot...

– Cu un gest reflex și-a răsucit palma, lipind-o de genunchi, și am avut impresia că închide o carte. Arteziana luminoasă s-a retras brusc. Coloana scăpărînd purpuriu a mai tremurat o vreme pe cer, descrescînd într-un tremur dureros, apoi nucile au rămas învăluite în aura lor rubinie.

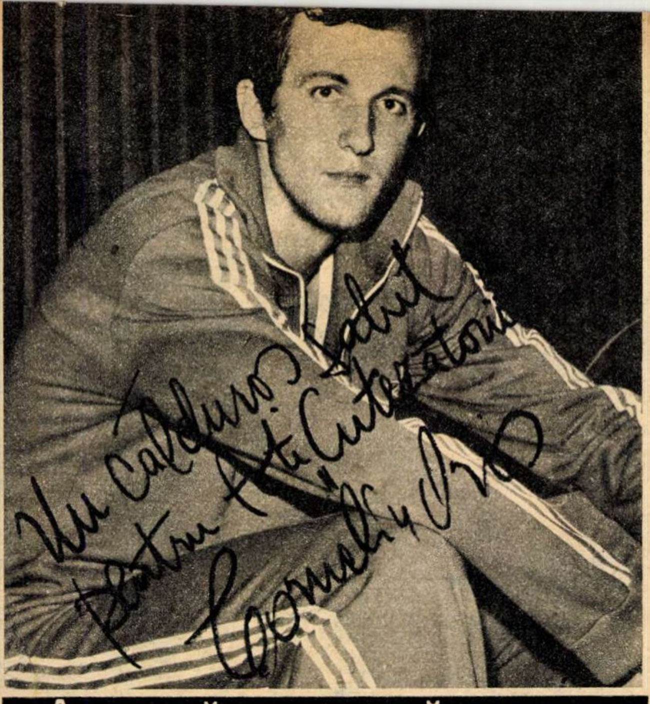

7 ÎNTREBĂRI — 7 RĂSPUNSURI

Cu CORNELIU OROS

1. **Ce semnificaţie are acest joc cu palmele — un fel de leapşă; această atingere a mîinilor pe care o practică voleibaliştii, mai ales după un atac reuşit?** — E un semn de satisfacţie — desigur. Dar nu numai atît: el se practică şi în momente dificile. E un simbol al solidarităţii, e un „Bravo, îţi mulţumim" sau „Nu-i nimic, sîntem cu tine". 2. **Cum este cînd învingi?** — S-ar crede că victoria ca şi înfrîngerea ajung să nu-l mai marcheze pe un sportiv cu experienţă. Nu este aşa. Sigur că orice sportiv trebuie să ştie să şi piardă — dar raţiunea sportului e să învingi! Animalul învinge ca să trăiască, omul învinge ca să se bucure.

3. **Ca şcolar eraţi tare la sport?** — Da. Dar mai tare eram la limbi străine. Ca dovadă că azi cunosc bine franceza, engleza, germana, spaniola. Mi-a folosit această aptitudine şi pe terenul de joc: deseori, auzind ce plănuiau adversarii îmi puneam colegii în gardă. 4. **O amintire legată de copii — din cariera dumneavoastră.** — Eram în '69 la Botoşani, jucam cu o echipă japoneză, Matsushita. Am cîştigat greu cu 3—2. La sfîrşit văd că vine un băiat de vreo 11—12 ani la mine, îmbujorat tot; mi se adresează cu „nenea Oros", îmi zice că i-a plăcut de mine, eu m-aşteptam să-mi ceară un autograf, dar el scoate din buzunar o păpuşă şi mi-o dă! De ce o păpuşă? Nu ştiu. O am şi azi printre trofeele mele. 5. **Aţi jucat de peste 300 de ori în echipa naţională. E o stare de spirit specială?** — Oricine aspiră să facă ceva important pentru semenii săi. Cînd aceştia reprezintă o ţară întreagă, emoţia e copleşitoare, dar şi înălţătoare. 6. **Se ştie că iubiţi muzica uşoară — sînteţi bun prieten cu Cornel Constantiniu. Între Bonney M şi Abba ce preferaţi?** — Abba! E mai puţin zgomot şi mai multă muzică. 7. **Care credeţi că a fost cea mai mare bucurie pe care aţi făcut-o părinţilor dumneavoastră?** Victoriile, trofeele, poate faptul că le-am dus numele în lume...

Am plecat de-acasă, cum se spune, la 14 ani: cantonamente de săptămîni, de luni de zile. Pînă atunci nu părăsisem căminul părintesc — ai mei erau de-a dreptul speriaţi. Cea mai mare bucurie, cred, le-am făcut-o atunci cînd i-am convins că pot să mă descurc singur în viaţă. Le mulţumesc şi astăzi că au avut încredere în mine.

CLUB 14 — TEST

Dacă vă place voleiul, dacă îl cunoaşteţi bine, răspundeţi la această întrebare a lui Corneliu Oros: **„O minge trasă puternic în blocajul advers rămîne să fie jucată în continuare de către echipa care se apără: la cîte lovituri mai are ea dreptul: două sau trei?"**

I. TRAIAN

CLUB 14

PIONIERI ÎN ÎNTRECERILE „DACIADEI" ALBE

NOII CAMPIONI AI PÎRTIEI DE PE MUNTELE BAIȘORII

Într-un decor de un pitoresc deosebit — pe muntele Băişorii, judeţul Cluj —, şi-au dat întîlnire nu demult 190 de pionieri (băieţi şi fete) pentru a-şi disputa titlul de campion al „Daciadei" în cadrul celei de-a III-a ediţii a Cupei „Pionierul" la schi alpin. Cele patru zile de concurs au programat, pe rînd, probele de slalom special şi uriaş desfăşurate pe distanţa de 800 şi, respectiv, de 1200 m. Concurenţii din cele douăsprezece judeţe ale ţării sînt cei mai buni schiori, pregătiţi în cadrul cluburilor de performanţă „Pionierul" de pe lîngă casele pionierilor şi şoimilor patriei, precum şi la cluburile sportive şcolare din ţară. Şi este demn de remarcat faptul că, an de an, numărul schiorilor-pionieri care se înscriu la acest concurs devenit tradiţional este din ce în ce mai mare. Explicaţia acestui fapt e simplă: mereu mai mulţi copii, din localităţile unde există condiţii de practicare a schiului promovează din grupele de iniţiere în cele de performanţă, sub îndrumarea atentă şi severă a profesorilor antrenori. Aşa se face că, încă de pe acum, graţie unei baze materiale de excepţie cu care sînt dotate cluburile „Pionierul" şi cluburile şcolare, se poate vorbi despre practicarea acestui sport la nivel de masă.

Dacă pîrtia de la Băişoara este dificilă? Schiori redutabili, pionierii cu care am stat de vorbă în această privinţă au fost de părere că nu este tocmai aşa, că cea de la Bălan sau Cioplea sau cea de la Păltiniş sînt mult mai... dure.

Trebuie să mărturisim, însă, că de la linia de plecare (altitudine 1385 m) privind în josul pîrtiei, necunoscătorului i se face frică să coboare chiar şi pe picioare, darmite pe nişte schiuri bine ascuţite şi ceruite, în aşa fel încît „să fugă", cum spun specialiştii, cît mai iute?! Diferenţa de nivel măsoară 247 de metri pînă la sosire, unde organizatorii (C.J.O.P. Cluj şi C.J.E.F.S. Cluj) au montat — atenţie! un... **cronometru electronic cu trei canale** — o premieră tehnică aparţinînd în exclusivitate inimoşilor profesori Victor Ursuţiu şi Peter Laszlo de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Cluj-Napoca. Aparatul permite cronometrarea consecutivă a trei concurenţi aflaţi pe pîrtie (se înţelege, la distanţe diferite unul de celălalt), precum şi păstrarea legăturii telefonice cu punctul de plecare!

Ca în orice întrecere sportivă, şi la „alpinele" de la Băişoara au existat favoriţi ai probelor atît la băieţi, cît şi la fete. Şi tot ca-n orice mare întrecere sportivă au fost şi aici răsturnări spectaculoase de rezultate. Concursul, însă, s-a desfăşurat sub semnul unei depline sportivităţi şi al dăruirii totale pentru rezultate cît mai bune, pentru onoarea echipei fiecăruia dintre participanţi. Desigur, s-au înregistrat şi destule abandonuri, mai ales la slalomul special (probă mai dificilă) unde concurenţii au avut de trecut prin 42 de porţi montate de-a lungul traseului şi aşa destul de accidentat. Dar tot aici am putut vedea şi cele mai frumoase gesturi de sportivitate, cum a fost acela al unuia dintre cei mai tineri concurenţi ai echipei din Borca. Acestui băieţel din clasa a III-a i s-ar fi cuvenit o diplomă pentru fair-play. El nu a abandonat cursa nici după ce şi-a pierdut un schiu, continuîndu-şi slalomul pînă la finiş, pe... un schiu şi un bocanc, în aplauzele publicului spectator. Imbatabil în ambele probe de coborîre la categoria băieţi mici, lui **Dan Seceleanu** îi revine sarcina de deschizător de pîrtie la slalomul uriaş al fetelor, în ultima zi de concurs.

Neaşteptatele răsturnări de pronosticuri care au urmat au creat apogeul spectacolului sportiv oferit de schioarele pioniere. Ele au confirmat, încă o dată, că la şcoala schiului se deprinde nu numai curajul, perseverenţa, spiritul de echipă şi dorinţa de a învinge, ci şi felul în care se poate pierde cu demnitate. Cu alte cuvinte, învinşii de astăzi pot deveni campionii de mîine, iar drumul spre marea performanţă nu este presărat cu laurii victoriei.

E. TEODORU

DESPRE PÎRTII, SCHIURI ȘI SCHIORI

● *Pentru prima dată în istoria J.O. de iarnă, la Lake Placid (S.U.A.), organizatorii au apelat la amenajarea pîrtiei de schi cu ajutorul... zăpezii artificiale. O astfel de instalaţie, mult mai perfecţionată, va funcţiona anul acesta şi la Schlandming-Haus (Austria), unde vor avea loc campionatele mondiale de schi alpin. Aici, organizatorii vor asigura cu zăpadă artificială suprafaţa de... atenţie! 110 000 metri patraţi – adică o pîrtie care măsoară 1200 m şi care are o diferenţă de nivel de 400 m.*

● *Cele mai dificile pîrtii de schi din lume, practicate în etapele de campionate mondiale de către aşii acestui extrem de frumos sport al cutezanţei şi măiestriei sînt cea de la* **Kitzbühel** *(Austria);* **Wengen** *(Elveţia);* **Val'isère** *(Franţa);* **Garmsch** *(R.F.G.) şi* **Megève** *(Franţa).*

● *Recordul de viteză la coborîre pe pîrtia de la Wengen, stabilit în 1981, aparţine schiorului Toni Bürgler, care a realizat o medie de 104,56 km la oră. Recordul absolut în ce priveşte viteza maximă la coborîre – 200,222 km/h – l-a stabilit Steve Mec Kinney în localitatea Portillo din Chile la 1 octombrie 1978.*

● *La bărbaţi, cei mai buni schiori ai ultimilor ani sînt austriacul Toni Sailer, francezul Jean Claude Killy, italianul Gustavo Thoeni şi idolul tuturor iubitorilor schiului din ultimii şapte ani, multiplul campion mondial şi olimpic la coborîre, slalom special şi uriaş – suedezul Ingemar Stenmark.*

● *Iată, în ordine valorică, şi primele trei stele ale schiului feminin mondial, nume despre care, cu siguranţă că aţi mai auzit: Anne-Marie Moser Pröel (Austria), Rosi Mittermaier (R.F.G.) şi Marie-Theres Nadig.*

● *Îmbrăcămintea schiorului de performanţă este confecţionată dintr-un material special, foarte subţire, lucios şi elastic, care asigură, însă, o perfectă circulaţie a aerului dinspre interior către exterior şi invers, păstrînd totodată şi o temperatură constantă a corpului schiorului. Combinezonul de schi facilitează o cît mai mică frecare în contact cu aerul, înlesnind astfel mărirea vitezei la coborîre.*

● *Pentru asigurarea securităţii schiorilor cît şi a publicului spectator, la întrecerile de anvergură pîrtiile au fost îngrădite cu parapeţi din plasă de sîrmă, iar schiurile moderne de competiţie sînt dotate la legături cu nişte „frîne" care în momentul desprinderii acestora la viteze foarte mari, se opresc singure.*

◀ *„Pîrtie liberă!" – pentru cel mai tînăr şi mai tehnic schior al întrecerii*, **Istvan Ilieş** *(clasa a II-a, Şcoala generală nr. 1, Bălan).*

Doi prieteni, doi coechipieri, doi campioni – **Lorand Kacsö** *(locul II la slalom uriaş şi locul III la special) şi* **Barna Bokor** *(locul II la slalom uriaş şi locul III la special) membri ai clubului de schi „Pionierul", de la Bălan, judeţul Harghita.* ▶

DIN ISTORIA CIVILIZAȚIEI UMANE

Paralel cu locuința individuală, au fost edificate de-a lungul istoriei complexe arhitectonice gîndite să ofere adăpost unui grup uman mai mare. 1) Locuința seniorială din evul mediu exterioriza bogăția și puterea stăpînului feudal și a clanului său. În desen, scara unui castel din insula Majorca. 2) Dezvoltarea capitalistă a industriei s-a oglindit, între altele, în apariția seriilor nesfîrșite de locuințe modeste, identice. 3) Tipizarea modernă a construcțiilor are ca scop ieftinirea lor și nu trebuie să se reflecte în aspect. Pentru ridicarea clădirilor-bloc se utilizează tehnici mereu noi. Una dintre ele constă în montarea din segmente prefabricate a scheletului de oțel.

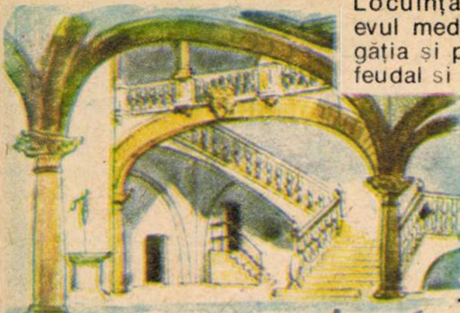
1

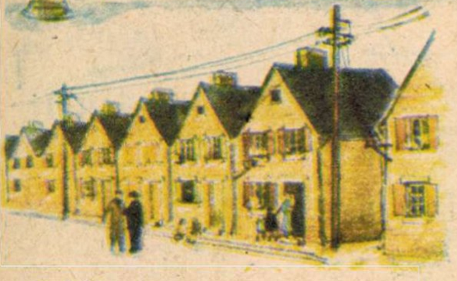
2

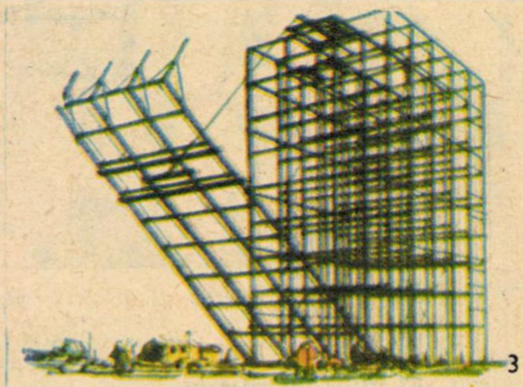
3

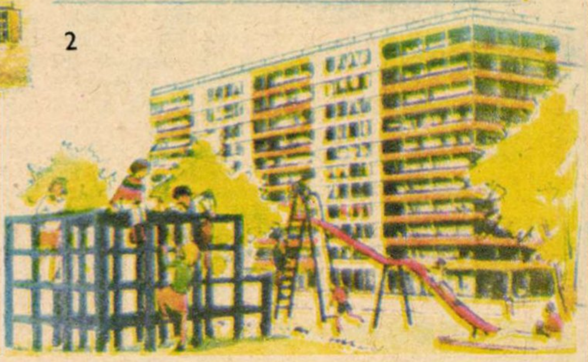

În întîmpinarea cometei

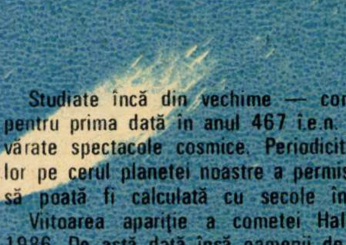

Studiate încă din vechime — cometa Halley a fost observată pentru prima dată în anul 467 î.e.n. —, cometele prilejuiesc adevărate spectacole cosmice. Periodicitatea foarte precisă a trecerii lor pe cerul planetei noastre a permis ca revenirea fiecărei comete să poată fi calculată cu secole înainte.

Viitoarea apariţie a cometei Halley a fost prevăzută pentru 1986. De astă dată însă oamenii de ştiinţă nu se vor mulţumi să contemple spectacolul de la milioane de kilometri. Ei pregătesc o sondă spaţială care va studia corpul ceresc de la numai 500 — 2000 de kilometri. Sonda va ieşi în întîmpinarea cometei înarmată cu un aparataj ştiinţific special conceput. Fotografierea de „aproape" a nucleului va preciza mărimea, forma, volumul, masa acestuia. Spectrometrele vor analiza compoziţia nucleului, ca şi a cozii. Datele culese vor permite să se precizeze dacă nucleul cometei Halley este un conglomerat de pulbere interstelară sau un fragment dintr-un astru mai mare.

În prezent se ştie că nucleul oricărei comete îl formează un amalgam de gaze şi alte substanţe volatile (ca apa) şi nevolatile, condensate şi congelate. În apropierea Soarelui şi la căldura lui, elementele volatile se sublimează. Sub acţiunea luminii, a întregii radiaţii solare, gazele se ionizează, constituind coada vizibilă a cometei.

Studierea „de aproape", în 1986, a cometei Halley va preciza modul în care se produc aceste procese fizice.

UNÍVERS

Hokusai

UN MARE ARTIST DIN „ȚARA CIREȘILOR ÎNFLORIȚI“

Puţine sînt muzeele din lume care să nu aibă printre exponatele lor lucrări ce poartă semnătura unuia dintre cei mai mari şi mai prolifici artişti plastici ai Japoniei secolelor XVIII şi XIX – Hokusai Katsushika.

Această mare personalitate a artei plastice japoneze şi universale a creat o operă de peste 30 000 de lucrări (pictură, gravură şi desen) în care a evocat cu o rară măiestrie natura şi viaţa poporului din „Ţara cireşilor înfloriţi".

Născut în anul 1760, într-o localitate apropiată de capitala de astăzi a Japoniei, Hokusai a început să deseneze încă de la vîrsta de 6 ani, cînd se străduia să redea cît mai exact forma obiectelor. În îndelungata sa viaţă i-a plăcut să contemple natura, rătăcind prin păduri şi de-a lungul pîraielor, a observat oamenii pe străzi şi prin grădini. A fost interesat de toate muncile şi a povestit cu penelul toate anotimpurile.

După căutări febrile şi neobosite în domeniul inovaţiei tehnicilor în gravura şi pictura tradiţională, Hokusai debutează cu „Cartea schiţelor şi a crochiurilor", care cuprinde 15 volume, însumînd 3191 de compoziţii.

Sînt scene din viaţa oamenilor obişnuiţi, peisaje, detalii de arhitectură, flori, păsări, animale sau insecte. Una dintre cele mai renumite serii de gravuri reprezentînd muntele Fuji în diverse ipostaze şi din diverse unghiuri se numeşte „Treizeci şi şase de vederi ale muntelui Fuji". Lucrarea este, de fapt, o adevărată frescă, de o diversitate şi de o culoare cuceritoare, care prezintă pescari în efortul lor de a smulge oceanului hrana, copii lansînd tradiţionalele zmee, femei conversînd pe terase, ţărani culegînd de pe cîmpuri orezul. Iar deasupra acestei imense diversităţi a vieţii tronează imprevizibilul Fuji.

Prin opera sa, acest extraordinar şi original artist plastic al Japoniei este întemeietorul plasticii moderne a secolului XIX din această ţară. El inovează prin observaţie, prin puterea de a descoperi în natura ce-l înconjoară şi în fiinţa umană imense descătuşări de energie.

Deşi a lucrat din fragedă tinereţe căutînd să se perfecţioneze necontenit, obişnuia să spună că pînă la 70 de ani nu a creat nimic extraordinar. Crezul său artistic era acela de a ajunge ca lucrările sale să concureze cu perfecţiunea naturii însăşi. „Cînd voi avea 110 ani – spunea el – fiecare linie, fiecare punct vor fi însăşi viaţa".

În ciclul „Cascadele", el redă nu doar cascadele ca detalii rupte din natură, ci şi unduirea liniştită de ape care se transformă într-un tumult înspumat al căderilor năvalnice spre hăurile stîncoase.

Către sfîrşitul vieţii, pictorul, gravorul, desenatorul şi poetul Hokusai, descoperă imensitatea Oceanului, a naturii însăşi, a primordialităţii vieţii. Ciclul „100 de imagini ale Oceanului", pe care şi l-a propus nu a putut fi încheiat. Ajuns la apogeul desăvîrşirii sale artistice, la 89 de ani, Hokusai a lăsat posterităţii numai 9 lucrări, din cadrul celui din urmă proiect al său, adevărate capodopere ale unei vieţi închinate artei.

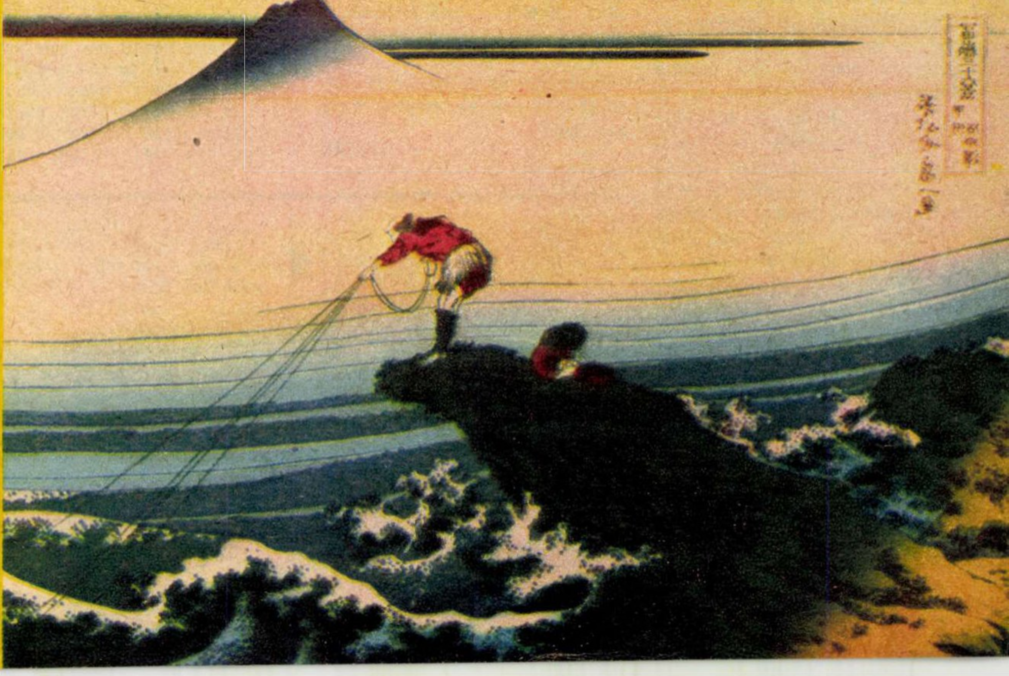

ÎNTREBĂRILE VOASTRE

CE ESTE PLURIDISCIPLINARITATEA?

Cum să învăţăm? Iată o întrebare care, la prima vedere cel puţin, pare fără sens. Cum adică „cum să învăţăm"? Învăţăm bine. Învaţăm bine şi la istorie, şi la matematică, şi la română. Nu e bine aşa?

— Desigur, e... destul de bine.

— Cum adică „destul de bine"? Se poate şi altfel?

Oricît ar părea de surprinzător, se poate şi altfel. Anume, după ce am învăţat bine şi la botanică, şi la fizică, şi la română, să ne întrebăm dacă nu putem realiza ceva mai mult, întregind cunoştinţele botanice cu cele de la fizică şi pe cele matematice, cu cele de la chimie.

Pare curios: nu e vorba de materii complet diferite? Fiecare, din obiectele enumerate, reprezintă o disciplină de sine stătătoare, ce se predă separat.

E aşa şi nu e aşa. Desigur, am vorbit despre discipline, adică despre materii bine conturate. Şi e normal, deoarece în modul acesta putem înţelege mai uşor problemele respective, ne putem însuşi mai uşor cunoştinţele de specialitate.

Dar asta nu e totul. Oricine poate constata că în studiul agriculturii, de exemplu, e nevoie de cunoştinţe de botanică. Dar şi de ştiinţa solului, de geografie — privind, să spunem, clima şi relieful. E nevoie şi de cunoştinţe de matematică, pentru a planifica mai bine ce anume plante să cultivăm şi în ce proporţii. Şi mai e nevoie şi de cunoştinţe de inginerie mecanică, azi agricultura desfăşurîndu-se mecanizat. Trebuie să avem şi cunoştinţe de chimie, pentru a şti cum să utilizăm îngrăşămintele.

Sîntem în prezenţa a ceea ce se numeşte un studiu pluridisciplinar, **pentru că studiem un obiect cu ajutorul a numeroase discipline. Dar trebuie să vă spun că în modul acesta nu am epuizat problema de care ne ocupăm. Aici intervine** interdisciplinaritatea. **Dar despre asta într-un număr viitor.**

EDMOND NICOLAU

OLGUŢA
vă sfătuieşte

Supuşi de dimineaţa pînă seara unui permanent efort, **ochii au nevoie de odihnă şi relaxare,** mai cu seamă la această vîrstă de mare solicitare. Asupra ochilor acţionează şi agenţii atmosferici — lumina solară, vîntul, praful.

● Pentru a evita „surprize" nedorite, e bine să vă faceţi anual un control oftalmologic. Astfel veţi putea depista din vreme atît miopia, cît şi hipermetropia, pentru a le corecta cu ochelari de vedere.

● Nu uitaţi că ochelarii de soare au menirea să protejeze ochii de lumina solară prea intensă, de sclipirea orbitoare a zăpezii etc., şi nu reprezintă un ornament.

● La citit, scris, desenat, cusut, brodat etc. este bine ca lumina „să cadă" din partea stîngă. Cît priveşte lumina artificială, aceasta trebuie să fie orientată, pe cît posibil, numai asupra cărţii, a lucrului etc.

● Un exerciţiu simplu, dar eficace, cu care este bine să vă obişnuiţi de pe acum, constă în a ridica din cînd în cînd ochii de pe carte sau lucru şi a privi înainte vreme de cîteva secunde. În felul acesta, muşchiul ochiului se destinde.

● Pentru a îndepărta oboseala, cînd e cazul, se pot aplica, seara, comprese călduţe sau reci, după cum simte fiecare nevoia, fie cu o infuzie tare de ceai, fie cu o infuzie de flori de nalbă sau muşeţel.

Olguţa

Rezultatul concursului „CINE ŞTIE NE SCRIE"
(„Cutezătorii" nr. 46/1981)

Răspunsurile corecte: CONVORBIRI LITERARE; TG. JIU; Dintre limbajele de programare ale calculatoarelor, în număr de cîteva sute, cele mai răspîndite sînt FORTRAN, COBOL, ALGOL.

Prin tragerea la sorţi a răspunsurilor corecte, premiul a fost atribuit pionierei **CARMEN APOPEI,** clasa a VIII-a, Baia, judeţul **Suceava.**

ÎNTÎLNIRE CU ISTORIA

O TRECERE PRIN TUNELUL TIMPULUI! ACEASTA ESTE IMPRESIA PE CARE O LASĂ VIZITAREA MARELUI MUZEU BERLINEZ PERGAMON.

Nu este de mirare. Parcurgînd sală după sală, vizitatorul face incredibile salturi în istorie, de la multimilenarul Babilon la Pergamul secolului al II-lea î.e.n. şi Miletul de la începutul erei noastre.

Opere de artă antică pot fi întîlnite în multe muzee ale lumii. Pergamonul cuprinde însă opere arhitectonice întregi, reconstruite în interior, aşa cum se înălţau ele sub cerul liber în veacul cînd au fost clădite.

Să străbaţi cu pasul Calea procesiunilor din străvechiul Babilon, să treci pe sub Poarta lui Iştar, atunci cînd mii de ani au trecut de la pieirea statului mesopotamian, sînt aventuri la fel de cutremurătoare ca zborul în Lună. Din ruinele acoperite de pămînt, arheologii au scos la lumină cărămidă după cărămidă, spre a reconstrui, la Berlin, în inima Europei, un crîmpei de istorie. La fel de impresionant este să urci treptele monumentului lui Zeus din Pergam, vechea cetate elenistică din Asia Mică. Înălţat în anii 180—160 î.e.n., căzut în ruină şi uitare odată cu oraşul, monumentul a fost redescoperit datorită lucrărilor arheologice începute în 1879. O vastă friză sculptată înconjoară altarul. Imensa „bandă desenată" cioplită în marmură, friza înfăţişează lupta giganţilor cu zeii.

Cîţiva paşi mai departe, şi iată-ne în Miletul invadat de romani în secolul al II-lea e.n. Ca semn al măreţiei lor, ocupanţii au ridicat o poartă monumentală, pe care, de asemenea, o regăsim, intactă, la muzeul Pergamon.

Singure aceste capodopere ale antichităţii ar da muzeului din capitala Republicii Democrate Germane o faimă unică. Dar comorile sale sînt mult mai vaste, cuprinzînd colecţii de artă islamică şi est-asiatică de mare valoare.

Nu poţi părăsi muzeul Pergamon fără un gînd plin de respect pentru munca deseori anonimă a arheologilor. Restituindu-ne trecutul în toată materialitatea sa, aceşti oameni ne învaţă să trăim istoria.

HORIA ARAMĂ

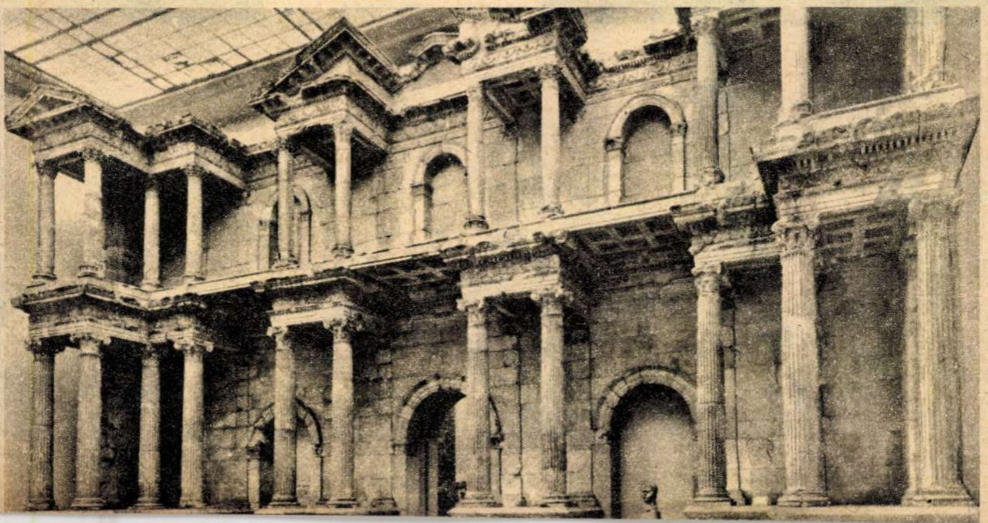

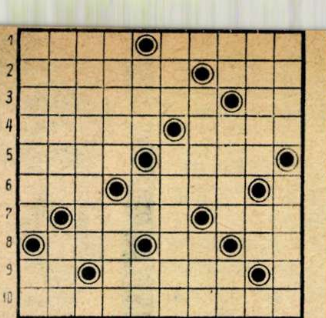

Invitaţie la circ

ORIZONTAL: 1) A făcut parte dintr-un vestit cuplu comic. Stîrneşte rîsul prin îmbrăcămintea, poznele şi caraghioslîcurile sale. 2) Mănunchi de raze de lumină. Grupare etnică din R.S. Vietnam. 3) Prezintă numere de dresaj (pl.). Intră la dresură! 4) Popor din vechime care gusta în mod deosebit spectacolele de circ. Pictor şi grafician român, autorul tabloului intitulat „Acrobata". 5) Provoacă rîsul. Cîntecul păsărilor. 6) Tată (pop.). Consiliul de Ajutor Economic Reciproc (abr.). 7) Suspendate de funii, servesc la executarea unor figuri acrobatice sub cupola circului (sing.). Gheţar şi trecătoare în Alpii elveţieni. 8) Un star adus din inima junglei. Ene Grigore. La începutul serii. 9) Împreună. Arenă pe care animalele dresate evoluează la circ. 10) Numere de mare originalitate şi atracţie din programul circului.

VERTICAL: 1) Te poartă spre cupola circului (dim.). În cerc! 2) Alee lîngă Circul de Stat din Bucureşti. Splendoare. 3) Provocată de un bun spectacol de circ. 4) Compune programul spectacolului de circ (sing.). Trupa Moşoianu, care a luat în 1981 Medalia de Aur la Festivalul mondial de circ din Italia (fig.). 5) Fiord în Norvegia. Într-un ceas! 1982. 6) Sat în judeţul Arad. Arta de a executa exerciţii de mare virtuozitate sub cupola circului. 7) Irlanda. Frig. 8) Pastişă de zăpadă. Grămadă de paie. Jean Ionescu. 9) Plin de haz. În frunte! 10) Sursă de precipitaţii. Scena circului.
DICŢIONAR: MEO, AAR, RAN, CIL.

TRIVERB HIBERNAL
(6,2,5)

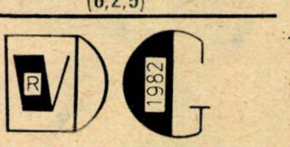

Dezlegare: CURÎND VA NINGE

ENIGMELE lui Dorel

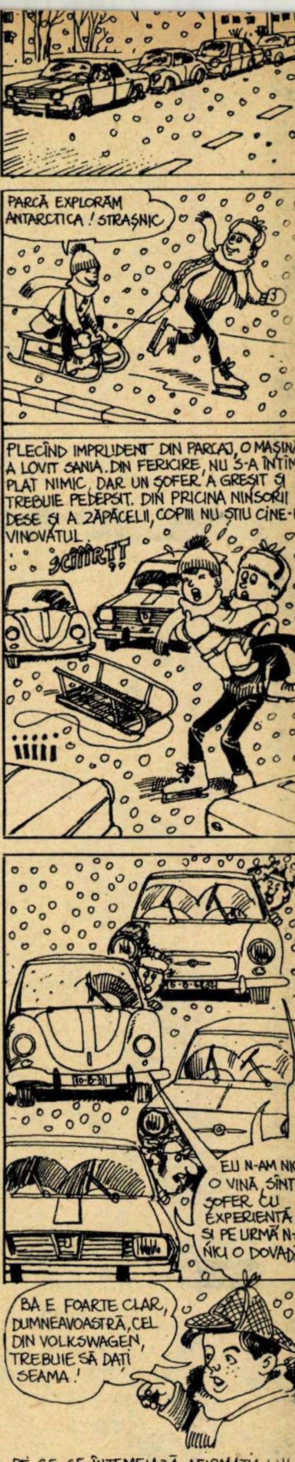
PARCĂ EXPLORĂM ANTARCTICA ! STRAŞNIC
PLECÎND IMPRUDENT DIN PARCAJ, O MAŞINĂ A LOVIT SANIA. DIN FERICIRE, NU S-A ÎNTÎMPLAT NIMIC, DAR UN ŞOFER A GREŞIT ŞI TREBUIE PEDEPSIT. DIN PRICINA NINSORII DESE ŞI A ZĂPĂCELII, COPIII NU ŞTIU CINE-I VINOVATUL.
SCÎÎRŢ!
EU N-AM NICI O VINĂ, SÎNT ŞOFER CU EXPERIENŢĂ ! ŞI PE URMĂ N-AI NICI O DOVADĂ
BA E FOARTE CLAR, DUMNEAVOASTRĂ, CEL DIN VOLKSWAGEN, TREBUIE SĂ DAŢI SEAMA !

PE CE SE ÎNTEMEIAZĂ AFIRMAŢIA LUI DOREL ? .... :

PE FAPTUL CĂ ŞOFERUL RESPECTIV A PORNIT FĂRĂ SĂ-ŞI MONTEZE UN ŞTERGĂTOR DE PARBRIZ CEEA CE I-A ÎMPIEDICAT VIZIBILITATEA.

Cutezătorii

Redactor şef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor şef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacţie:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAŞ

Redacţia: Piaţa Scînteii nr. 1. Bucureşti 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAŢIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile şi agenţiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, Bucureşti.

12 pagini, 1,50 lei

Index 41633

BUSOLA DE AUR

EPISODUL 8

Text: CONSTANTIN DIACONU
Desene: ELENA și ION MIHĂESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE:

IZOLAT PE O „INSULIȚĂ" DE TEREN ÎN URMA UNEI MARI ALUNECĂRI PRODUSE ÎN VALEA LUNGĂ, UN GEOLOG ESTE AJUTAT DE CĂTRE MEMBRII ECHIPAJULUI „ȘOIMII CARPATILOR" SĂ-ȘI CONTINUE CERCETĂRILE. GIGI, UNUL DINTRE EXPEDIȚIONARI, DESCOPERĂ CÎTEVA MOSTRE DE MINEREU ÎN PARTEA DE PĂDURE RĂSTURNATĂ PE CARE LE TRIMITE ÎN SECRET GEOLOGULUI.

ACESTA PĂRĂSEȘTE IMEDIAT INSULA ȘI-L ROAGĂ PE BĂIAT SĂ MEARGĂ SĂ-I ARATE UNDE LE-A DESCOPERIT.

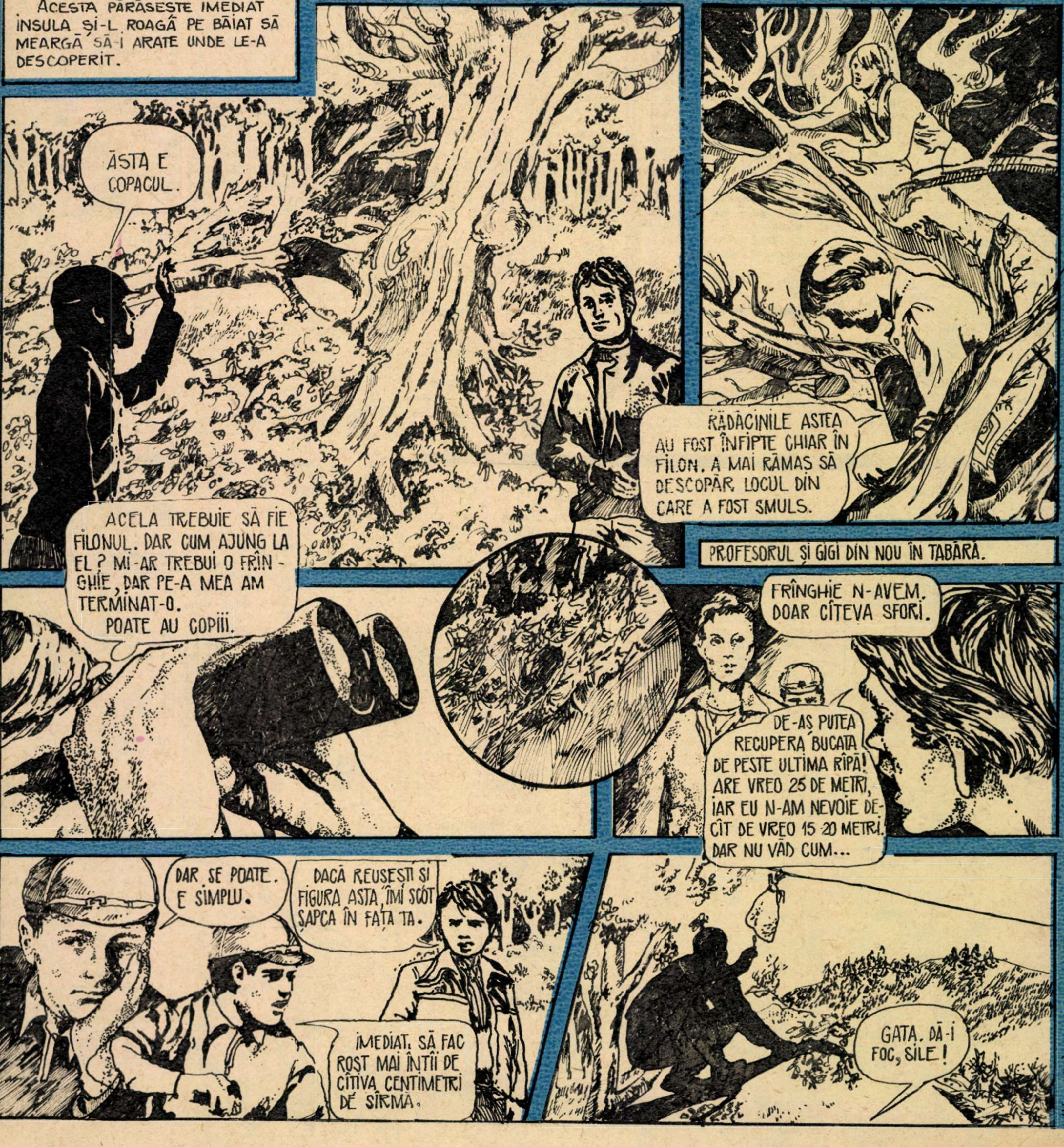
ĂSTA E COPACUL.
RĂDĂCINILE ASTEA AU FOST ÎNFIPTE CHIAR ÎN FILON. A MAI RĂMAS SĂ DESCOPĂR LOCUL DIN CARE A FOST SMULS.
ACELA TREBUIE SĂ FIE FILONUL. DAR CUM AJUNG LA EL? MI-AR TREBUI O FRÎNGHIE, DAR PE-A MEA AM TERMINAT-O. POATE AU COPIII.
PROFESORUL ȘI GIGI DIN NOU ÎN TABĂRĂ.
FRÎNGHIE N-AVEM. DOAR CÎTEVA SFORI.
DE-AȘ PUTEA RECUPERA BUCATA DE PESTE ULTIMA RÎPĂ! ARE VREO 25 DE METRI, IAR EU N-AM NEVOIE DECÎT DE VREO 15-20 METRI. DAR NU VĂD CUM...
DAR SE POATE. E SIMPLU.
DACĂ REUȘEȘTI ȘI FIGURA ASTA, ÎMI SCOT ȘAPCA ÎN FAȚA TA.
IMEDIAT. SĂ FAC ROST MAI ÎNTÎI DE CÎTIVA CENTIMETRI DE SÎRMĂ.
GATA. DĂ-I FOC, SILE!

(Va urma)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

9

JOI, 4 MARTIE 1982,
ANUL XVI (nr. 752)

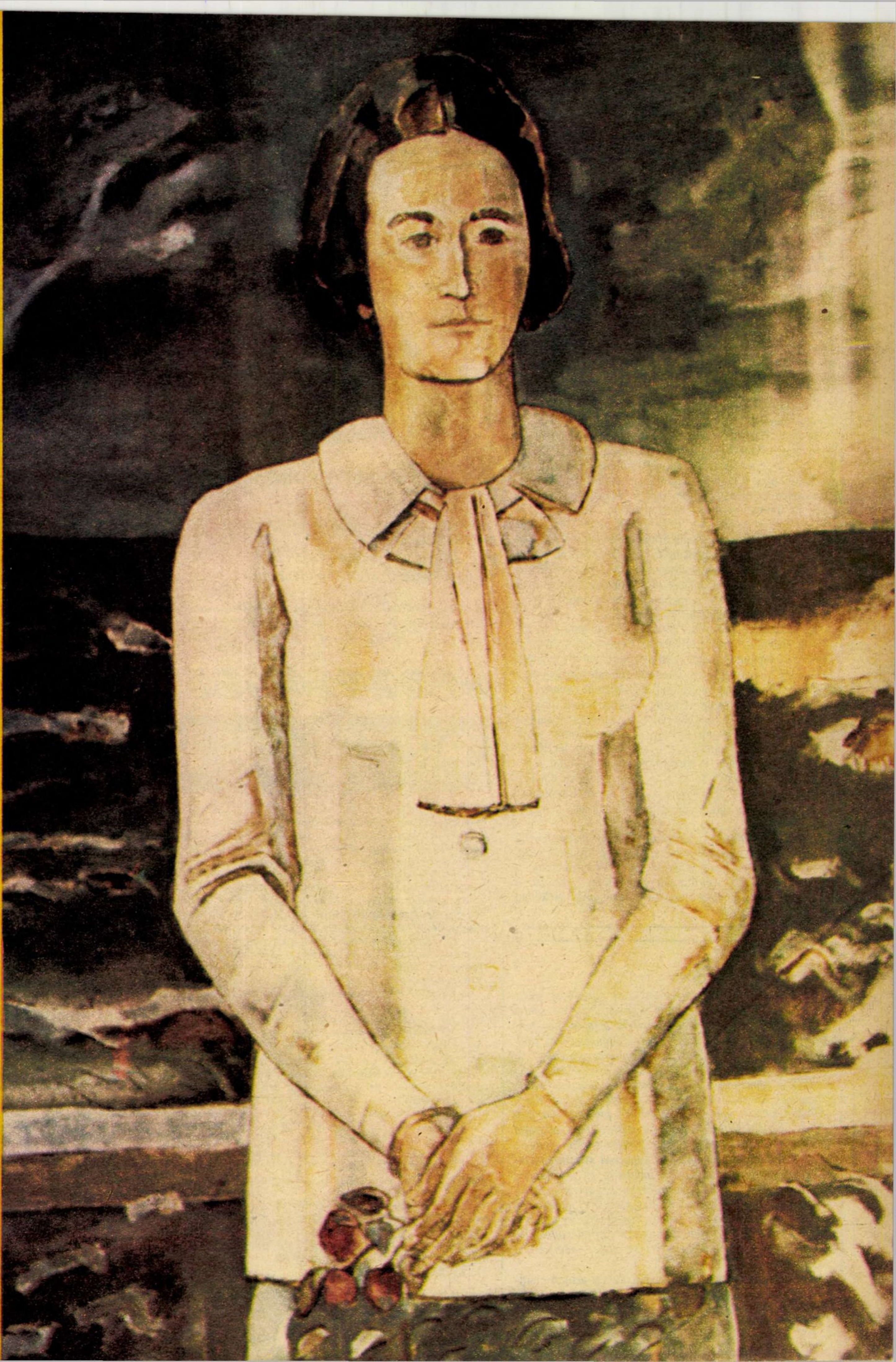

„Omagiu"
PICTURĂ DE
Traian
Brădean

CADRAN POLITIC

În prezenţa tovarăşului Nicolae Ceauşescu, secretar general al Partidului Comunist Român, preşedintele Republicii Socialiste România, a tovarăşei Elena Ceauşescu, a altor membri ai conducerii de partid şi de stat, s-au desfăşurat lucrările Plenarei Consiliului Naţional al Agriculturii, Industriei Alimentare, Silviculturii şi Gospodăririi Apelor. Plenara a prilejuit evocarea a două evenimente marcante în viaţa ţărănimii, a întregului nostru popor — împlinirea a 75 de ani de la răscoala ţăranilor din 1907 şi a 20 de ani de la încheierea cooperativizării agriculturii româneşti. Participanţii la dezbateri au înfăţişat rezultatele obţinute în îndeplinirea planului producţiei agricole, vegetale şi animale, au evidenţiat măsurile stabilite pentru înfăptuirea neabătută a programului privind autoconducerea şi autoaprovizionarea teritorială, pentru asigurarea populaţiei cu produse agroalimentare.

Scoţînd în evidenţă succesele înregistrate în modernizarea agriculturii, în creşterea continuă a gradului de civilizaţie şi bunăstare al întregii ţărănimi, vorbitorii au subliniat preocuparea constantă a tovarăşului Nicolae Ceauşescu, rolul său determinant în dezvoltarea agriculturii, în înfăptuirea noii revoluţii agrare în România, în ridicarea nivelului de trai al întregului popor. Plenara a aprobat Hotărîrea Consiliului Naţional al Agriculturii, Industriei Alimentare, Silviculturii şi Gospodăririi Apelor privind adoptarea documentelor supuse dezbaterii şi angajamentul oamenilor muncii din agricultură de a face totul pentru realizarea programelor stabilite pentru creşterea producţiei vegetale şi animale.

În încheierea lucrărilor Plenarei, într-o amplă şi vibrantă cuvîntare, tovarăşul Nicolae Ceauşescu a adus un fierbinte omagiu ţărănimii patriei, tradiţiilor ei de luptă şi muncă eroică, pentru libertate, unitate şi independenţă naţională, pentru victoria socialismului, evocînd în emoţionante şi calde cuvinte evenimentele de la 1907 — anul afirmării puternice a spiritului revoluţionar al ţărănimii, aliatul principal al muncitorimii, subliniind semnificaţia istorică a marii victorii a încheierii, acum două decenii, a cooperativizării agriculturii, chemînd oamenii muncii de la sate să-şi valorifice din plin energiile şi hărnicia în opera de înfăptuire a obiectivelor noii revoluţii agrare, de înflorire a agriculturii noastre socialiste.

În numele ţărănimii, al tuturor oamenilor muncii de la sate, cei prezenţi au exprimat hotărîrea nestrămutată de a acţiona cu toată energia pentru transpunerea în fapt a orientărilor secretarului general al partidului, a măsurilor şi obiectivelor stabilite de Congresul al XII-lea al partidului.

SEMNAL

La 21 martie 1982, printr-un scurt comunicat radio, urmat de cîntecul **"Tot înainte"**, *se va declanşa simultan, în toată ţara, etapa de masă a acţiunii complexe de educaţie patriotică „Tot înainte", organizată de Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor dedicată, în acest an, celei de-a 35-a aniversări a proclamării Republicii. Sub genericele „Sîntem urmaşii unui popor eroic", „Pionieri, în anii de lumină", „Ştafeta generaţiilor", „Cinstim patria, partidul şi poporul", pionierii din ţară vor participa la cicluri de ample activităţi de educaţie patriotică, revoluţionară în cadrul acţiunii „Tot înainte".*

În atenţia tuturor pionierilor reporteri şi fotoreporteri: *vouă vă revine importanta îndatorire să popularizaţi în permanenţă desfăşurarea acestei acţiuni pionereşti de amploare, în presa locală, la staţiile de radioamplificare, la gazetele „Semafor" şi, bineînţeles, în paginile revistei „Cutezătorii" care la rubricile subredacţiilor pionereşti aşteaptă colaborarea voastră continuă şi promptă.*

În numerele viitoare vom reveni cu un articol conţinînd precizările necesare cu privire la desfăşurarea, în acest an, a acţiunii complexe de educaţie patriotică „Tot înainte".

Gînduri pentru conducătorii iubiţi

Aş vrea să închin această poezie
Acelor oameni
Ce pe umeri poartă grija ţării,
Alăturîndu-mă altor milioane de copii.

Închin gîndurile mele cele mai frumoase
Tovarăşului Nicolae Ceauşescu,
Fiul iubit al României,
Şi tovarăşei Elena Ceauşescu
A noastră iubitoare mamă.
Le urez mulţi ani şi fericire
Şi viaţa să le fie mereu o primăvară.

Liliana Hogaş
Cenaclul literar „Mugurii",
Casa pionierilor şi
şoimilor patriei, Comăneşti

PRINOS DE RECUNOȘTINȚĂ

Ziua de 8 Martie a devenit nu numai sărbătoarea tradițională care înconjoară cu nimb de lumină întreaga planetă, ci una din fireștile, simplele dar și marile sărbători ale pămîntului nostru românesc. Fiecare cămin este înnobilat în această zi de cele mai calde, mai delicate și mai sincere gesturi de recunoștință adresate ființei apropiate, unice, dragi: mama. Fiindcă numai mîna mamei știe să ne pună ghiozdanul pe umăr, să ni-l facă mai ușor și deopotrivă să dirijeze zece sau douăzeci de războaie într-o mare și modernă țesătorie; numai glasul ei știe să ne dea curaj cînd avem de trecut un obstacol și totodată să se facă simțit prin pricepere și autoritate pe un șantier de construcții sau într-un institut de cercetări; numai zîmbetul ei poate să ne facă să zîmbim atunci cînd am obosit ori am avut un necaz și în același timp să insufle încredere celor pe care-i conduce într-o oțelărie, într-o întreprindere de utilaj greu sau pe întinsele ogoare ale unei ferme agricole.

Anii pe care îi trăim cu aceeași intensitate și dinamism, alături de părinți, sînt ani de schimbări mari, revoluționare. Mama, ca niciodată în trecut, nu este numai ființa gingașă și bună ce ne ocrotește copilăria. Ea a urcat treptele vieții sociale, muncește cu avînt și își spune cuvîntul cu competență în toate domeniile producției de bunuri materiale, în economie, în învățămînt, în știință, în organele de conducere, în viața socială și politică a țării.

Este o bucurie mare și o firească mîndrie ca în această zi de sărbătoare gîndurile tuturor copiilor patriei să se îndrepte spre tovarășa Elena Ceaușescu, a cărei personalitate proeminentă în viața politică, civică și științifică a țării simbolizează destinul tuturor mamelor și totodată condițiile create de partid pentru afirmarea femeii în societatea socialistă.

Activitatea politică a tovarășei Elena Ceaușescu a cunoscut un drum greu de luptă și dăruire revoluționară încă din anii ilegalității. La vîrsta cînd copiii de azi ai patriei înfloresc sub soarele socialismului, cînd drumul spre școală e senin și lipsit de griji, tovarășa Elena Ceaușescu, încrezătoare în idealurile clasei muncitoare, se avînta ca tînără utecistă în focul luptei revoluționare. Cu neasemuit curaj a înfruntat teroarea și opresiunea claselor exploatatoare, dînd dovadă în toate acțiunile de tărie morală, fermitate și clarviziune politică. Încă din acei ani se vădeau calitățile de militant neobosit pentru binele patriei.

Aflîndu-se mereu lîngă secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, activitatea politică a tovarășei Elena Ceaușescu s-a împletit strîns cu activitatea științifică și de cercetare. Astăzi, în cartea de aur a istoriei contemporane, la loc de cinste se înscrie activitatea strălucitului om de știință, savant de renume internațional, tovarășa academician doctor inginer Elena Ceaușescu.

Pentru lumina albă din ferestrele casei părintești, pentru timpul fericit pe care-l trăiesc, pentru grădinițe și școli, strîngînd într-un buchet toate florile primăverii — copiii patriei îl aduc în această zi de sărbătoare tovarășei Elena Ceaușescu în semn de adîncă dragoste și recunoștință.

COSTACHE ANTON

Chenar de onoare

Din județul Bacău se înscriu în chenarul de onoare al unităţilor care au încheiat primul trimestru cu promovabilitate de 100%: Şcoala generală Bereşti-Bistriţa; Şcoala generală Bogdăneşti; Şcolile generale nr. 3, 4, 7, şi 10 din Comăneşti; Şcoala generală nr. 4 Slănic-Moldova; Şcoala generală nr. 17, Bacău; Şcoala generală nr. 3 municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej, Şcoala generală nr. 7, Buhuşi.

Din județul Constanța: Şcolile generale nr. 1 şi 8 precum şi Şcoala generală Lumina — municipiul Constanţa; Şcolile generale Valul lui Traian, Comana, Cotul Băii, localitatea 2 Mai, Pietreni, Saligny şi Şcoala generală nr. 1, Ovidiu.

Din județul Timiş: unităţile de pionieri de la Şcolile generale nr. 5, 23 şi 24 din Timişoara; unităţile de pionieri de la Şcolile generale din localităţile Victor Vlad Delamarina, Pietroasa, Sacoşu Turcesc, Ohaba Lungă, Mănăştur, Ghizela, Dumbrava, Răchita, Prestovăţ, Ghiroda, Bacova, Gilagiu, Chişoda.

DIALOG CU VIITORUL

O TRANSMISIE DIN
PECHEA

Cînd am coborît din autobuz, am avut senzația că-s într-un centru de oraș în plină forfotă urbană. Tocmai se descărcau mărfurile la magazine, dinspre nord veneau zguduind pămîntul 19 tractoare - o coloană de energie mecanică lansată în „verificările" tehnice înainte de premiera din campania de primăvară. Chiar peste fața soarelui, izbeau macaralele turn cu pereții gata făcuți pe care-i transportau - etaj peste etaj - la făurirea blocurilor de locuințe. Dar tocmai în clipa aceea, circulația și macaralele au fost oprite pentru un sfert de oră, dîndu-se prioritate celor două mii trei sute de oi și berbeci și miei care-și făceau „plimbarea" de dimineață chiar prin centru, pe lîngă șantier; cum geamurile magazinelor sînt largi, cît ecranele cinematografice, mi-a fost dat să văd, reflectat în ele, un film color cu baci și turme și macarale - realizat de eroii noștri de mai sus. Ei bine, drept peste această mișcare și lume atît de frumoasă și bogată, din minut în minut se revărsau valuri de entuziasm de pe „stadionul frigului", unde se disputa un meci de hochei pe gheață. Da, Pechea are patinoarul ei și multe alte baze sportive. Spre Dunăre, pe cer, plutea un stol alb de pescăruși. Dacă aș fi fost crainic de radio aș fi putut vorbi cam așa:

„Aici, Pechea. Transmitem ora exactă: La al cincilea semnal va fi... anul 33 de la înființarea cooperativei agricole de producție din această comună. Înființată în anul 1949 - deci printre primele din România - și avînd la acea dată o suprafață doar de 420 de hectare și printre membrii fondatori pe Iordache Filimon, Dumitru Vătămanu, Vasile Oană, care sînt încă în putere pe ogoare - azi, cînd transmitem aceste știri, C.A.P. Pechea are avere obștească de 80 milioane lei și o suprafață de 10 mii de hectare, din care se ridică cu hărnicie și cutezanță marea columnă de aur a pîinii.

...Stau de vorbă cu cîțiva pionieri hocheiști, discuția noastră luînd, brusc, o altă direcție decît cea referitoare la sport:

- Nici vorbă! Bineînțeles, că mă fac tehnician veterinar la Pechea, precizează Melu Covalea din clasa a VIII-a B.

La rîndul meu, le fac o propunere băieților:

- Hai să ne imaginăm că ne aflăm la Pechea peste zece ani! Deci, să facem cunoștință cu (voi, cei de azi - pionieri în clasele a VII-a și a VIII-a) - cetățenii de atunci.

Băieții se înveselesc și se recomandă cu viitoarele lor calități:

- **Mă numesc Ionica Dascălu**, sînt medic veterinar la ferma de vite „Caraiman" din Pechea și-s decorată cu Medalia muncii pentru rezultatele mele în muncă.

- Pe mine mă cheamă Dan Pațilea și-s tehnician agronom în comună, prieten cu șoferul Nicolae Avram, care mi-a fost coleg de clasă prin anul... 1982.

La discuția noastră, pe care n-o putem reda integral aici, din lipsă de spațiu, se mai alătură strungarii Ion Manolache și Vasile Toia, amîndoi campioni republicani la lupte libere, practicînd acest sport încă de acum 10 ani, tot cam de prin... 1982!

Sîntem bine dispuși; vorbim despre viitor ca și cum am fi de zece ani acolo. E grozav, nu? Dar iată că ni-i dat fericitul prilej să-l întîlnim pe tovarășul tehnician agronom Ion Negoiță - Erou al Muncii Socialiste - președintele - C.A.P. Pechea încă din 1956. Om jovial, luminos, plin de căldură și prietenos, el este în același timp un om al tuturor vîrstelor și generațiilor din Pechea, afirmați cu putere în cei douăzeci de ani cîți se împlinesc în acete zile de la cooperativizarea socialistă a agriculturii în țara noastră.

- Mi-s tare dragi oamenii de mîine ai orașului Pechea, spune tovarășul Negoiță. Mi-s dragi pentru că mi-s dragi copiii de azi ai comunei Pechea. Eu văd în ei exact ceea ce-și doresc ei înșiși să devină: marii constructori, cetățenii de mîine ai acestei minunate localități ai patriei noastre socialiste.

Încă de azi, columna luminii din anii viitori trece și prin inima acestor cutezători din Pechea modernă.

ION CRÎNGULEANU

UTC 1922-1982

ISTORIA TINERETULUI REVOLUȚIONAR DIN ROMÂNIA — ISTORIE A LUPTEI PENTRU LIBERTATE, INDEPENDENȚĂ ȘI PROGRES SOCIAL

Se împlinesc 60 de ani de la crearea, la Conferința națională a tineretului socialist din 19-20 martie 1922, a Uniunii Tineretului Comunist. Acest important jubileu pune în evidență bogatele tradiții de luptă ale tinerei generații din patria noastră, faptul că tineretul s-a aflat întotdeauna de partea forțelor înaintate ale societății în aprigele bătălii purtate de masele populare pentru libertate și dreptate socială, pentru apărarea ființei naționale și neatîrnare, fiindu-i profund caracteristică acea trăsătură a poporului român traductibilă prin vibrația lucidă față de actualitatea și mișcarea istoriei, prin cutezanță și dîrzenie revoluționară.

Revoluția română de la 1848, Unirea Principatelor din 1859, Războiul pentru dobîndirea independenței de stat depline a României din 1877 - 1878, marea răscoală țărănească din primăvara anului 1907 dar, mai ales, formarea statului național unitar român în 1918 sînt momente cu valoare de simbol și, totodată, mărturii certe ale unanimității adeziunii tinerei generații la lupta pentru împlinirea idealurilor de libertate socială și națională ale întregului popor.

(Continuare în pag. 4.

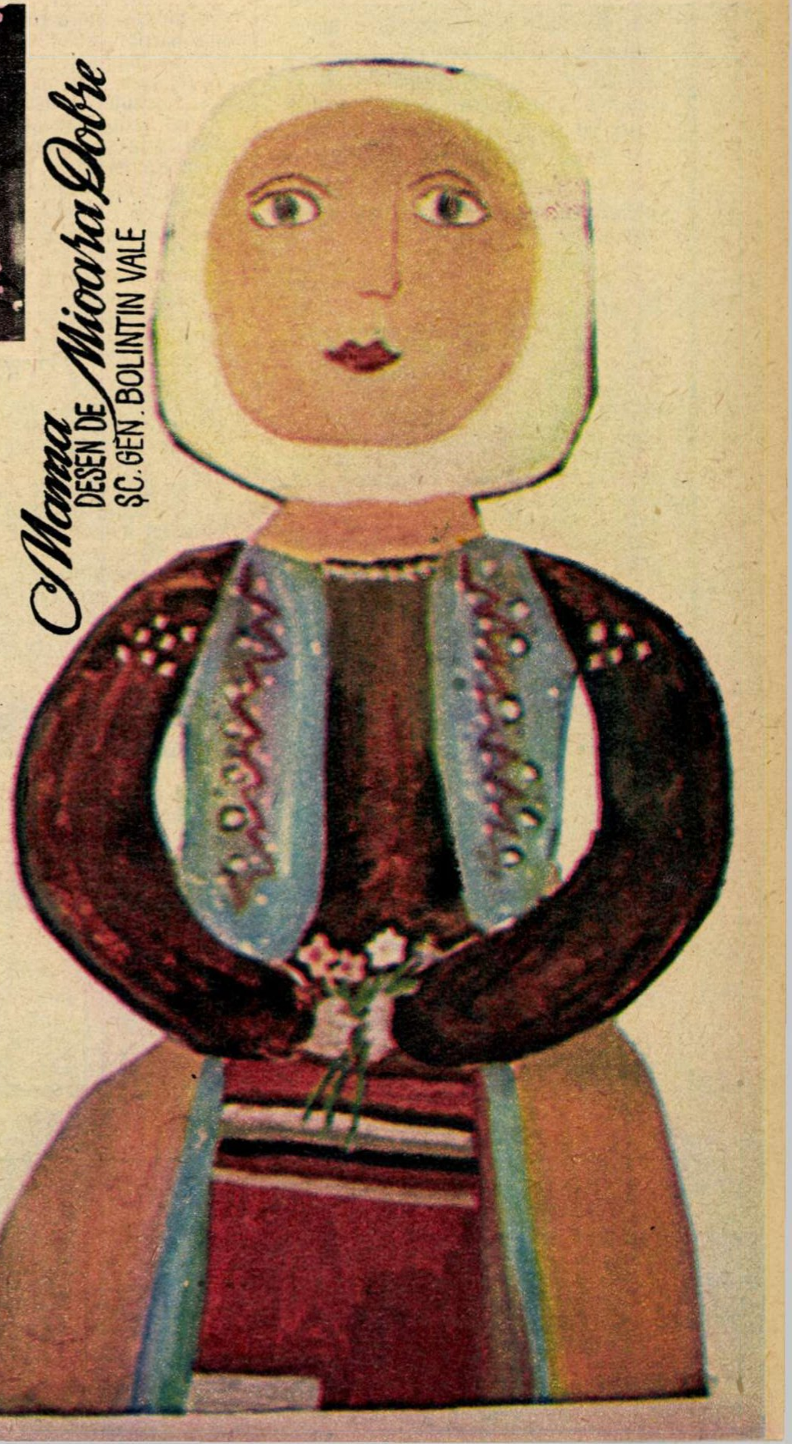

Mama
DESEN DE Mioara Dobre
ȘC. GEN. BOLINTIN VALE

UTC 1922-1982

ISTORIA TINERETULUI REVOLUȚIONAR DIN ROMÂNIA — ISTORIE A LUPTEI PENTRU LIBERTATE, INDEPENDENȚĂ ȘI PROGRES SOCIAL

În noua etapă istorică de după formarea statului național unitar, în fața mișcării revoluționare de tineret s-au ridicat sarcini noi, deosebit de complexe, determinate de necesitatea consolidării și transformării democratice a societății românești. Este perioada cînd problema unificării mișcării de tineret din România, întregită într-o organizație revoluționară, unică, își găsește, sub conducerea nemijlocită a partidului comunist, împlinirea firească prin crearea Uniunii Tineretului Comunist. Așa cum a arătat tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU:**

„Formarea Uniunii Tineretului Comunist în 1922, la un an după crearea partidului Comunist Român, a constituit un moment crucial în istoria mişcării revoluţionare de tineret din România. Desfăşurîndu-şi activitatea în condiţii grele de ilegalitate, înfruntînd teroarea, închisorile şi cîteodată chiar moartea, tinerii comunişti au ţinut întotdeauna sus steagul luptei revoluţionare împotriva regimului burghezo-moşieresc, pentru eliberarea naţională şi socială a României”.

Răspunzînd cu entuziasm apelurilor partidului comunist, tinerii comuniști au reprezentat o forță activă și dinamică în amplele acțiuni greviste și revendicative cu caracter economic și politic – cu deosebire din anii crizei economice din 1923 – 1933 –, în marile manifestații și demonstrații antifasciste din anii care au urmat.

Într-o perioadă în care fascismul încerca prin cele mai sîngeroase mijloace pentru a acapara puterea politică, Uniunea Tineretului Comunist a știut – sub conducerea partidului – să arate calea adevărată pe care trebuie să meargă tot ce era mai bun, mai înaintat în rîndul tinerei generații din România. Datorită acestei linii politice patriotice, marea masă a tineretului muncitor de la orașe și sate, a elevilor și studenților, tineri români, maghiari, germani și de alte naționalități, cuprinși într-un larg curent democratic, s-au aflat, cu eroism patriotic, pe poziții ostile fascismului, situîndu-se de acea parte a baricadei de pe care se acționa în sensul intereselor majore ale națiunii: menținerea democrației, salvgardarea independenței și integrității României grav amenințată de politica agresivă și revizionistă a statelor fasciste.

Întreaga istorie a Uniunii Tineretului Comunist din tumultoasele decenii 4 – 5, toate eforturile și izbînzile obținute de organizația revoluționară de tineret în lupta patriotică împotriva primejdiei fasciste sînt indisolubil legate de activitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu – cel mai însuflețitor exemplu pentru tînăra generație prin energia, patriotismul său înflăcărat, înaltul său devotament față de cauza clasei muncitoare, față de interesele majore ale poporului –, activitate care a imprimat acțiunii revoluționare a tineretului forță și dinamism organizatoric, angajare fermă și dăruire plenară în procesul viu al creației istorice. Însușirile sale deosebite, verificate în numeroase acțiuni revoluționare de amploare inițiate de partidul comunist, și-au găsit un larg cîmp de manifestare în activitatea pe care a desfășurat-o în conducerea Comitetului Național Antifascist, în pregătirea și desfășurarea marii manifestații antifasciste și antirăzboinice din București de la 1 Mai 1939, în procesul de reorganizare a Uniunii Tineretului Comunist. Acest moment organizatoric însemnat al luptei revoluționare a tineretului comunist din România a pus în evidență și contribuția deosebit de importantă a tinerei militante a P.C.R., Elena Petrescu (Ceaușescu), despre a cărei activitate revoluționară, antifascistă și patriotică, desfășurată alături de tovarășul Nicolae Ceaușescu, există numeroase mențiuni în documentele vremii.

În perioada grea a dictaturii militaro-fasciste și a războiului hitlerist, tineretul patriotic, sub conducerea Uniunii Tineretului Comunist, a participat din plin la pregătirea și înfăptuirea marelui act al renașterii noastre naționale – revoluția de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă din August 1944.

Imaginea vie a noii noastre istorii de după actul eliberator din August 1944 pune cu prisosință în evidență faptul că trecerea la edificarea noii societăți a deschis și pentru tînăra generație perspective cu totul noi. Bucurîndu-se de atenția deosebită a partidului comunist, tînăra generație s-a angajat cu întreg potențialul său creator în ampla operă constructivă inițiată și condusă de partid, iar U.T.C. și-a făcut o datorie de onoare din mobilizarea acesteia pentru făurirea bazei economice a socialismului.

Înconjurat de grija și dragostea părintească a partidului, a celui dintîi părinte și îndrumător al său – tovarășul Nicolae Ceaușescu –, tineretul țării este prezent în tot ceea ce reprezintă biruință pe drumul făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate și al înaintării României spre comunism. Cu entuziasmul caracteristic vîrstei, cu nemăsurată dragoste și stimă în suflet înfăptuiesc tinerii țării vibrantele îndemnuri și chemări adresate lor în nenumărate rînduri de secretarul general al partidului. Iar faptele lor se nasc azi din puterea exemplului strălucit al tovarășului Nicolae Ceaușescu – omul care din anii tinereții și-a pus viața și munca în slujba intereselor vitale ale poporului, patriotul înflăcărat, revoluționarul dîrz, neînfricat și clarvăzător, eminentul conducător politic a cărui prezență în fruntea partidului și a statului chezășuiește progresul și prosperitatea poporului român, independența și suveranitatea patriei socialiste, înaintarea victorioasă a României spre comunism.

Dr. OLIMPIU MATICHESCU

CODUL ETIC AL PIONIERULUI ÎN ACȚIUNE

INGENIOȘII DIN CÎNDEȘTI și... „ștafeta nucilor”

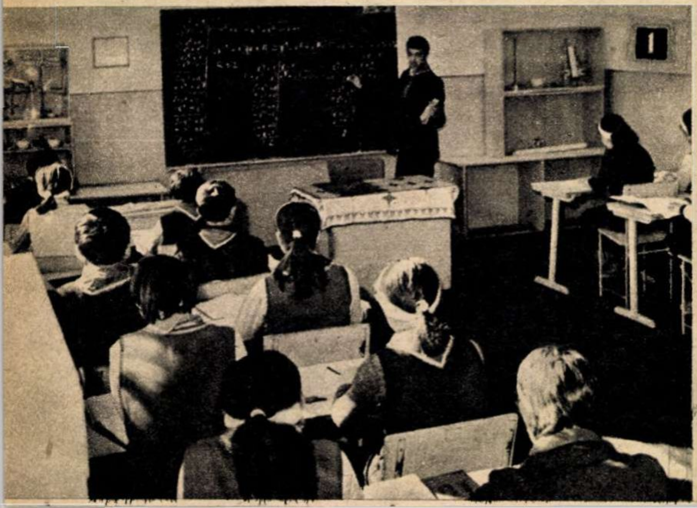

Albă, luminoasă, clădirea școlii în care învață copiii sătenilor din Cîndești țîșnește dintre coroanele zecilor de pomi fructiferi, gata să se trezească din lungul somn al iernii. E liniște peste tot, semn că toată suflarea școlii se află la ore. Clasa a VIII-a are algebra și Titi Zaharia (foto 1), aflat la tablă, tocmai termină de rezolvat un exercițiu, cînd sună clopoțelul. Pînă aici totul pare obișnuit. Cei aflați în bănci fac ultimele însemnări în caietele de notițe (foto 2) și... recreația intră în drepturile ei.

În timp ce restul clasei se echipează pentru ora de sport și își face „încălzirea“ cu cîțiva bulgări de zăpadă în curte, elevii de serviciu — Toderescu Costel, Vasilică Grigoriu, Marian Cioacătă și cîteva fete deschid larg ferestrele și... se apucă de lucru (foto 3-4). Numai în 3-4 minute, băncile, în care, doar cu puțin timp în urmă, copiii ascultau atenți explicațiile profesoarei de matematică, se fac nevăzute. În schimb, în mijlocul clasei apare o veritabilă masă de ping-pong (foto 5). Pare neobișnuit, nu-i așa? Vă asigurăm însă că, în clasa transformată, ad-hoc, în sală de sport, palpitanta întrecere de tenis de masă se va desfășura într-o ambianță cît se poate de plăcută.

Ora următoare îi vom reîntîlni pe copii, în băncile lor, la ora de chimie. Pe mesele de un alb strălucitor, se vor afla stativele cu eprubete, borcănașele cu substanțe pentru experiențe și cîntare mici de farmacie. Clasa, care între timp va deveni un adevărat laborator, mai dispune de cîteva dulapuri cu multe sertare, care se află flancate pe pereții laterali și de un ecran special pe care se pot viziona filme la lumina zilei. În sertare co-

piii îşi păstrează rechizitele, colecţiile de timbre şi diferite materiale aparţinînd cercului de radio sau pentru alte activităţi practice.

Privind imaginile v-aţi dat, desigur, seama că pionierii clasei a VIII-a, de la Şcoala generală Cîndeşti, comuna Dumbrăveni — judeţul Vrancea sînt posesorii unui foarte ingenios mobilier. Aflaţi însă că originalele bănci, catedra şi chiar tabla — demontate şi pliate cu atîta uşurinţă, într-un timp record — au fost construite împreună cu inimosul director al şcolii, tovarăşul Ionică Sava, chiar de către copii.

4

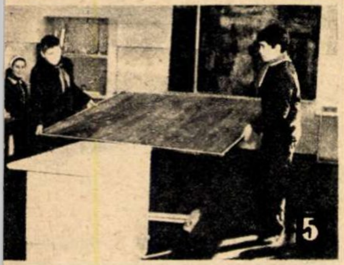
5

În timpul unei vacanţe de vară, cei 24 de pionieri din detaşament au făcut ca îndrăzneţul proiect pentru mobilierul „clasei multifuncţionale“ să devină realitate. Curtea şcolii arăta atunci ca un adevărat atelier de tîmplărie în aer liber, în care harnicii copii tăiau scîndura cu ferăstraiele,o şlefuiau şi o vopseau cu migală. Cînd piesele componente ale meselor, scaunelor şi ale catedrei au fost gata şi au început să fie încheiate, cu toţii au rămas uimiţi şi au trăit o mare bucurie că prin munca lor au putut contribui la sporirea avuţiei şcolii, amenajînd prin forţele lor o clasă modernă. O clasă în care vor învăţa nu numai ei, ci şi alţi copii ce le vor urma!

Obiectivul aparatului foto i-a surprins pe prietenii noştri din Cîndeşti şi în ipostaza de pomicultori. De data aceasta, în livada şcolii dar, după cum veţi vedea, aria de desfăşurare a activităţii lor este... întregul sat şi împrejurimile lui. Acum e vremea potrivită pentru tăierile de rodire la pomii fructiferi, iar tovarăşul Ionică Sava şi pasionat biolog le reaminteşte copiilor cum se efectuează corect o astfel de operaţie la pomii foarte tineri (foto 6) şi la cireşii „pletoşi“, obţinuţi prin altoire anul trecut. Apoi, Sava Magdalena, Ciubotaru Marcel şi Ionel Milea ca şi mulţi alţi membri ai cercului de pomicultură îşi iau trusele cu unelte şi trec la lucru. E sigur că această operaţiune, considerată ca o avanpremieră la muncile de primăvară, va fi executată cît se poate de corect, pentru că toţi membrii cercului au deja o experienţă verificată. Pomicultura este de acum pentru pionierii acestei şcoli vrîncene o tradiţie. În urmă cu mai mulţi ani, de aici, din pepiniera de sub ferestrele claselor a pornit o adevărată „ştafetă a nucilor“. An de an sute şi sute de nuci tineri, crescuţi şi ocrotiţi cu dragoste de copii, au fost plantaţi pe marginea şoselei ce străbate satul, în faţa magazinului universal, la căminul cultural... Copiii au dorit să le dovedească părinţilor lor că maiestuosul copac pe care oamenii satului îl considerau neprielnic meleagurilor lor, cu sol pietros şi pe alocuri supus eroziunii poate să crească şi să rodească în voie.

6

Au trăit copiii Cîndeştilor multe satisfacţii în această generoasă „ştafetă“, dar au avut şi motive de întristare. Nu toată lumea i-a înţeles şi mare le-a fost durerea cînd, după o duminică de muncă, desfăşurată pe malurile abrupte şi roase de ape ale pîrîului Recea, în timpul căreia au plantat vreo 240 de puieţi de nuci, gata altoiţi, au constatat că, peste noapte, mîini răuvoitoare i-a smuls din rădăcinile încă firave, aruncîndu-i în apele pîrîului. N-au înţeles niciodată copiii, de ce munca lor, în care au pus atîta suflet a fost „răsplătită“ astfel. Totuşi, nu s-au dat bătuţi. În pepiniera de sub ferestrele claselor au crescut alţi şi alţi nuci tineri, care şi-au găsit mai apoi locul în pămîntul Cîndeştilor. Iar copiii sînt bucuroşi că, acum, în avuţia pomicolă a satului lor natal se numără şi cei 1000 de nuci plantaţi de ei de-a lungul anilor. Dintre ei unii au şi început să rodească.

Dacă doriţi să aflaţi cum se pot obţine puieţii din „nuca uriaşă“ sau din soiurile „văratec“ sau „veza“ scrieţi-le harnicilor şi inimoşilor pionieri de la Şcoala generală Cîndeşti — comuna Dumbrăveni, judeţul Vrancea.

ECATERINA ROŞCA

Fotografii: **GRIGORE PREPELIŢĂ**

UN MILION DE PRIETENI

• **CEA MAI „TARE“ REPLICĂ!** Imaginaţi-vă, pe baza celor relatate de **Irina Groza** — Şc. gen. nr. 97 din Capitală — că o fată e poftită să răspundă la oră. Nu ştie mai nimic şi ia patru. Ceva mai tîrziu, îi şopteşte furioasă celei mai bune prietene dintre colegele ei: „Cum de-ai putut să mă vezi chinuindu-mă, de ce nu mi-ai suflat măcar o idee, cîteva cuvinţele?!“ Şi iată replica primită: **„Păi fiindcă n-am vrut să te fac de rîs! Dacă îţi suflam, işi schimba toată lumea părerea despre tine!“** Strict autentic şi... pilduitor!

• **CEA MAI ORIGINALĂ ÎNTREBARE.** Mihnea Şerban, Şc. gen. nr. 24, Constanţa, lansează întrebarea: **„La urma-urmelor, cîţi dintre noi citesc şi prefeţele cărţilor?“** Gîndiţi-vă la asta. Merită!

• **CEA MAI STUPIDĂ ÎNTÎMPLARE.** Un corespondent din Cluj-Napoca ne povesteşte, stupida ispravă a unor colegi: care în loc să-şi vadă de lecţiile pentru ziua următoare, au găsit că e „distractiv“ să strice sau chiar să fure, ce, lacătele de pe la cutiile poştale din holurile blocurilor! Stupid şi grav lucru. E drept că a doua zi şi-au mărturisit greşeala. Detaşamentul i-a criticat aspru. „Semaforul“ a intervenit şi el. Sperăm că „vînătorii de lacăte“ au găsit cheia comportării corecte. Dacă nu, le vom publica numele...

• **CEL MAI DE NECREZUT MOTIV!** Un băiat de la noi — ne scrie **Daniela Szabo** din cl. a şaptea, Şc. gen. nr. 21, Timişoara — a îmbrîncit o colegă şi era gata s-o lovească de-a binelea dacă n-ar fi intervenit imediat colegii. Explicaţia invocată de acest recalcitrant este uluitoare: **„Mi-a fost ciudă că nu plînge, de-aia am vrut să continui!“** Să fie răspunsul glumeţ al celui care se vede încolţit şi nu mai ştie pe unde să scoată cămaşa? În orice caz, acest băiat — ajutat de cei din jur — trebuie să mediteze serios asupra felului său de a gîndi.

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de obicei, menţiunea **„Un milion de prieteni“.**

ROZETA SĂPTĂMÎNII

MAMA

Aşteptam cu emoţie clipa cînd aveam să urcăm pe frumoasa navă, la bordul căreia ne şi vedeam călătorind. Plecam singură, fără părinţi, numai cu colegii. Părinţii m-au petrecut pînă lîngă vapor, apoi şi-au luat rămas bun, aşteptînd să mă întorc sănătoasă.

N-au trecut nici două zile şi am început să mă simt apăsată de singurătate. Nu mai auzeam nici glumele, nici poeziile şi nici ghiduşiile colegilor. Mă prindea tristeţea mai ales cînd mă gîndeam la casa noastră, la odăiţa mea, la păpuşi, la cărţi, la atîtea şi atîtea lucruri pe lîngă care treceam. Acum, mă urmărea aproape continuu chipul trist al mamei din clipa cînd urcam la bordul vasului. Ochii mamei, verzi, cu nuanţe albăstrii, obrajii care deveniseră palizi şi pe care acum aş fi vrut să-i mîngîi. Tînjeam după această mîngîiere. Fiindcă mama, fiinţa aceea plăpîndă şi dragă mă crescuse şi îmi dăduse tot ce era mai bun în mine. Mamei îi plăcea să fiu sinceră, cinstită şi mă certa ori de cîte ori nu o ascultam. Acum abia îmi dădeam seama cît de bine mi-au prins chiar şi acele pedepse pe care de multe ori le crezusem nedrepte. Bunătatea şi dragostea mamei se arăta în toate. În pîinea caldă şi albă pe care o mîncam cu poftă şi pe care mama ne-o făcea cu mare gingăşie. Da! Totul era frumos, şi bine, în jurul mamei. Întotdeauna mă simţeam fericită lîngă ea, privindu-i zîmbetul, auzindu-i glasul. Dar zilele excursiei au trecut totuşi... Şi iată, a venit clipa întoarcerii. În portul Constanţa erau multe vase, iar pe chei ne aşteptau o mulţime de oameni. Şi toţi se îngrămădeau să întîmpine vasul cu care ne întorceam noi din excursie.

Totuşi, printre atîţia ochi necunoscuţi, am zărit ochii mamei. Am început să-i fac semne cu mîna şi pentru prima oară, de cînd plecasem, să strig, să rîd, să mă bucur. După ce am coborît, am simţit mîinile fierbinţi, apoi îmbrăţişarea mamei şi mi s-au umezit ochii. Plîngeam, rîdeam, nici eu nu ştiu. Îmi amintesc doar atît. Apropiindu-mi obrazul de al mamei, am şoptit:

– Te iubesc, mamă!

Nicoleta Dumitrescu
cl. a VIII-a B,
Liceul „Emil Racoviţă“,
Cluj-Napoca

CHIPUL MAMEI

Femeie, Mamă-Țară... Iată numele comun din care izvorîm, iată identitatea dintîi a timpului căruia îi aparținem. Iată efigia căreia ne subsumăm deopotrivă cu cele cărora, în prag de primăvară, le sînt închinate gîndul ales, simțirea cea mai caldă a inimii de om – și a inimii de copil în primul rînd. Soție și mamă, copilă și soră, bunică și străbunică, iată luminosul șirag de viață care ține în el fiorul timpului, fiorul frumuseții și al dăinuirii noastre.

Scrisă în calendarele planetei, o zi oglindă îi răsfrînge – o, cît de puțin îi poate răsfrînge! – generoasa sa trăire, generoasa sa veghe... Generoasa gîndire de destin care dă sens vieții noastre în fiecare zi din an.

În fiecare zi din an, cea căreia îi datorăm atît de mult, poartă spre fiecare dintre noi flacăra cea mai pură a aspirației, a fidelității, a dragostei.

Aducînd spre noi comori de puritate și statornicie, rază de conștiință limpede, însemnele unei meniri în rostul societății, fiica acestui pămînt primește la rîndul ei omagiul unui timp. Cuvîntul nostru de laudă o află acolo unde o știm: lîngă surîsul copilului nou născut, lîngă școlarul care crește luminat și cinstit, lîngă zidarul sau ostașul care în puținele clipe de răgaz scrie cel mai frumos poem către casă în scrisoarea pe care nu uită niciodată să o trimită Mamei.

Cuvîntul simplu al prețuirii și al recunoștinței noastre o află deopotrivă în file de cronică, pe ecranul neumbrit al atîtor evenimente memorabile, în faptele de fiecare zi ale istoriei românești. După cum deopotrivă o află, astăzi, în rostirea deplină a vocației sale, pretutindeni unde se naște ceva, pretutindeni unde prind viață frumuseți și utilități menite să sporească tezaurul vremii pe care o trăim.

Părtașă la toate victoriile poporului, ctitor ea însăși al unei calde umanități, al unei multitudini de fapte eroice sau obișnuite, fiica acestui pămînt întruchipează Țara... Pentru ca tot o fiică a acestui pămînt să fie bunica și străbunica fiecărei familii în care, cu greu, cu bine, au crescut și cresc copii sănătoși și integri, iubitori de țară și de muncă. Pentru ca tot femeia să fie ea însăși maica dintîi a cuvîntului rostit, dulce limbă românească, maică a frumuseții neprețuite pe care ne-am încredințat-o unul altuia. Maica adevărului pentru care ne-am născut și pe care îl sporim cu existența noastră. Maică severă și iubitoare de la care am învățat cuvîntul dragoste, cuvîntul muncă, cuvîntul omenie.

Din pervazul înmugurit de simțirea primăverii, privim mai curat ca oricînd către minunata efigie a femeii, a fiicei acestei țări, impresionați, îmbogățiți și înnobilați de tot ce îi citim pe chip, de aleasa menire pe care i-a dat-o istoria contemporană, de vibranta afirmare, prin ea, a democrației, a puterii acestei țări de a gîndi frumos, de a ctitori frumos, de a visa frumos lîngă pleoapele deschise ale copiilor noștri.

Lumina casei, a grădinii, a ogorului, căldura familiei pe care știe s-o adune și să o păstreze cu devoțiune, se întregesc, astăzi, cu prezența majoră a femeii în viața socială, în educație, învățămînt și cultură, în dezvoltarea științei, a tehnicii, a cercetării științifice, în asistența medicală, în agricultură, în industrie. Investit cu griji ale țării, fiicele acestui pămînt ne dau pîinea sufletului și pîinea aburind pe masa de acasă, cu aceeași generozitate de sute și sute de ani. Secundele noastre rămîn însă nu o dată datoare celei de lîngă noi, celei care ne-a născut, celei pe care o creștem. În această înnoire continuă în care trăim, în care ne cresc copiii, în această țară în care femeia dobîndește o condiție socială și morală pe măsura aleselor sale virtuți și capacități, rămînem datori nu o dată a-i descoperi și mai mult vocația sa de seamă, de a o ști lîngă noi cumpănă pentru adevăr și bine, cumpănă pentru aspirație și realitate, cumpănă lui aievea și a lui mîine, cumpănă dreptății și simțirii nedrămuite față de cei dragi. Dar nu numai noi, cei vîrstnici, avem această simțire. Cel mai adevărat, cel mai tulburător vorbesc pentru noi – adresînd Mamei însemnele primăverii și ale dragostei – ei, cei mai frumoși, ei cei buni, curajoși și drepți, copiii noștri.

Într-adevăr, cît de bine știți voi, copiii noștri, să vorbiți pentru noi! „Un zîmbet discret al mamei ne descrețește fruntea și ne încălzește inima", îmi mărturisea un copil. Ne este cald prin vremuri fiindcă este ea lîngă noi, ne sînt frunțile descrețite pentru că ea gîndește, odată cu noi, și pentru noi, atîtea lucruri frumoase. Sîntem puternici și nobili fiindcă avem măsură a adevărului și a frumuseții efigia cea mai senină care ne însorește viața, imaginea celei de lîngă noi, a fiicei acestui pămînt.

E o femeie în sufletul ce ni se dă din părinți... Este o femeie cea care gîndește lîngă noi și dă viață pentru noi, celor mai alese daruri ale vieții, ale muncii, ale creației. Sînt ofrandele timpului românesc pe care ea, cu atîta dăruire ni le arată, ni le leagănă, ni le crește, spre slava și dăinuirea suflării acestei țări.

MIHAI NEGULESCU

DESEN DE Camelia Bulițcu
ȘC. GEN. Nr. 15, BRAȘOV

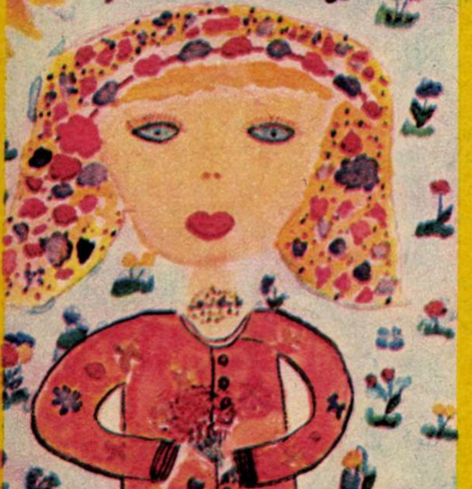

O floare

Aduc o floare
În această zi.
Dar nu orice floare,
Ci una pentru care
Am colindat multe cărări.
O floare pe care
O sădesc
În preajma cu mulți copii
Și o cresc îngrijind-o
Cu învățătură, cu silință,
Cu perseverență, fidelitate
Și dragoste nețărmurită.
Ce fel de floare este?
Un pic la fel cu celelalte.
Și noi, pionierii
O aducem în dar
Tovarășei Elena Ceaușescu
În semn de înalt și luminos
omagiu.

Fekete Paula
Arad

Albi ghiocei

Noi sîntem noi,
Copiii țării,
Albi ghiocei sub argintiu de
stele,
Scîntei lucind pe dealuri
și prin grîne.
Sîntem stăpîni pe ele și pe
mîine,
Crescuți de-nnoitoare ploi
Și înălțați sub caldele drapele!

Noi sîntem noi,
Copiii țării,
Albe zăpezi mustind sub soare.
Urcă seve în marile livezi,
O liniște a sacrelor dovezi,
Cînd făurarul e în noi
Și anotimpul tot e-n floare.

Angela Ceaușu
Școala generală Covasna, Iași

Mamă

E 8 Martie.
Stau la fereastră și privesc
Lumea care trece
într-o parte și-n alta.
Și mă gîndesc, mamă,
cu ce te-aș bucura.
Să-ți spun că am luat o notă bună,
E prea puțin.
Nu știu ce cadou frumos să-ți fac!...
Poate nu te-ar bucura îndeajuns.
Atunci, mămico dragă,
Îți promit că voi învăța
Și nu mă voi îndepărta
De tine, mamă dragă, niciodată!

Carmen Pintea
comuna Comișani, Dîmbovița

Cîntec

Pe fruntea țării urc ninsori de grîne
Și zbor rotund de porumbei ni-i glia
Prin tine creștem, Maică-iubitoare
În suflet ne-nflorești copilăria.

Ești mamă între mame și ne-nveți
Cum să purtăm la gît cravata scumpă
Să fim prin ani curați și îndrăzneți,
De aceea, astăzi, fiii tăi te cîntă.

Beatrice-Manuela Cîrloanță,
Cenaclul literar „Zburătorul", Onești

În ochii mamei

În ochii tăi, azi, mă-oglindesc
Și glasul cristalin iar mă pătrunde,
Aproape răsuflarea ți-o simt
cum mă mîngîie,
O bucurie vie venind pe calde unde

Sărutul tău e-o dulce mîngîiere
Ce-n inimă eu o aud cum sună,
Raza privirii tale, scumpă mamă,
Mereu în suflet știu c-o să-mi rămînă.

Luminița Tudose
Cenaclul literar „Zburătorul", Onești

GRIJĂ PĂRINTEASCĂ ACORDATĂ FORMĂRII TINEREI GENERAŢII. Împreună cu tovarăşul Nicolae Ceauşescu, tovarăşa Elena Ceauşescu ocroteşte copilăria noastră fericită, ne îndrumă permanent paşii spre viaţă, spre muncă, fiindu-ne un luminos exemplu de slujire a patriei şi partidului.

Însuşindu-ne cele mai noi cuceriri ale ştiinţei, dezvoltînd creativitatea tehnică pionierească, ne inspirăm din strălucitul exemplu al tovarăşei academician doctor inginer Elena Ceauşescu, eminent om de ştiinţă, a cărei contribuţie la dezvoltarea ştiinţei contemporane se bucură de cea mai înaltă apreciere şi stimă.

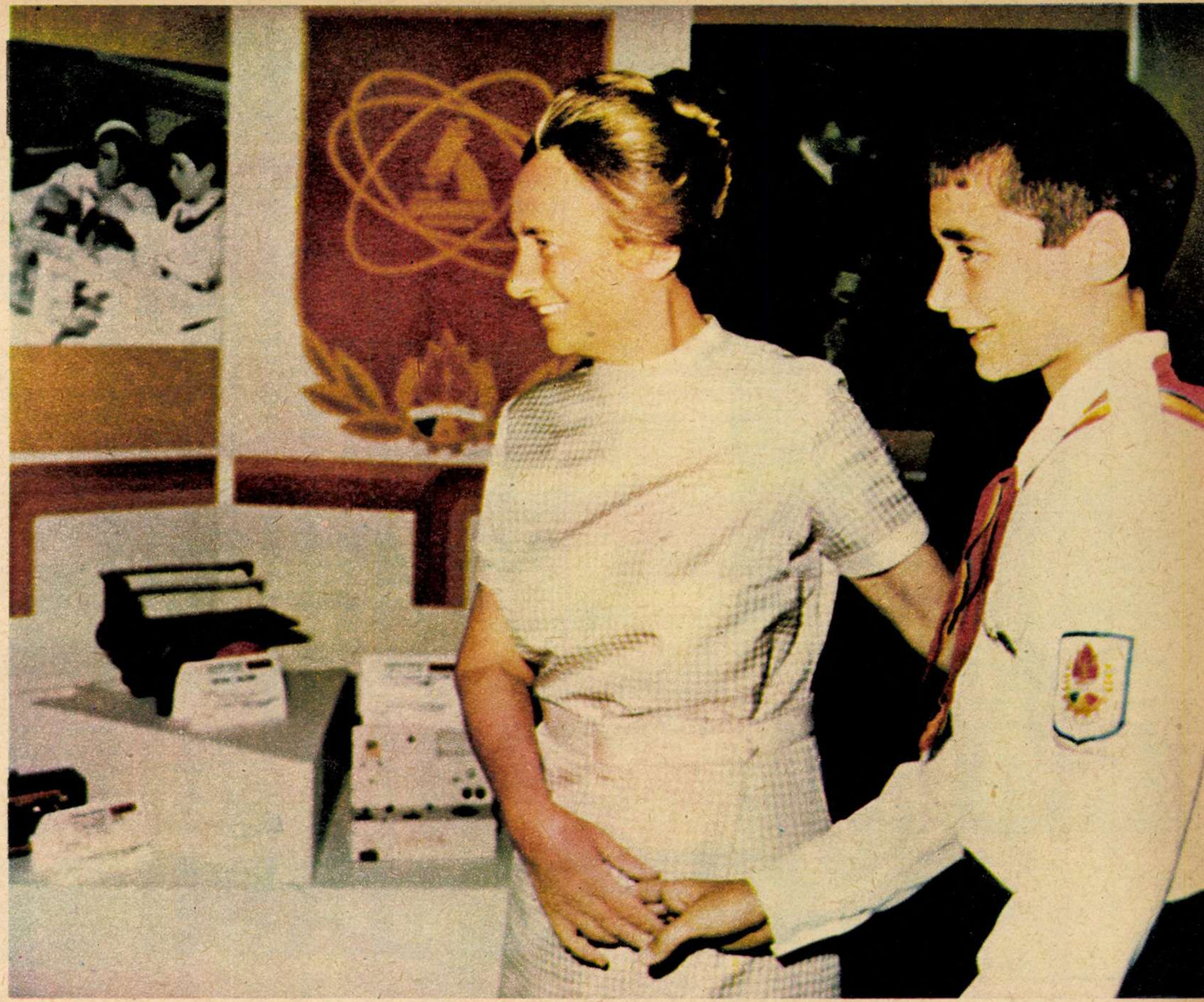

Omagiu de 8 MARTIE

Antichitatea greco-romană ne-a lăsat chipuri ideale de femei, devenite legendare, devenite mit prin virtuțile lor. Aspasia, soția marelui Pericle, întrupare a înțelepciunii, strălucitoare prin cultura ei și influența bună asupra oamenilor timpului, sau Cornelia, cunoscută sub denumirea de mama Grachilor, celebră prin capacitatea și virtuțile ei de a-și crește și educa fiii, pe Tiberius și Caius Grachus, învățîndu-i să lupte, cu riscul propriilor vieți, ca tribuni consecvenți ai poporului roman sînt numai două din multiplele exemple rămase de demult.

Și oare noi, românii, nu avem gloriile noastre din rîndul femeilor? Cugetul mă îndreaptă spre falnica prin dragostea de țară mamă a lui Ștefan cel Mare, caligrafiată în calendarul nemuriri naționale de nu destul slăvitul poet Dimitrie Bolintineanu și popularizată în cîntecul „pe o stîncă neagră“ – mama care-i spune fiului gata să se lase învins:

„Du-te la oștire, pentru țară mori,
Și-ți va fi mormîntu-ncununat cu flori“

sau pe eroina revoluției din 1848, Ana Ipătescu, pe Ecaterina Teodoroiu, femeia-soldat viteaz din primul război mondial și altele mai puțin cunoscute, dar nu mai puțin vrednice de slavă.

Peste acestea se revarsă razele luminoase ale realizărilor contemporane nouă, ale acelor femei care înscriu minunate fapte de muncă în uzinele și ogoarele țării, în laboratoare și institute de cercetări, aducînd pretutindeni puterea inteligenței, farmecul frumuseții, dînd multiple dovezi că pot sta în prima linie de ascensiune a poporului. Vorbind despre chipul minunat al femeii române, ne gîndim cu toată puterea dragostei noastre la tovarăşa Elena Ceaușescu care se află mereu alături în marile înfăptuiri ale țării de cel care veghează la destinul și viitorul patriei – Tovarășul Nicolae Ceaușescu. În paralel cu activitatea politică de prim ordin în conducerea partidului și statului nostru, academician profesor doctor Elena Ceaușescu desfășoară o strălucită activitate științifică, renumele său depășind de mult granițele țării. Dedicîndu-și poporului român toate forțele, preocupîndu-se permanent cu deosebită grijă de asigurarea celor mai bune condiții de viață și învățătură pentru formarea tinerelor mlădițe ale patriei, tovarășa Elena Ceaușescu și-a cîștigat adîncul respect și dragostea întregii națiuni. La sărbătoarea de azi îi aducem cel mai cald omagiu.

De ziua femeii aș vrea să mai închin un gînd mamelor. Cu inestimabilele lor sentimente ele sînt flăcări eterne în decisivul rol al creșterii și educației copiilor, că „dulcea mamă“, cum o numește genialul Eminescu, merită etern nețărmurită adorație. Vom putea oare găsi vreodată un dar pe măsura meritelor ei?

Acad. **M. BENIUC**

Primăvara

E primăvară iar
În livezile albe
Ale patriei mele.
În pămîntul curat
În valurile negre
Ale cîmpiei
Se aşază sfios
Seminţele bucuriei.

Eşti aici, primăvară!
În tine bate
Inima copilăriei mele.
Te-am chemat, ai venit!
De mînă te iau
Să fugim împreună
Pe cîmpul de mătase verde.

Eşti aici lumină tînără,
Prin tine-mi înalţ
Cîntecul meu vrednic şi înflorit
Spre sufletul celei mai iubite mame
Elena Ceauşescu —
Lumina copilăriei noastre.

Adriana Niculaie
Şcoala generală nr. 141, Bucureşti

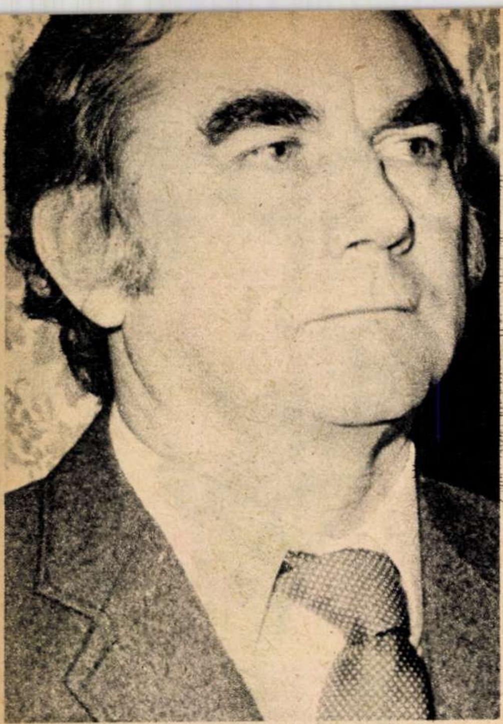

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

SCHIȚE ȘI NUVELE:
Fuga, Fata de la miazăzi, Somnul pămîntului, Umbrela de soare, Ploaia albă, Căruța cu mere, Duios Anastasia trecea.

ROMANE:
Zilele săptămînii, Vara oltenilor, Cei doi din dreptul Țebei, F. (Premiul Uniunii Scriitorilor), Vînătoarea regală, O bere pentru calul meu, Ploile de dincolo de vreme, Împăratul norilor, Viața și opera lui Tiron B., vol I, Iepurele șchiop (Premiul Uniunii Scriitorilor).

TEATRU:
Vis, Acești îngeri triști, Pasărea Shakespeare, Piticul din grădina de vară, Baladă pentru nouă cerbi.

Cei care citesc „Cutezătorii",
cutezători vor fi, li se va
împlini în viață totul!..
Dumitru Radu Popescu

DIN ANTOLOGIA LITERATURII PENTRU COPII

DUMITRU RADU POPESCU

SENIN DE AUGUST

Cerul era inalt și albastru și copilul îl privea cu gura căscată, ținînd palma deasupra frunții. Dimineața limpede și răcoroasă îi învăluia obrajii arși de soare și tălpile înnegrite de praf. Undeva, departe, la marginea cîmpiei se auzeau în răstimpuri bubuituri înfundate, șterse. Nu era nici un nor pe cerul senin și nici miros de ploaie nu aducea vîntul. Copilul se oprise în poteca de lîngă șosea și privea necuprinsul albastru al cerului, cu gura căscată, scobindu-se cu un deget în ureche. Într-o vreme se apleacă și, luînd în mînă un coș de nuiele, zise:

– Hai, fată, că ne-apucă sara.

Își tîra picioarele prin iarbă, să-l ude roua. Fluiera privind într-una cerul albastru, iar din cînd în cînd zicea:

– Lilo, fată, grea ești. Prea te-ai îngrășat, fată. Haina lui taică-său în care era îmbrăcat îi trecea pînă peste genunchi; mîinile nici nu i se vedeau. Copilul era mic de statură, cu ochii albaștri, și nu avea mai mult de șapte-opt ani. Se întorcea din satul vecin, de la bunică-sa, ducînd în coșul de nuiele, ce-l ținea cu greutate în mînă, o gîscă albă și grasă pe care o botezase, pe drum, Lila. O acoperise cu foi late de brusturi, să nu i-o vadă cineva.

Copilul fluiera, să-și dea curaj, deși nu era fricos din fire și nici o umbră de om nu se arăta prin împrejurimi; fluiera din obișnuință și ca să nu i se pară gîsca atît de grea. Cînd trecu de jumătatea drumului ce despărțea cele două sate, puse coșul în iarbă și se dezbrăcă de haina, respirînd adînc răcoarea caldă a verii. Aruncă foile de brustur și scoase gîsca din coș; îi admiră bucata de cîrpă roșie ce i-o legase de gît, să nu se deoache, și-i zise, privind-o în ochi:

– Lilo, fată, o să mai mergi tu și pe jos, că nu te dor picioarele.

– Ga, ga, făcu gîsca, zbătîndu-se moale în brațele lui și făcîndu-l să rîdă. Era grasă și nu mai avea vioiciune în mișcări.

– Lilo, fată, parcă ai fi o babă, zise copilul, legînd-o de aripa dreaptă cu o sfoară de cînepă și dîndu-i drumul pe potecă, înaintea lui.

Gîsca pășea rar, ciugulind iarbă și întorcîndu-și din cînd în cînd, spre băiat, ochii mici și rotunzi. De cîteva ori încercă să zboare, dar ața o ținu în loc.

Pe șosea, departe, copilul văzu un nor de praf înaintînd spre el. Se așeză pe burtă, în iarbă, acoperind gîsca cu pulpana hainei și prinzîndu-i ciocul în palmă. Camionul învăluit în praf trecu pe lîngă el și soldații nu-i ziseră nimic.

– Dacă nu tăceai, Lilo – vorbi el, pornind mai departe – cine știe unde erai acuma.

Găsi o jordea uscată și o ridică. De cîte ori gîsca se abătea din potecă, o lovea încetișor cu jordeaua, zicîndu-i:

– De ce ești proastă, n-ai ochi?

Gîsca nu-i răspundea, nici nu se mai uita la el. Își vedea de drum, leneșă. Nodul cîrpei roșii de la gît îi ajunsese la ceafă și părea o fundă. Cerul era senin, copilul fluiera, ținînd într-o mînă coșul și ața, iar în alta jordeaua uscată. Mergea cu haina lui taică-său pe umeri, ca un om mare. Nu se grăbea. La cotitura șoselei, cînd să treacă rîul, văzu înaintea podului o mașină nemțească așezată de-a douălea. Nu-i era frică de soldați, lui n-aveau ce să-i facă, dar se temea să nu-i ia gîsca. O băgă degrabă în coș și-o înveli cu foi de brusturi. Puse și haina peste ea și înaintă fluierînd. Se opri în fața mașinii și dădu bună ziua.

– Mă lăsați să trec podu'? întrebă, scărpinîndu-se în ureche cu degetul cel mic și privind pe cei doi soldați blonzi și tineri ce stăteau rezemați de roțile mașinii.

– Ce-ai în coș? întrebă unul.

– Nimic, iarbă, zise copilul convins.

– Dar parcă are cioc iarba...

– N-are cioc iarba, gîsca are cioc, dar e tare bolnavă, nici nu poate merge, așa-i de bolnavă.

Ce doi soldați rîseră, și unul, întinzîndu-i o bucată de ciocolată, îl întrebă cum îl cheamă.

– Emil – răspunse băiatul – și pe ea o cheamă Lila. E proastă ca Lila, aia de i-a murit omu' pe front. Nici să meargă pe drum nu știe, și tace. E tare proastă gîsca asta și...

– Și bolnavă, rîse blondul ce-i dăduse ciocolata.

– Bolnavă rău, îl asigură Emil, mîncînd din ciocolată.

– Dar ce are, rîie? întrebă celălalt soldat.

– Și rîie, și păduchi, de toate.

– Nu se poate mînca?

– Nu, nici de ouat nu-i bună, zise Emil și-i păru bine că soldații rîdeau și nu ziceau nici unul că gîsca ar fi bună pe varză. „Tare proști sînt", își zise el în gînd, mulțumit că reușise să-i înșele.

– Și unde te duci, Emile, cu Lila?

– Acasă, dacă mă lăsați să trec podu'.

– Te lăsăm, dar mai spune-ne de ce suferă Lila.

Copilul se scărpină în ureche și începu să le înșire ce-i trecea prin minte. Soldații se prăpădeau de rîs și Emil se bucura că o să poată ajunge acasă cu gîsca. La un moment dat, de sub pod apăru un alt soldat, mînjit de noroi.

– Acuma poți să treci, zise blondul cel tînăr și-i mai dădu o bucată de ciocolată. Emil îi mulțumi și plecă să treacă podul. Cei trei soldați se urcară în mașină și porniră spre satul de unde venise copilul. Cînd ajunse pe la mijlocul podului, Emil se opri și, mîncînd ciocolată, îi dădu și Lilei o bucățică. Privi în urmă și văzu mașina ajunsă departe.

– Nu mănînci? întrebă. Nu mînca, Lilo, că tot tu păgubești.

Vru să mai spună ceva, dar simți cum Lila îi zboară din brațe și cineva îl lovește peste urechi, asurzindu-l. Parcă podul se ridicase spre cer și se frînse.

– Lilooo...!

Departe, într-alt nor de praf, mașina gonea. Peste cîmpie și peste rîu se așternu apoi, ca un ecou șters, liniștea dimineții de august. Cerul era senin ca ochii copilului.

*

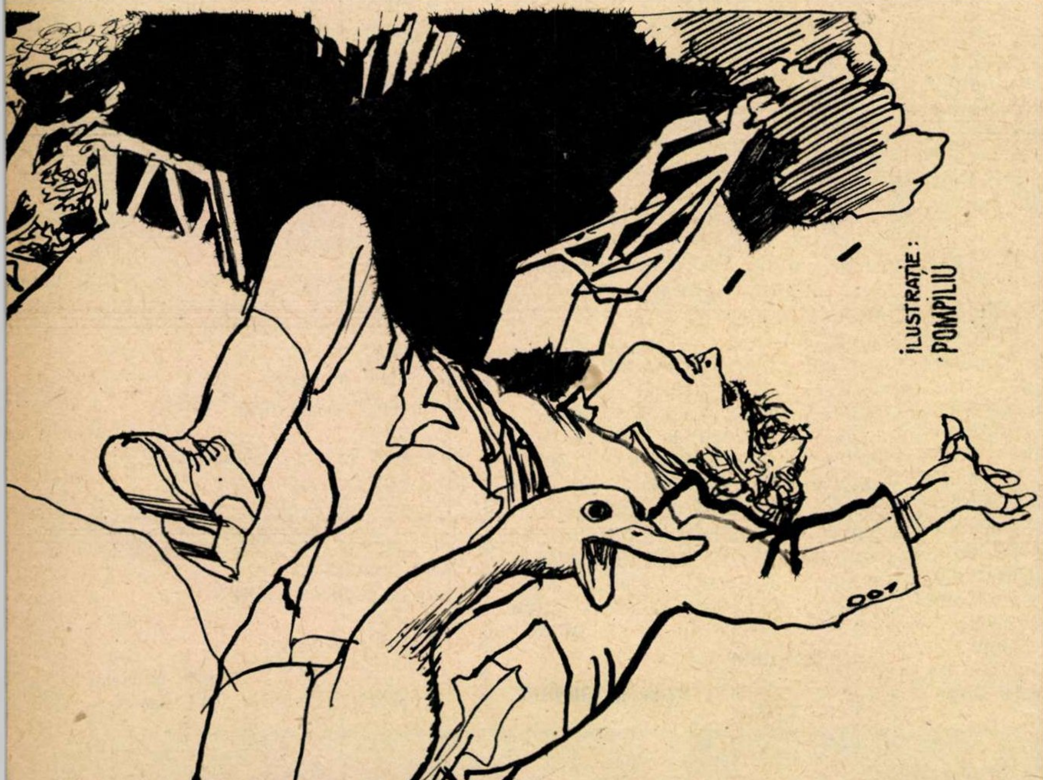

ILUSTRAȚIE: POMPILIU

CLUB 14

7 ÎNTREBĂRI - 7 RĂSPUNSURI CU

Maria Diaconu

EROU AL MUNCII SOCIALISTE

Acum 31 de ani o adolescentă pleca din satul ei să urmeze o şcoală profesională. Acum un an, Maria Diaconu din Vadu Recea, judeţul Braşov – textilistă la Întreprinderea „Dacia" din Capitală a fost investită cu înaltul titlu de Erou al Muncii Socialiste. Astăzi... o avem ca invitat al clubului nostru!

1. **Cînd v-aţi dus în sat după primirea titlului, familia, cunoscuţii v-au primit altfel? Păreau miraţi?**

– Nu mi s-a părut. Pentru ei titlul acesta confirma faptul că mi-am făcut datoria cu seriozitate – şi prin aceasta devenea foarte firesc. Nu s-au mirat, dar s-au bucurat, desigur.

2. **Ce vă place cu deosebire la copiii de azi?**

– Mai întîi că sînt frumoşi. E o plăcere să te uiţi la ei. În al doilea rînd, sînt parcă mai inteligenţi. Constatarea aceasta vine şi de la faptul că ştiu mai multe decît ştiam eu la vîrsta lor. În general ei au mai multe posibilităţi: şi de a învăţa, şi de a se juca, şi de a alege un drum în viaţă. Cred însă că există şi un revers al medaliei.

3. **Să facem din el răspunsul la o posibilă a treia întrebare...**

— Unii sînt poate mai puţin hotărîţi, mai puţin ambiţioşi, mai puţin consecvenţi. Mai ambiţioşi sînt astăzi unii părinţi — şi nu întotdeauna în sensul cel bun al cuvîntului.

4. **Ce părere aveţi despre copii la capitolul hărnicie?**

– Este foarte bine că şcoala, activităţile pionereşti îi apropie tot mai mult de muncă. Concepţia că munca direct productivă nu „rimează" cu pregătirea superioară este de mult depăşită – şi copiii care ne vizitează fabrica înţeleg lesne acest lucru.

5. **O întîmplare veselă sau o păţanie din copilăria dumneavoastră.**

– Nu ştiu dacă e şi veselă, dar păţanie este. Era vară, iulie. Ai mei mă trimiseseră de la cîmp să aduc apă rece. Asemenea lui Nică a lui Ştefan a Petrii o ispită s-a ivit şi-n calea mea: scăldatul. Zis şi făcut: cît ai bate din palme eram cu copiii „la pod", un loc preferat al nostru. În toiul veseliei îmi arunc ochii pe mal şi-l văd pe tata cu biciu-n mînă! Înlemnisem! Dar eu nu aveam curajul să ies, el nu putea să intre – stăteam aşa. Apoi s-a întors şi a plecat: nu fusese nevoie de mustrarea lui ca să înţeleg ce făcusem...

6. **Spuneaţi că vă place teatrul, vă plac spectacolele vesele. Aveţi un actor preferat?**

– Da: Nicu Constantin. Are foarte mult haz. Îi place şi băiatului meu, Cristian. (N.r. Poate-l invităm la clubul nostru; ce ziceţi, copii?!)

7. **Există o calitate căreia credeţi că-i datoraţi în mai mare măsură reuşita în viaţă?**

— Consecvenţa. După ce iau o hotărîre, nu mă bîlbîi.

Club test: *Invitatul nostru vă cere să răspundeţi la următoarea întrebare:* **„Cine este cel mai tînăr Erou al Muncii Socialiste din România?"**

Ca de obicei, răspunsul exact vă acordă prioritate în ceea ce priveşte propunerea unui viitor invitat al rubricii noastre.

ILIE TRAIAN

COMPUNERE DESPRE MAMA

Care şcolar n-a avut ocazia să scrie o compunere pe această temă?

Astăzi la clubul nostru trei copii vorbesc despre mamele lor: una este muncitoare, alta profesoară, alta cooperatoare. Le-am propus să-şi adune gîndurile în jurul cîtorva întrebări — un fel de mini-compunere cu cadru dat. Iată-le: „Ce faptă a ta a bucurat-o cel mai mult pe mama? Ce anume din comportarea ta o supără cel mai tare? Ce ştii despre copilăria ei? Care crezi că este calitatea ei dominantă?

De regulă emoţia deosebită pe care ţi-o trezeşte acest subiect îţi aduce sub condei numai vorbe bune, frumoase. Le veţi întîlni şi în această pagină.

Dar, oare există atîtea vorbe bune pe cît merită o mamă?

*

„Am să încep cu cîştigarea acelui premiu pe ţară la concursul de creaţie literară „Tinere condeie" nu pentru că e vorba de mine, ci fiindcă e vorba de ea! S-a bucurat văzînd că îndrăgesc Limba română, scriitorii români — ea care este profesoară de română. Cînd se supără pe mine parcă şi-ar face şi ei reproşuri — şi asta mă face şi mai vinovat. De pildă, de cînd eram eu mic se ocupa să mă înveţe cu disciplina programului zilnic — şi-mi pare rău că uneori o mai dezamăgesc. Iubeşte mult copiii — uneori sînt aproape gelos cînd o aud vorbind despre elevii ei. Apoi mă bucur că în faţa mamei mă pot simţi şi eu ca un şcolar, ca un şcolar al ei, dornic să înveţe. Mama a copilărit în Galaţi. Cum vin vacanţele merg la bunicu: Dunăre, înot, pescuit pe Brateş. Bunicul spunea că mama citea foarte mult în copilărie şi eu ştiu că bunicul spune totdeauna adevărul.

Claudiu Calaican — Şcoala generală nr. 10, Braşov.

„Oricîte bucurii i-aş face, o supărare pe care i-o pricinuiesc mă urmăreşte mult timp. De pildă, uit să vin la vreme, acasă, cînd plec la joacă. Pentru mama ora exactă este la mare cinste. Ea are o muncă grea şi importantă: lucrează la secţia tratament termic de la Uzinele „Semănătoarea". Am fost acolo şi ştiu. Piesele mari de combină sînt încălzite în cuptoare pentru a căpăta rezistenţă, iar mama se pricepe la toate acestea ca orice muncitor. Cînd vine acasă încă mai are griji: face parte din comitetul oamenilor muncii, din comisia de judecată, din comitetul femeilor. Nu se laudă şi nu se plînge. E veselă, s-a jucat întotdeauna cu mine. Cînd era mică a copilărit pe locurile unde acum e construit Institutul Politehnic din Bucureşti – se juca iarna cu patine făcute din tablă. Şi mie îmi place joaca, sportul – numai că eu am patine de hochei. Îmi place să-i fac mamei bucurii – de asemenea, s-o ajut cînd e obosită ori bolnavă: merg la farmacie, îi fac cîte un ceai. Cînd îmi mulţumeşte mă simt mai mare. Cînd greşesc îi cer iertare şi atunci ea spune că sînt un copil bun, iar eu o cred, fiindcă nimeni nu mă cunoaşte mai bine ca ea.

— **George Cucoli,** Şcoala generală nr. 117, Bucureşti

*

„Mama s-a bucurat mult cînd m-am născut eu; avea două fete şi voia şi un băiat. Multă vreme am crezut că e suficient să fiu băiat ca ea să fie mulţumită de mine, mai pe urmă am înţeles că nu e aşa. Cred că sînt un copil harnic, chiar puternic pentru vîrsta mea şi cînd fac cîte-o treabă mama se uită la mine cu bucurie şi mirare. Acuma aştept să văd cum o să mă descurc la liceu, dar ea zice că de-acum sînt „băiat mare" — nu-mi mai zice „băiatul mamei" ca înainte. Vreau să mă fac mecanic, vrea şi ea, dar m-a învăţat să fac de toate cîte trebuie şi la munca cîmpului. De multe ori trece prin grădină fără nici o treabă, zice că se uită, dar ea ştie nişte rosturi. Nu-mi spune multe din copilăria ei, dar văd că se duce des pe la Coborîş, pe la bunici. Cred că îi e dor de locurile unde s-a născut. Şi mai cred eu că o să semăn cu ea."

Gheorghe Nedelcu
comuna Raciu, judeţul Dîmboviţa

MAMA

De-aş avea o creangă de lună
Ţi-aş pune-o pe frunte spre seară
Cînd izvorul şi codrul răsună
Şi-n toată grădina e primăvară.

De-aş avea o rază de floare
Ţi-aş pune-o la inimă, aş cînta
Din curcubeu, din cuvînt şi izvoare
Eu însumi ram înflorit de ziua ta.

Iată-mi ridic fruntea şi te zăresc
Mai luminoasă ca niciodată;
Mamă, pe toate le am
Şi ţi le dăruiesc
Cu întreaga suflare înrourată.

ION CRÎNGULEANU

CLUB 14 service

— ALEXANDRU NICOLESCU, **din Bucureşti, str. Roşia Montană nr. 1,** ne roagă să-l ajutăm în dorinţa de a-i face mamei sale o surpriză cu ocazia zilei de 8 Martie: „Cînd şi cu ce melodie a debutat Olimpia Panciu, cîntăreaţa preferată a mamei?"

— **Răspundem:** Apreciata cîntăreaţă a debutat la 17 ani cu o piesă din repertoriul cîntăreţei italiene Mina — intitulată „Fericire". Ulterior, piesa „Păpuşa de hîrtie", de Mihai Constantinescu a consacrat-o.

Ne pare rău că revista nu poate... transmite un cîntec pentru mama ta — sperăm însă că tu, împreună cu casetofonul tău, v-aţi gîndit din vreme la lucrul acesta.

— GHEORGHE GUZIC **din Timişoara (str. Sitarului nr. 2)** ne cere adresa unui liceu în care se pregătesc viitorii marinari, pentru a cere informaţiile dorite.

— **Îl sfătuim** să scrie Liceului de marină „Mircea cel Bătrîn" din Constanţa. Alte precizări la adresă nu sînt necesare: liceul este atît de cunoscut, încît scrisoarea va ajunge la destinaţie fără nici o dificultate.

Colonii spațiale

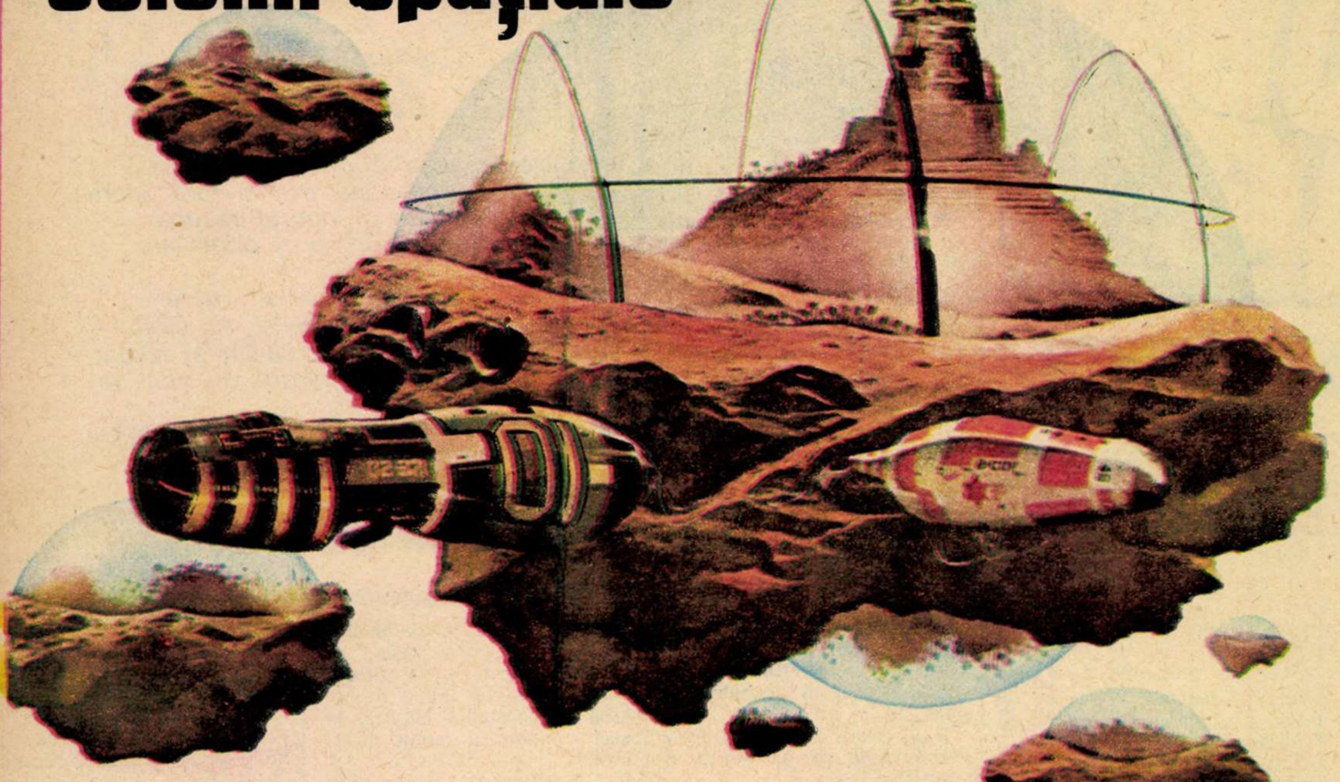

Departe, în Cosmos, între orbitele lui Marte și Jupiter, se rotesc cei circa 2 500 de asteroizi — mici planete, în majoritate de numai cîțiva kilometri, posibile rămășițe ale unui corp ceresc mai mare.

Numeroase proiecte elaborate în ultimele decenii au în vedere utilizarea acestor corpuri cerești. Astfel, este cunoscut proiectul de instalare în spațiu a unor gigantice colectoare de energie solară, în suprafață de 50 kmp. Modulele acestor instalații gigantice ar trebui aduse de pe Terra spre a fi asamblate în spațiu.

N-ar fi însă posibil ca elementele construcției să fie fabricate chiar pe orbită? O cale ar fi utilizarea minereurilor aflate în rocile care compun asteroizii. Aceasta ar presupune, desigur, instalarea unor colonii extraterestre locuite de mii de oameni. Desenul alăturat încearcă să ofere o idee despre un asemenea orășel cosmic.

Sub domuri transparente, apte totuși să rețină radiațiile nocive, baterii de captoare ale radiației solare ar asigura energia necesară. Un ciclu ecologic bine calculat ar oferi locuitorilor aerul, apa și alimentele în totalitate. Gravitația redusă ar permite mari performanțe productive. Orașe-turn ar concentra locuințele și centrele de control ale uzinelor cu un grad de automatizare foarte ridicat. Navetele spațiale ar asigura legături lesnicioase între colonii. Garajele lor ar putea fi săpate în chiar corpul asteroizilor. Fiecare colonie ar putea beneficia de climatul pe care-l preferă locuitorii săi și de un peisaj adecvat.

În condițiile procurării tot mai dificile pe Terra a materiilor prime și energiei necesare marilor proiecte ale viitorului, generațiile care urmează ar putea fi martore ale apariției unor asemenea colonii.

UNÍVERS

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

LUMEA COPIILOR

REALITĂȚI DIN ȚĂRILE CAPITALISTE

DIN CARTIERELE MĂRGINAȘE ALE MARILOR ORAȘE

Bidonville-urile sînt cartiere mizere de la marginea marilor orașe în care se nasc, cresc, copilăresc și se maturizează peste 160 milioane dintre copiii planetei. Într-un asemenea mediu, viața copiilor este permanent amenințată de foamete și de un întreg cortegiu de boli. Copiii bidonville-urilor sînt în majoritatea timpului bolnavi din cauza subnutriției și a lipsei de igienă. Dintre ei mulți nu reușesc să treacă nici pragul primului an de viață. Cei care au trecut totuși de această primă mare încercare – întîiul an de existență într-un bidonville – continuă să fie pîndiți de noi primejdii. Pericolele care-i amenință sînt strîns legate de resursele deosebit de mici de cîștiguri ce revin unei familii care trăiește în cartierele mizere ale marilor orașe ale lumii.

O familie ce locuiește într-un bidonville are, în medie, 5–6 membri dar, în mod frecvent, doar una sau două persoane din cadrul ei găsește cîte ceva de lucru. Deseori, veniturile reduse ale unei astfel de familii sînt împărțite unui număr dublu de persoane, care reprezintă rude, prieteni sau oameni ce provin din același sat. Pe de altă parte, mediul de joacă al copiilor este deosebit de periculos. Micuții, sărăcăcios îmbrăcați, pot fi văzuți jucîndu-se în jurul canalelor de scurgere deschise, cu ape stătute ce șerpuiesc printre cocioabe, sau în vecinătatea grămezilor de gunoaie. Debilitatea lor este accentuată și ca urmare a lipsei de control din partea părinților nevoiți, în marea majoritate a cazurilor, să fie mereu în căutarea unui loc de muncă. Lipsiți de supraveghere, ei mănîncă rar, te miri ce, la ore neregulate și sînt, totdeauna, ușor expuși răcelilor, care

LA IZVOARELE CIVILIZAŢIEI ROMÂNEŞTI

Propunîndu-ne să facem o vizită la Muzeul Tehnicii Populare din Dumbrava Sibiului, integrat Muzeului Brukenthal din Sibiu, l-am rugat pe tovarăşul dr. Cornel Irimie, directorul Muzeului Brukenthal din Sibiu, să ne vorbească despre cele mai semnificative roade ale creativităţii poporului român, aşa cum apar ele în originalul muzeu.

— Cînd a luat fiinţă Muzeul Tehnicii Populare?

— Faptul că muzeul nostru s-a înfiinţat la Sibiu nu este deloc întîmplător. Prima expoziţie etnografică în aer liber a organizat-o încă în 1906 cunoscuta societate culturală „Astra". Planul de organizare a fost întocmit în 1964, iar la 17 octombrie 1967, cu ocazia aniversării a 150 de ani de funcţionare a Muzeului Brukenthal, Muzeul Tehnicii Populare şi-a deschis porţile.

— Ce putem vedea şi cunoaşte trecînd pragul muzeului din Dumbrava Sibiului?

— Organizat pe un spaţiu de 96 ha, muzeul beneficiază de un cadru natural deosebit. Un curs de apă traversează terenul, alimentînd lacul şi asigurînd, în acelaşi timp, energia necesară pentru acţionarea instalaţiilor hidraulice expuse. Prin cele 81 de monumente de arhitectură şi tehnică populară (circa 200 de construcţii originale au fost transferate în muzeu odată cu 11 000 de obiecte de inventar), publicul vizitator capătă o imagine sintetică asupra civilizaţiei tehnice populare preindustriale din România. **Primul sector** al muzeului este consacrat ocupaţiilor tradiţionale de masă şi specializate, instalaţiilor folosite pentru obţinerea sau prelucrarea unor produse alimentare vegetale şi animale. **Al doilea sector** este destinat mijloacelor de transport şi comunicaţie. Lemnul, metalul, piatra şi lutul, ca materii prime preluate din natură şi prelucrate manual sau în instalaţii, ca materiale de construcţie, dar mai cu seamă pentru unelte şi obiecte de uz oferă substanţa celui de **al treilea sector. Ultimul sector** cuprinde instalaţii specializate în obţinerea şi prelucrarea pieilor şi fibrelor textile vegetale şi animale. Dumbrava Sibiului a devenit astăzi un adevărat muzeu naţional al tehnicii populare din România.

— În ce constă originalitatea acestui muzeu tehnic?

— Unic în raport cu oricare alt muzeu de acest gen este grupul instalaţiilor de măcinat. Prin varietatea, răspîndirea şi frecvenţa lor, cele 15 mori care formează grupul depun mărturie pentru practicarea intensă a agriculturii în zonă, ca şi pentru nivelul de civilizaţie al românilor din totdeauna. Numeroşi specialişti străini s-au pronunţat elogios la adresa muzeului. Iată două din aceste opinii: **Prof. dr. Jean Cuisinier,** preşedintele Societăţii naţionale de etnologie şi sociologie din Franţa: „Toată admiraţia mea pentru opera de salvare, de studiere şi de punere în valoare întîlnită aici. Este un model pentru conservarea culturii populare"; **Prof. Guilio Carlo Argan,** de la Universitatea din Roma: „Muzeul de unelte rurale de la Sibiu este unic în lume".

EDITH GEORGESCU

NU RUPEŢI FLORILE

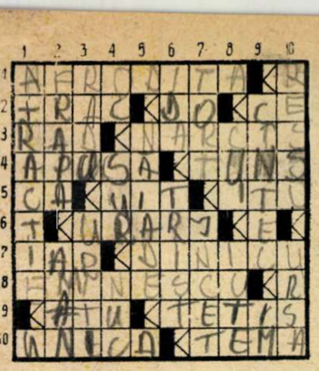

Frumuseţe

ORIZONTAL: 1 Zeiţa frumuseţii. 2) Emoţie la teatru! Notă muzicală. În întrecere! 3) Simbol pentru radian. Tînăr deosebit de frumos din mitologia greacă, pedepsit să se îndrăgostească de propria-i imagine reflectată în oglinda unei ape. 4) Cu frumuseţea trecută. Cu părul scurtat. 5) Identică. Vuiet. Horă românească numită şi băltăreţul. 6) Vise frumoase (pl.)! 7) Vale îngustă şi adîncă. Compozitor şi dirijor român contemporan (Sile). 8) Creatorul poeziei „Făt Frumos din tei". 9) Avantaj (fig.). Cea mai frumoasă dintre Nereide, soţie a lui Peleu şi mamă a eroului grec Ahile. 10) Inegalabilă.

Frumuseţi, frumuseţi (sing.)!

VERTICAL: 1) Farmec. 2) A face impresie. Iniţiator (1831–1891) al primei Şcoli de arte frumoase din Bucureşti. 3) Domnitor (1462–1475) al Ţării Româneşti, frate cu Vlad Ţepeş, supranumit şi „cel Frumos". Nu-s frumoase. 4) Din localitate. Cenuşiu. Lemn căutat pentru fabricarea mobilelor. 5) Nimfe ale izvoarelor şi apelor curgătoare. 6) Munte situat în apropierea Troiei, unde ar fi avut loc arbitrajul lui Paris. Abătut. 7) Prăjitură festivă. Domol. 8) Fiecare cu floarea lui. Sprinten. 9) „La mulţi ani, frumoasă ţară" de Radu Paladi. Din mimică! 10) A pictat pînza „Făt Frumos din tei". Constelaţie în care i-a transformat Zeus pe frumoasa nimfă Callisto şi pe fiul ei Arcas.

DICŢIONAR: UIT, ITU.

REZULTATUL ETAPEI I A CONCURSULUI „COMORILE PATRIEI" („CUTEZĂTORII" nr. 4/1982)

Prin tragerea la sorţi a răspunsurilor corecte, **Premiul I** — un rucsac cu ramă metalică, — a fost atribuit lui **Iulian Roşu, Brăila. Premiul al II-lea** — o geantă sport — i-a revenit lui **Fodor Irén,** comuna **Aţintiş,** judeţul **Mureş. Premiul al III-lea** — un căţel electronic (montaj) — a fost cîştigat de **Mihaela Pîrcu, Roman.** Au mai fost acordate 19 diplome speciale participanţilor de la Şcoala generală nr. 4 din localitatea **Vlaşini,** comuna **Schitu,** judeţul **Giurgiu.**

Răspunsurile corecte: GIURGIU; G. CONSTANTINESCU; BUCUREŞTI II; ARAD.

CARTE DE VIZITĂ

(6, 6)

PRIN ANAGRAMAREA NUMELUI CONŢINUT ÎN CARTEA DE VIZITĂ, VEŢI OBŢINE PROFESIUNEA TITULARULUI ŞI LOCUL ÎN CARE ÎŞI PETRECE VACANŢA.

DORNA U. COSTEL

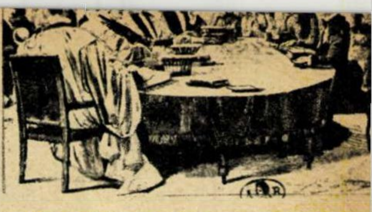

Mihai Gujbă, din Făgăraş, vrea să cunoască numele unor femei românce, pioniere ale ştiinţei.

Răspunde – *colaboratorul nostru* **I.M. ŞTEFAN,** *istoric al ştiinţei.*

Gravura pe care o prezentăm are valoarea unui document. Este reprodusă din revista franceză „L'Illustration" şi reprezintă prezentarea de către o româncă, la celebra Universitate Sorbona, din Paris, a primei teze de doctorat în drept din lume susţinută de o femeie. Numele acestei femei remarcabile este Sarmiza Bilcescu-Alimănişteanu. La 22 de ani, după trecerea tezei de doctorat amintite, în 1912 cea dintîi femeie obţinea titlul de inginer şi încă la cunoscuta Şcoală politehnică din Berlin-Charlottenburg. Era tot o româncă: Elisa Leonida-Zamfirescu, sora energeticianului Dimitrie Leonida. Cel dintîi fenomen de radioactivitate artificială a fost descoperit în 1924 de către fiziciana Ştefania Mărăcineanu, care a deschis astfel calea studiului acestui proces în ansamblul său. Prima româncă ce şi-a înscris numele în terminologia ştiinţifică internaţională a fost o chimistă: Gabriela Chaborschi: ea a descoperit „cultura Chaborschi", (e vorba de un nou gen de ciuperci) în 1918. Tot în acel an, prima româncă a devenit profesoară universitară într-o disciplină ştiinţifică: este vorba de Vera Myller, o distinsă matematiciană. Cea de a doua a fost Elena Densuşianu-Puşcariu, în 1920; binecunoscută specialistă în boli de ochi, creatoarea unor noi tehnici chirurgicale şi ani îndelungaţi directoare de spital la Iaşi.

LA DESEN

Cu desenul merge strună,
Nimeni nu-l mai poate-ntrece!
Are-n catalog un zece –
Singura lui notă bună!

GH. ZARAFU

****

neîngrijite se transformă cu rapiditate în pneumonii.

Nici în interiorul sărăcăcioaselor încăperi în care trăiesc aceşti copii nu sînt mai feriţi de pericolul îmbolnăvirilor. Acoperişurile se strică mereu, permiţînd infiltrarea apei. Iarna ei suferă de frig din cauza lipsei de combustibil, în timp ce vara, aerul din interior devine sufocant, căldura ajungînd de nesuportat. Senzaţia de asfixiere este produsă de fumul pe care-l degajă sobele rudimentare ce funcţionează cu lemn sau mangal. Întunericul din interior este străpuns doar de pîlpîirea flăcării unei lămpi de petrol. Dealtfel, sobele improvizate ca şi lămpile constituie un permanent pericol de incendiu. În aceste cartiere lipsesc cu desăvîrşire stingătoarele de incendiu, iar maşinile pompierilor nu au acces din cauza străzilor înguste şi întortocheate.

Copilul este nevoit să împartă puţinul spaţiu de locuit cu numeroase alte persoane pentru că, de obicei, într-o singură cameră locuiesc mai multe familii. Două familii se separă, de pildă, prin simpla atîrnare a unui cearşaf în chip de perete despărţitor.

În aceste condiţii, nu este de mirare că psihicul acestor copii este deosebit de afectat de tensiunea permanentă în care trebuie să trăiască, generată de lipsurile cotidiene, de neînţelegerile dintre familiile care sînt obligate să împartă acelaşi spaţiu de locuit.

Trăind în astfel de mediu, anii copilăriei se termină prematur pentru toţi copiii ce populează mizerele cartiere de la marginea oraşelor. De la vîrste fragede ei sînt nevoiţi să lucreze pentru a compensa lipsa de cîştiguri a părinţilor lor. Mîna lor de lucru este preferată de patroni deoarece este deosebit de ieftină şi neocrotită de sindicate pentru că este ilegală pe piaţa muncii. Mulţi dintre aceşti copii nefericiţi trăiesc în ţările aflate în curs de dezvoltare. Şi aceasta în pofida legilor care interzic exploatarea unei astfel de munci. Copiii lucrează în mod mascat în unele întreprinderi, precum şi ca lustragii, vînzători de ziare, servitori, ajutori de ospătari, portari. Deşi ar dori să înveţe, aceşti copii au o frecvenţă şcolară extrem de scăzută sau renunţă complet la şcoală pentru a-şi putea dedica tot timpul cîştigării existenţei. Un cîştig amar, mereu periclitat. Şi culmea ironiei, cu atît mai periclitat cu cît devin mai mari ca vîrstă. Pare un paradox, dar nu şi pentru patroni, care din dorinţa de a evita sporirea salariilor pe care legile o impun în cazul celor ce împlinesc vîrsta de 18 ani, preferă să-i concedieze pe micii lor salariaţi înaintea atingerii acestei vîrste. Iar lipsa de pregătire şcolară, profesională le închid porţile din calea unei angajări mai îndelungate.

TUDOR PRELIPCEANU

Cutezătorii

Redactor şef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor şef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacţie:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
IOAN MIHĂESCU

Redacţia: Piaţa Scînteii nr. 1. Bucureşti 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAŢIA: Editura «Scînteia». TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile şi agenţiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137, telex: 11226, Bucureşti.

Index 41033

12 pagini, 1,50 lei

ÎN VALEA LUNGĂ ARE LOC O MARE ALUNECARE DE TEREN ÎN URMA CĂREIA UN GEOLOG E IZOLAT PE O „INSULIȚĂ".

AFLAȚI ÎN ZONĂ, MEMBRII ECHIPAJULUI „ȘOIMII CARPAȚILOR" ÎI VIN ÎN AJUTOR.

UNUL DINTRE BĂIEȚI – GIGI – DESCOPERĂ ÎN PORȚIUNEA DE PĂDURE ÎNTOARSĂ CÎTEVA MOSTRE DINTR-UN MINEREU PREȚIOS. PORNIND DE LA ACEASTĂ DESCOPERIRE, GEOLOGUL, CARE-ȘI PĂRĂSEȘTE „INSULA" ȘI VINE ÎN TABĂRĂ, REUȘEȘTE SĂ IDENTIFICE FILONUL LA CARE, PENTRU A PUTEA AJUNGE ARE NEVOIE DE O FRÎNGHIE.

PRINTR-UN PROCEDEU INGENIOS, GIGI I-O PROCURĂ.

9

EPISODUL 9

BUSOLA DE AUR

Text: CONSTANTIN DIACONU
Desene: ELENA și ION MIHĂESCU

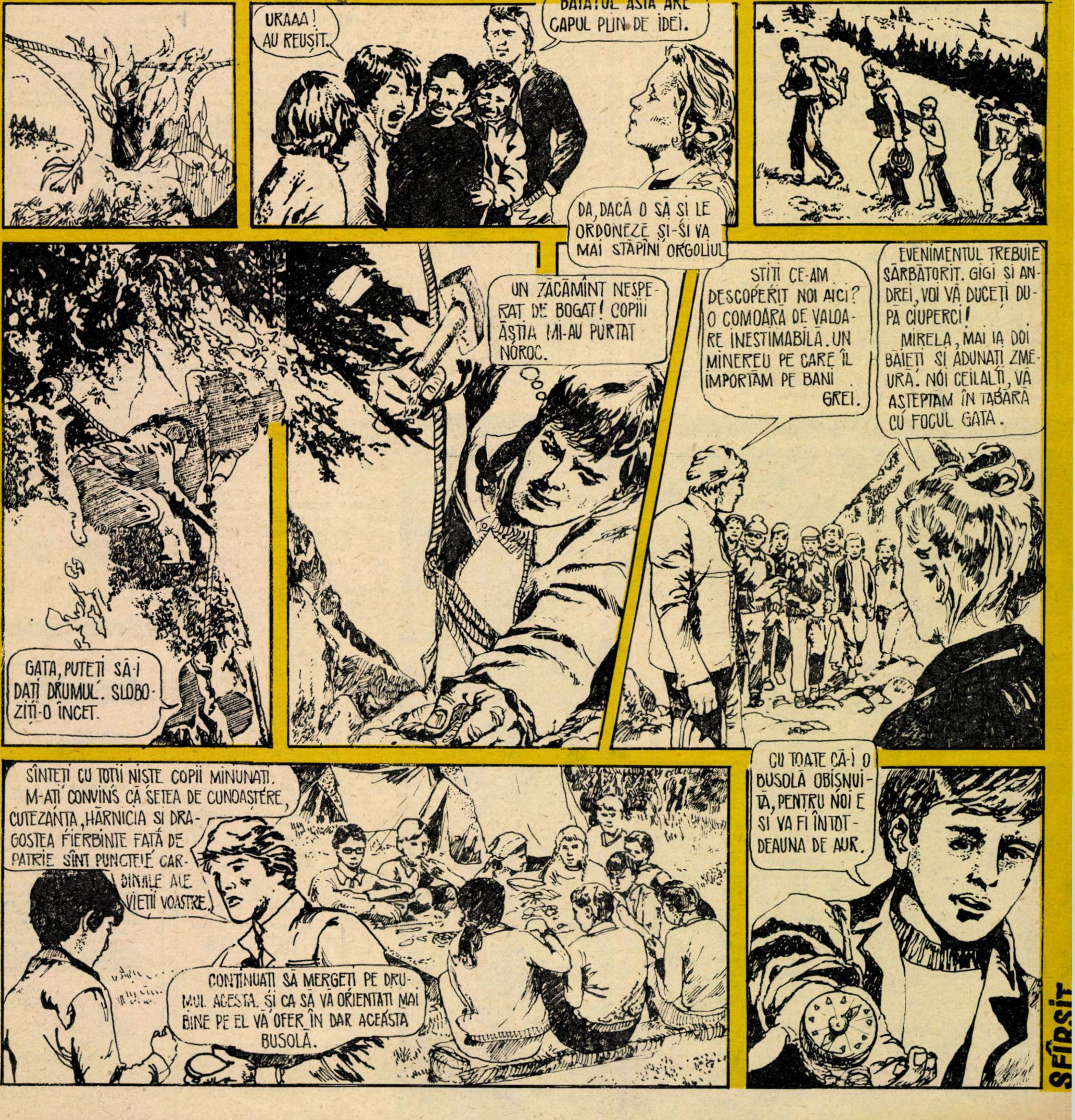
URAAA! AU REUȘIT.
BĂIATUL ĂSTA ARE CAPUL PLIN DE IDEI.
DA, DACĂ O SĂ ȘI LE ORDONEZE ȘI-ȘI VA MAI STĂPÎNI ORGOLIUL.
GATA, PUTEȚI SĂ-I DAȚI DRUMUL. SLOBOZIȚI-O ÎNCET.
UN ZĂCĂMÎNT NESPERAT DE BOGAT! COPIII ĂȘTIA MI-AU PURTAT NOROC.
ȘTIȚI CE-AM DESCOPERIT NOI AICI? O COMOARĂ DE VALOARE INESTIMABILĂ. UN MINEREU PE CARE ÎL IMPORTAM PE BANI GREI.
EVENIMENTUL TREBUIE SĂRBĂTORIT. GIGI ȘI ANDREI, VOI VĂ DUCEȚI DUPĂ CIUPERCI! MIRELA, MAI IA DOI BĂIEȚI ȘI ADUNAȚI ZMEURĂ. NOI CEILALȚI, VĂ AȘTEPTĂM ÎN TABĂRĂ CU FOCUL GATA.
SÎNTEȚI CU TOȚII NIȘTE COPII MINUNAȚI. M-AȚI CONVINS CĂ SETEA DE CUNOAȘTERE, CUTEZANȚA, HĂRNICIA ȘI DRAGOSTEA FIERBINTE FAȚĂ DE PATRIE SÎNT PUNCTELE CARDINALE ALE VIEȚII VOASTRE.
CONTINUAȚI SĂ MERGEȚI PE DRUMUL ACESTA. ȘI CA SĂ VĂ ORIENTAȚI MAI BINE PE EL VĂ OFER ÎN DAR ACEASTĂ BUSOLĂ.
CU TOATE CĂ-I O BUSOLĂ OBIȘNUITĂ, PENTRU NOI E ȘI VA FI ÎNTOTDEAUNA DE AUR.
SFÎRȘIT

JOI, 11 MARTIE, 1982,
ANUL XVI, (nr.753)

10

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

În acest număr: „TINEREȚEA ȚĂRII, TINERETE EROICĂ" – file din istoria U.T.C. pag. 2—3

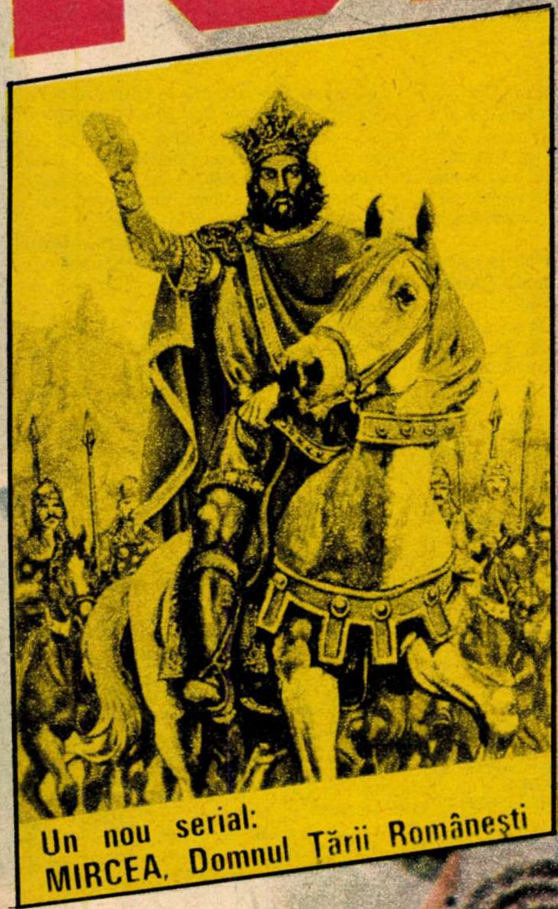

Un nou serial:
MIRCEA, Domnul Țării Românești

Înainte de decolare, trenul de aterizare e și el minuțios verificat. Rubrica „Să descoperim împreună" prezintă în pag. 6–7 reportajul „Aeroportul".

CADRAN POLITIC

În zilele de 5 şi 6 martie s-au desfăşurat, la Ateneul Român, lucrările Conferinţei pe ţară a mişcării sportive. În cadrul Conferinţei a fost dezbătută activitatea de educaţie fizică şi sport pe perioada 1976—1980, precum şi sarcinile actuale în domeniul perfecţionării educaţiei fizice, sportului de masă şi de performanţă.

Cu deosebit interes şi profundă satisfacţie a fost primit de către participanţi Mesajul adresat Conferinţei de către tovarăşul **Nicolae Ceauşescu,** secretarul general al partidului, preşedintele Republicii Socialiste România. Scoţîndu-se în evidenţă rezultatele bune obţinute în activitatea de educaţie fizică şi sport, în Mesaj se arată, totodată, că în raport cu exigenţele actuale şi cu ceea ce aşteaptă societatea noastră de la mişcarea sportivă, activitatea în acest domeniu se situează încă la un nivel destul de scăzut. Pornind de la această stare de lucruri, Mesajul indică şi căile de îmbunătăţire radicală a întregii mişcări de educaţie fizică şi sport din ţara noastră: **„Pe primul plan trebuie pusă desfăşurarea unei puternice mişcări de masă pentru antrenarea întregului tineret — începînd cu copiii, cu pionierii şi elevii, cu studenţii, cu tineretul din întreprinderi şi instituţii, de la oraşe şi sate — la practicarea exerciţiilor fizice, a sportului şi turismului. Trebuie acţionat în aşa fel încît să se asigure cuprinderea în mişcarea sportivă a celor mai largi categorii de cetăţeni. Pentru aceasta, cultura fizică de masă trebuie să fie tot mai strîns legată de activitatea de producţie, de procesul de învăţămînt, de viaţa şi odihna de toate zilele a cetăţenilor, a diferitelor colectivităţi din mediul urban şi rural".**

În numele milioanelor de sportivi, participanţii au exprimat aprobarea deplină faţă de ideile cuprinse în Mesaj, menite să deschidă noi perspective dezvoltării educaţiei fizice şi sportului în ţara noastră.

Pentru oamenii muncii din agricultură, ziua de 1 martie a marcat startul în noua campanie agricolă de primăvară, declanşarea noii şi marii bătălii pentru recolta acestui an. Răspunzînd îndemnurilor adresate de tovarăşul Nicolae Ceauşescu la recenta plenară a Consilului Naţional al Agriculturii, oamenii muncii de pe ogoare acţionează cu înaltă răspundere, cu hărnicie şi pricepere pentru realizarea sarcinilor de mare însemnătate ce le revin, astfel încît anul 1982 să marcheze un pas important în creşterea producţiei agricole, în înfăptuirea revoluţiei agrare. Volumul lucrărilor care urmează a fi executate este impresionant — însămînţări pe 5 980 000 hectare, fertilizarea a 3 150 000 hectare şi erbicidarea culturilor pe aproape 6 milioane hectare —, dar temeinica pregătire în vederea acestor lucrări încă din timpul iernii, mobilizarea tuturor oamenilor satelor, precum şi buna organizare a lucrului vor permite realizarea în bune condiţii a tuturor lucrărilor şi vor duce la sporirea substanţială pe această cale a producţiei agricole.

FILE
DIN
ISTORIA
U.T.C.

TINEREȚEA ȚĂRII,

Cine trece astăzi prin Bucureşti, pe strada Academiei nr. 35—37, pe faţada aceleiaşi clădiri poate citi cu interes şi emoţie:

„PE ACEST LOC A FOST CASA ÎN CARE S-AU ŢINUT PRIMELE ŞEDINŢE (ÎN ZILELE DE 8,9 ŞI 10 MAI 1921) ALE CONGRESULUI DE CONSTITUIRE A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN ".

„PE ACEST LOC S-A AFLAT CLĂDIREA ÎN CARE S-AU DESFĂŞURAT LUCRĂRILE CONFERINŢEI GENERALE A TINERETULUI SOCIALIST (19—20 MARTIE 1922) CARE A PUS BAZELE CREĂRII UNIUNII TINERETULUI COMUNIST".

Vecinătatea celor două plăci comemorative este simbolică, ilustrînd legătura indestructibilă dintre partidul clasei muncitoare şi organizaţia revoluţionară de tineret. Memoria afectivă nu îngăduie, în nici un fel, uitarea: au fost vremuri grele, presa epocii le-a consemnat într-una. Răsfoind bătrîne pagini de ziar, vom reconstitui pentru voi imagini din eroicul drum al utecîştilor sub gloriosul drapel al Partidului Comunist Român.

●

La o lună distanţa în timp — după ce s-au pus bazele organizaţiei unice de tineret la scara întregii ţări — ziarul tineretului publică:

„...Astăzi, noi începem o viaţă nouă!...

Prin lupta de toate zilele ne vom educa. Ne vom educa pentru a duce lupta cu mai mulţi sorţi de izbîndă.

Sîntem o parte a proletariatului, a clasei muncitoare, indiferent dacă sîntem muncitori, soldaţi, şcolari sau studenţi.

Întreaga luptă a clasei muncitoare ne interesează de aproape, e propria noastră luptă. Vom lua parte, trebuie să luăm parte la orice luptă: economică, politică sau culturală.

Sîntem tineri, nu se poate să nu avem toate calităţile tineretului. Noi trebuie să fim în fruntea mişcării comuniste, pentru dezrobirea clasei muncitoare!..." (sub titlul „Spre o viaţă nouă!")

●

Tot într-o primăvara, cu trei ani mai devreme, alt ziar al tineretului muncitor scrie:

„Una din nedreptăţile cele mai mari pe care le aduce cu sine societatea burgheză capitalistă este şi deosebirea ce face între copilul burghezului şi acela al muncitorului. La vîrsta cînd odrasla burghezului nu are altă grijă decît lecţiile pentru ziua următoare, copilul muncitorului trebuie să-şi cîştige singur pîinea...

Ştiinţa de carte este o armă foarte puternică în lupta pentru trai şi e una din pricinile care au făcut ca o mînă de stăpînitori învăţaţi să poată ţine în robie oastea nenumărată a celor ce muncesc şi n-au şcoală. De aceea, se şi înţelege însemnătatea mare pe care o are învăţătura pentru tineretul muncitor, care, neputînd merge la şcoală, trebuie să umple această lipsă prin învăţătură... armă puternică în lupta pentru dezrobire... Nedreptatea, mizeria, luptele cu patronii, grevele fac ca ucenicul să înţeleagă rostul adînc al alcătuirii sociale în care trăieşte..." (sub titlul „Socialismul şi tineretul").

●

Cînd şi cînd, fiecare om priveşte în urmă, la anii copilăriei, oricît de grea ar fi fost aceasta, oricît de marcată de lipsuri, rămînînd un anotimp al visării şi tumultului interior. Şi totuşi, dacă te gîndeşti, acum, la ceea ce trebuie să se fi petrecut, altădată, în sufletul băiatului din Scorniceşti, la cei 11 ani pe care-i număra, cînd a întors privirea spre casa părintească, înainte de-a o părăsi, pentru a pleca la Bucureşti să înveţe meserie, descifrezi, neîndoielnic, strîngerea de inimă pe care orice copil, cît de dîrz, de hotărît şi mîndru, ar fi resimţit-o.

„Bucureştiul acelui an, 1929, ca şi al anilor ce au urmat avea să-i predea lecţii de neuitat. Erau anii marilor frămîntări sociale din perioada crizei economice, anii puternicelor manifestaţii şi greve muncitoreşti cărora tînărul, devenit muncitor, avea să le afle repede sensurile... Tînărul Ceauşescu va susţine cu strălucire primele examene la cea mai exigentă şcoală — şcoala luptătorilor revoluţionari. În numai patru ani, tînărul muncitor, cu privirea scăpărătoare, plin de avînt, de un rar dinamism şi cu un înnăscut simţ organizatoric, avea să se impună în rîndurile tineretului revoluţionar..."

CUTEZĂTORII PRINTRE NOI

DESENE: VALENTIN TĂNASE

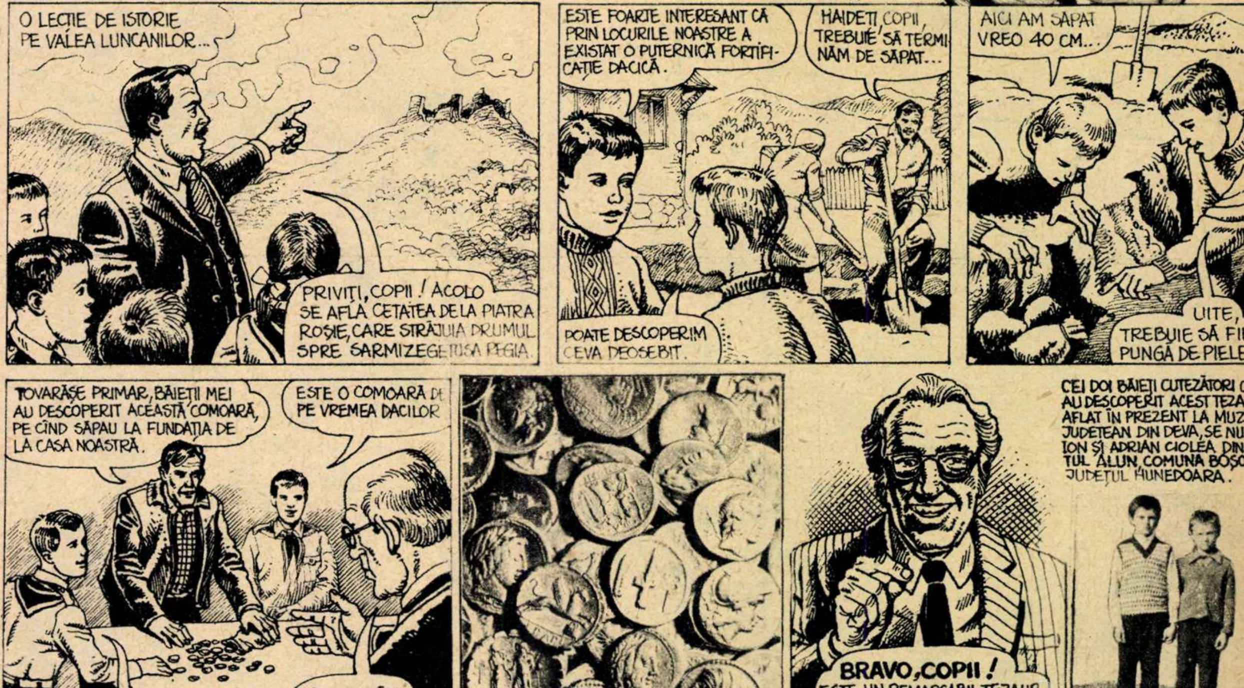
O LECŢIE DE ISTORIE PE VALEA LUNCANILOR...
PRIVIŢI, COPII! ACOLO SE AFLA CETATEA DE LA PIATRA ROŞIE, CARE STRĂJUIA DRUMUL SPRE SARMIZEGETUSA REGIA.
ESTE FOARTE INTERESANT CĂ PRIN LOCURILE NOASTRE A EXISTAT O PUTERNICĂ FORTIFICAŢIE DACICĂ.
HAIDEŢI, COPII, TREBUIE SĂ TERMINĂM DE SĂPAT...
POATE DESCOPERIM CEVA DEOSEBIT.
AICI AM SĂPAT VREO 40 CM...
UITE, TREBUIE SĂ FI PUNGĂ DE PIELE
TOVARĂŞE PRIMAR, BĂIEŢII MEI AU DESCOPERIT ACEASTĂ COMOARĂ, PE CÎND SĂPAU LA FUNDAŢIA DE LA CASA NOASTRĂ.
ESTE O COMOARĂ DE PE VREMEA DACILOR
SÎNT MONEDE DE ARGINT.
SĂ ANUNŢĂM ARHEOLOGII DE LA MUZEUL JUDEŢEAN.
BRAVO, COPII! ESTE UN REMARCABIL TEZAUR DE MONEDE; DENARI REPUBLICANI ROMANI DIN SECOLUL II-I î.e.n.
CEI DOI BĂIEŢI CUTEZĂTORI C AU DESCOPERIT ACEST TEZA AFLAT ÎN PREZENT LA MUZ JUDEŢEAN DIN DEVA, SE NU ION ŞI ADRIAN CIOLEA DIN TUL ALUN, COMUNA BOŞO JUDEŢUL HUNEDOARA.

ACEASTĂ FAPTĂ DE CUTEZANŢĂ NE-A FOST SEMNALATĂ DE ZINA VESESCU.

Dragi cititori, aşteptăm în continuare şi alte scrisori prin care să relataţi întîmplări adevărate, fapte de cutezanţă ale colegilor voştri.

TINEREȚE EROICĂ

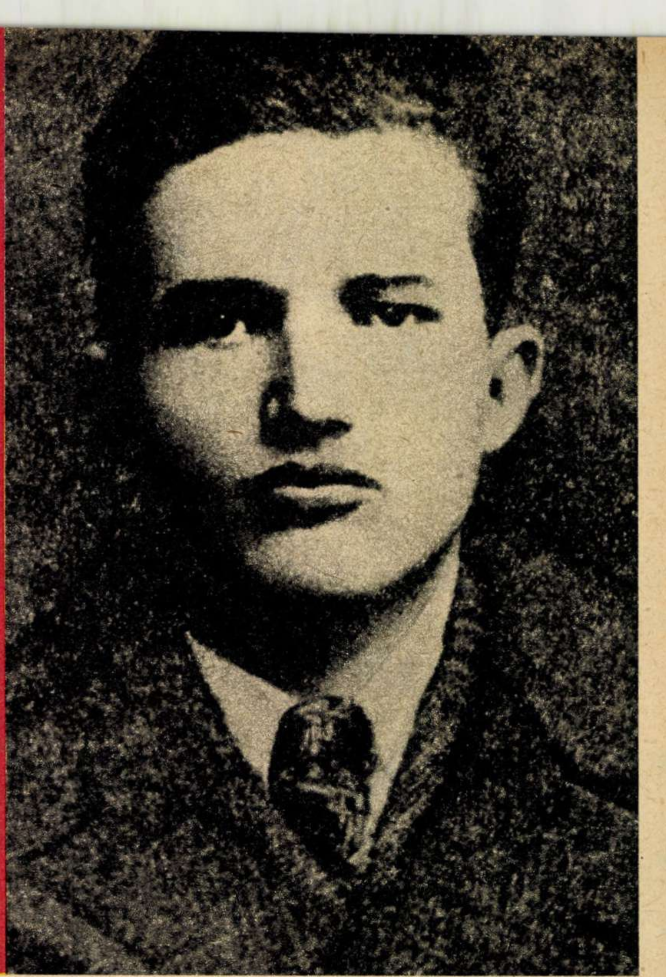

●

În puținele clipe de răgaz, neîndoielnic, gîndurile lui se îndreaptă și spre casa părintească, spre anii prea repede duși, ai copilăriei:

„Comuna Scornicești era o comună de oameni nevoiași, cu pămînturi zgîrcite în daruri. Pe localnici, singură hărnicia nu-i ajuta să iasă la liman. La școala din sat a urmat cel de-al treilea copil al lui Andruță Ceaușescu clasele primare, afirmîndu-se ca un elev strălucit". Așa și-l amintesc cei ce i-au îndrumat primii pași în lumea literelor și a cifrelor, învățătorii săi Constantin Grosu și Ion Bărăscu. Sora sa, Elena, își amintește cu emoție de anii copilăriei, în care cel de-al treilea copil al lui Andruță Ceaușescu, Nicolae, se dovedea plin de curaj, „îndura lipsurile cu cea mai mare seninătate" și era neînduplecat „cînd avea sentimentul nedreptății". Aflăm conturate în comportările copilului de atunci trăsături de caracter, de omenie ale omului, ale conducătorului de azi. Dar inteligența, istețimea, aptitudinile pentru învățătură, evocate de cataloagele școlii și de memoria celor ce i-au fost dascăli sau colegi, nu erau suficiente în acele timpuri pentru ca fiul unei familii simple, de țărani sau muncitori, să poată străbate mai departe drumurile școlii.

La 11 ani pleacă din Scornicești, la București, să se susțină singur, să muncească și să lupte pentru triumful adevărului și al binelui pentru toți truditorii

●

Sîntem în 1933. Bătăliile de clasă cunosc o amploare fără precedent, ca și lupta antifascistă. În primele rînduri ale combatanților proletari sînt petroliștii și ceferiștii.

Utecistul Nicolae Ceaușescu, la cei 15 ani ai săi, devine — în 1933 — unul dintre activiștii de bază ai organizației revoluționare de tineret. Tot atunci, în vară, cînd se constituie Comitetul Național Antifascist, Nicolae Ceaușescu este ales membru al acestuia, reprezentînd la conferință tineretul democrat din București. Fotografia lui de-atunci s-a păstrat: un tînăr cu frunte înaltă, privire scînteietoare, deosebit de concentrată, buze puternic conturate, bărbie voluntară.

„La una din nenumăratele ședințe ale Comitetului Național Antifascist, profesorul Iorgu Iordan s-a întors, la un moment dat, spre vecinul său, profesorul Petre Constantinescu-Iași, întrebîndu-l:

— Cine-i tînărul care vorbește atît de bine?

Tînărul acela era Nicolae Ceaușescu.

În anul 1933, printre alte „acuzații" ce i se aduc utecistului Nicolae Ceaușescu, de către Parchetul Tribunalului Ilfov, figurează: „incitare la grevă", „răspîndire de afișe"... Dar el este prezent, combativ și neînfricat, în vara aceluiași an, la Craiova, unde a început procesul ceferiștilor și petroliștilor: „În timpul dezbaterilor îndelungate au loc — în jurul sălii de judecată, sever păzită —, necontenit, razii polițienești, încercîndu-se astfel intimidarea nenumăratelor delegații muncitorești, venite din toată țara... Într-un grup de patru tineri arestați în preajma tribunalului, același temerar adolescent: Nicolae Ceaușescu. El voia să aducă în fața instanței 22 de liste de subscripție și multe scrisori de protest semnate de muncitori, de cetățeni. Interogatoriu. Nicolae Ceaușescu arată că este delegat de muncitorii din Capitală și, în această calitate, trebuie să se prezinte la audiere... „să facă declarații favorabile ceferiștilor implicați în proces", consemnează un Raport al Siguranței generale a Statului. În „fișa de poliție" întocmită apoi pentru temerarul luptător revoluționar stă scris: „agitator comunist periculos". „Periculos" pentru orînduirea nedreaptă, burgheză, combatant de frunte al bătăliei pentru drepturile și libertățile vitale ale poporului împotriva adevăratei primejdii, fascismul!

●

„Ca urmare (a acțiunilor antifasciste și în sprijinul celor judecați la Craiova) i s-a interzis să locuiască în București. Procedeu obișnuit pe atunci, trimiterea „la urmă" se făcea pe jos însoțit de un jandarm, care-l păzea pe cel în cauză cu strășnicie... Cu cătușe la mîini, expulzatul este trimis din post în post. Noaptea dormea chircit pe undeva, legat și flămînd, tratamentul la care era supus depinzînd de dispoziția celui ce-l avea în pază... Tînărului Nicolae Ceaușescu i-au trebuit aproape 10 zile ca să parcurgă, în acea lamentabilă companie, drumul de la București la Scornicești.

— N-o să încetăm lupta. Sîntem mulți ca boabele de grîu. Uniți, e cu neputință să nu învingem... — îi spune el tatălui său, cînd ajunge acasă.

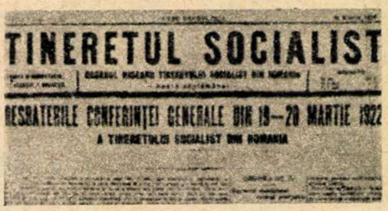

TINERETUL SOCIALIST

DESBATERILE CONFERINȚEI GENERALE DIN 19—20 MARTIE 1922

A TINERETULUI SOCIALIST DIN ROMANIA

Facsimilul din ziarul „Tineretul socialist," apărut în martie 1922 prezintă dezbaterile Conferinței generale.

●

Anul 1936. Într-o comună din Dîmbovița, pe nume Ulmi, poliția izbutește să aresteze, printre alți comuniști, și un tînăr — secretarul Comitetului regional Prahova al Uniunii Tineretului Comunist: „Nicolae Ceaușescu, în vîrstă de 18 ani, domiciliat în București, strada Vasile Lascăr, este membru activ, agitator și bun propagandist comunist și antifascist, cunoscut de multă vreme ca atare de autoritățile Siguranței și Justiției" (din Ordonanța de trimitere în „judecată").

Procesul unui întreg grup de comuniști și antifasciști, arestați în județele Dîmbovița și Prahova, are loc la Brașov. În plină instanță, acuzații devin vehemenți acuzatori ai regimului burghez, demascînd pericolul nazismului, tendințele de fascizare a României, pregătirile de război. Cu intransigență revoluționară tînărul „acuzat" se solidarizează cu un alt „inculpat" pe nedrept scos din sală și condamnat pe loc; are aceeași soartă, mai ales c-a afirmat: „La acest consiliu se judecă sub regim fascist și cu porțile închise". Pînă la urmă va fi condamnat la 2 ani închisoare, 2000 de lei amendă și obligația de a sta un an în aceeași localitate cu părinții săi, adică domiciliu forțat. Într-un articol apărut în „Arena" din 1936, iulie 11, sub titlul „CEAUȘESCU", se scrie: „...Cunoscut în cercurile muncitorești din București — e antifascist... Îl cunosc tinerii din București. Și mai ales cei din sectorul Negru. Cine nu cunoaște dîrzenia acestui antifascist?"

(va urma)

MIHAI STOIAN

Chenar de onoare

CONTINUĂM PUBLICAREA UNITĂȚILOR ȘI DETAȘAMENTELOR DE PIONIERI CARE AU OBȚINUT ÎN TRIMESTRUL I O PROMOVABILITATE DE SUTĂ LA SUTĂ

DIN JUDEȚUL DOLJ: *unitățile de pionieri de la Școlile generale din localitățile **Circea, Coșereni, Bulzești, Frățila, Ghercești, Gogoșu, Ișalnița, Unirea,** Școlile generale nr. 2, 4, 19, 25 din **Craiova.***

DIN JUDEȚUL CLUJ: *unitatea de pionieri de la Școala generală nr. 24 din **Cluj-Napoca** și unitățile de pionieri de la Școlile generale din localitățile **Pintic, Ocna-Dejului.** Printre detașamente fruntașe: **Cluj-Napoca** – Școala generală nr. 1 – cl. a V-a B și a VI-a B; Școala generală nr. 14 – cl. a V-a C, a VII-a B, a VII-a F și a VIII-a C. **Turda:** Școala generală nr. 4 – cl. a V-a C, a VI-a C, a VIII-a B și D; Școala generală nr. 6 – cl. a VI-a B, cl. a VII-a A și cl. a VIII-a. **Dej:** Școala generală nr. 1 – cl. a VII-a A, a VII-a B și a VIII-a C; Școala generală nr. 3 – cl. a V-a A, a VI-a C și a VIII-a B; Școala generală nr. 4 – cl. a V-a B, a VI-a D, a VII-a C și a VIII-a C.*

*„Biruitori, pe frontul învățăturii". Așa își intitulează imaginea pionierii fotoreporteri de la subredacția pionierească din județul Sălaj, prezentîndu-ni-i pe membrii detașamentului clasei a VI-a A, de la Școala generală nr. 1, **Zalău.***

PE PÎRTIILE „DACIADEI“ ALBE:

FINALA CUPEI „PIONIERUL“ LA SANIE, O SĂRBĂTOARE A TENACITĂȚII ȘI CUTEZANȚEI

Pitoreasca aşezare bucovineană Vatra Dornei şi pionierii care învaţă în şcolile acestei staţiuni au fost şi în acest an gazde primitoare pentru cei aproape o sută de finalişti (băieţi şi fete, cîştigători ai etapei judeţene a Cupei „Pionierul“ la sanie). Din oraş şi pînă sus, pe muntele împădurit de brazi, care ascunde la umbra sa cea mai mare şi mai bună pîrtie naturală de sanie din ţară, te însoţesc ghirlandele de stegulețe vesele, multicolore, alternînd cu pancardele, cu urările de bun sosit şi mult succes concurenţilor.

Iar ei, concurenţii, gata echipaţi şi nerăbdători să-şi încerce puterile, au şi sosit în poiana inundată de soare. Aici se fac ultimele retuşuri atît la echipamentul concurenţilor (cască, ochelari, cotiere etc.), cît mai ales la... sănii, ale căror tălpi strălucesc ca oglinda. Cît despre emoţii... ce să mai vorbim? Freamătul lor tensionat i-a însoţit atît pe cei care s-au încumetat să coboare primii dificilul traseu al pîrtiei de gheaţă (800 m lungime, opt viraje dintre care unul dublu şi 82 de metri diferenţă de nivel), cît şi pe susţinătorii lor de pe marginile traseului rămaşi să asiste la acest spectacol al măiestriei şi cutezanţei.

Mulţi dintre pionierii care au intrat în concurs vedeau pentru prima dată o pîrtie adevărată şi de o semenea dificultate. Dar cu numai cîteva excepţii au parcurs-o cu toţii pînă la capăt, stabilind chiar neaşteptate recorduri. Manşele de probă – contra cronometru – au dat o imagine de ansamblu asupra valorii concurenţilor, dovedind încă o dată dîrzenia şi tenacitatea lor, dar mai ales deosebitul curaj şi dorinţa de a termina cursa cîştigători.

– Atenţie, pîrtie liberă, începe concursul! Sanie pe traseu!

Probabil că şi concursul fetelor ar fi avut alt deznodămînt dacă concurenta judeţului Suceava nu şi-ar fi pierdut sania cu numai cîţiva metri înainte de a trece linia de sosire. Descalificarea ei a lăsat... pîrtie liberă disputei pentru primul loc între pionierele ***Camelia Vuţă*** *(coechipiera lui Alexandru, din Dîmboviţa) şi* ***Cecilia Comărniceanu*** *(din judeţul Prahova), campioana de acum doi ani a Cupei „Pionierul“ la sanie. Acest duel la distanţă în lupta cu sutimile de secundă a fost cîştigat de Cecilia, care promite să ajungă o adevărată stea a pîrtiilor de sanie.*

Pentru toţi cei prezenţi în cele două zile de concurs la Vatra Dornei, soarele a strălucit cu dărnicie lăsînd în amintirea tuturor, învingători sau învinşi, sentimentul că au participat la o sărbătoare sportivă de neuitat.

Iată şi rezultatul final al concursului:

FETE: 1. ***CECILIA COMĂRNICEANU (Prahova);*** *2.* ***Camelia Vuţă (Dîmboviţa);*** *3.* ***Mariana Rocnean (Arad);*** *4.* ***Florina Pintea (Harghita);*** *5.* ***Carmen Lazăr (Hunedoara);*** *6.* ***Mariana Iacob (Maramureş).*** *BĂIEŢI: 1.* ***ALEXANDRU POPESCU (Dîmboviţa);*** *2.* ***Daniel Opaiţ (Caraş-Severin);*** *3.* ***Constantin Băltăţoiu (Arad);*** *4.* ***Ioan Stoica (Bucureşti);*** *5.* ***Liviu Cepoi (Suceava);*** *6.* ***Iosif I. Ardelean (Bihor).*** *JUDEŢE: 1.* ***DÎMBOVIŢA,*** *2.* ***Arad,*** *3.* ***Prahova.***

E. TEODORU

JURNAL DE BORD pionieresc

ÎN DIRECT, ACTIVELE PIONIEREȘTI

CUM NE SĂRBĂTORIM COLEGII?

Detaşamentul de pionieri poate fi comparat cu o mare familie, în cadrul căreia fiecare membru, prin activitatea sa, contribuie la bunul mers al vieţii colective.

Prin fiecare şi prin forţele unite ale tuturor sînt învinse greutăţile atunci cînd acestea se ivesc şi tot împreună este firesc să trăim şi bucuriile. Multe dintre aceste bucurii sînt legate de succesele de fiecare zi, altele de succese personale, de momente deosebite din viaţa fiecăruia dintre membrii detaşamentului. Acestea pot fi: **aniversarea zilei de naştere, succese remarcabile obţinute la învăţătură, o faptă pionierească, obţinerea unui premiu la un concurs de creaţie tehnico-ştiinţifică, cultural-artistic sau sportiv.**

Aşa cum spuneam, este foarte bine ca aceste evenimente să fie sărbătorite în cadrul detaşamentului. Despre modul cum procedează în astfel de împrejurări am discutat recent cu **Elena Costin, comandanta detaşamentului clasei a VI-a C, Şcoala generală nr. 1, Odobeşti-Vrancea, pionier locţiitor al preşedintelui C.N.O.P.**

● În această şcoală, sărbătorirea zilelor de naştere ale pionierilor a intrat în tradiţia fiecărui detaşament. ● Încă de la începutul anului, comandamentul pregăteşte un caiet în care sînt trecute zilele de naştere ale fiecărui membru al detaşamentului. ● În unele luni, se întîmplă să fie sărbătorit un singur pionier care împlineşte o anumită vîrstă, alteori mai mulţi. ● De regulă, o astfel de sărbătoare se organizează o dată pe lună. Pionierii din comandament se îngrijesc să cunoască din timp cîţi dintre copii vor fi sărbătoriţi în luna respectivă şi iau măsuri pentru ca desfăşurarea sărbătoririi să fie cît mai bine organizată şi cît mai veselă. ● Comandamentul se consultă, de obicei, cu întregul detaşament şi se stabilesc toate detaliile: care duminică din lună este mai potrivită pentru sărbătorire (nu înaintea unor teze, a unor lecţii recapitulative, a unor acţiuni pionereşti de amploare), ora, locul desfăşurării şi cum vor proceda pentru ca atît cei sărbătoriţi cît şi ceilalţi pionieri să se simtă cît mai bine. ● Atunci cînd sărbătorirea se desfăşoară în clasă, cîţiva pionieri se ocupă de înfrumuseţarea acesteia; alţi cîţiva pionieri se ocupă de procurarea florilor care vor fi oferite. De asemenea, colegii pot pregăti şi cîte un mic cadou: o carte, un obiect lucrat de ei, flori. ● Nu este uitată nici partea artistică: epigrame, mici cuplete vesele, jocuri muzicale, cîntece. ● Pieptănătura, ţinuta îngrijită, comportamentul frumos, politicos creează o ambianţă sărbătorească. De obicei, cînd sosesc sărbătoriţii, aceştia sînt întîmpinaţi de colegi cu tradiţionalele urări ce se adresează cu aceste prilejuri.

Astfel de sărbătoriri au fost organizate de pionierii din Odobeşti şi în cinstea colegilor care s-au remarcat în diferite etape ale olimpiadelor de matematică şi de limba română, precum şi în concursurile tehnico-aplicative şi cultural-sportive. ● Programul desfăşurării lor a fost adaptat după caz: atunci cînd sărbătoritul a fost un sportiv, printre surprizele pregătite a figurat şi o mică întrecere sportivă la care a fost invitat să arbitreze. ● Din cele discutate cu pioniera Elena Costin şi cu alţi pionieri comandanţi am desprins cîteva aspecte pe care nu trebuie să le uităm: chiar dacă ziua sărbătoririi este o duminică, aceasta nu trebuie să se prelungească prea mult; atunci cînd timpul este frumos, sărbătoririle se pot desfăşura în aer liber, începute printr-o frumoasă drumeţie cu un popas vesel într-o poieniţă; dacă vremea nu este favorabilă, vă puteţi gîndi şi la vizionarea unui spectacol la care să-i invitaţi pe sărbătoriţi.

E. ROŞCA

SEMAFOR

DIN... SEMAFOARE

Colectivul de redacţie al „Semaforului“ de la Şcoala generală nr. 4 din oraşul BISTRIŢA, judeţul Bistriţa Năsăud, ne-a trimis, de curînd, ultima ediţie a gazetei amintind că au motiv să fie foarte bucuroşi: „Epigramele pe care le-am afişat au nimerit foarte bine, direct la ţintă! Colegii vizaţi, deşi la început s-au arătat nemulţumiţi că le-au apărut numele, în scurt timp şi-au îndreptat lipsurile“, ne-au scris prietenii din Bistriţa.

Am selectat cîteva dintre epigramele în cauză, poate că, cine ştie, se potrivesc şi unora dintre colegii voştri...

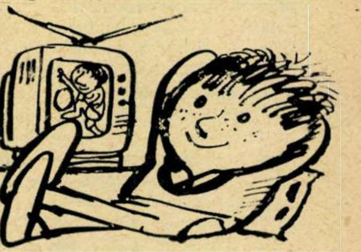

„AJUTORUL“

Mama e expertă-n teme,
Tata-i face hărţi, probleme
Fiindcă dragul lor odor,
Este... telespectator.

UITUCUL

Tuturor ne-a declarat
Că-i uituc. Acest amic
Cum să uite ce-a-nvăţat,
Dacă n-a-nvăţat nimic?!

CONSOLAREA LENEŞULUI

La examen n-am ştiut,
Dar mă consolez mereu.
Chiar şi Troia a căzut,
Cum era să nu cad eu?!

„SCULPTORUL“

E un sculptor talentat,
Îl cunoaşteţi dumneavoastră!
Pînă acum ştiţi ce-a sculptat? -
Băncile din clasa noastră...

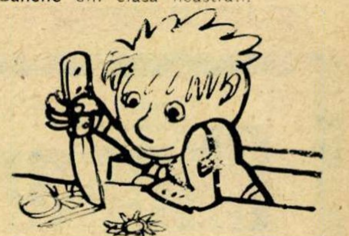

Şi acum, o caricatură apărută la „Semaforul“ de la Şcoala generală nr. 1 din Sîngeorz-Băi, Bistriţa Năsăud.

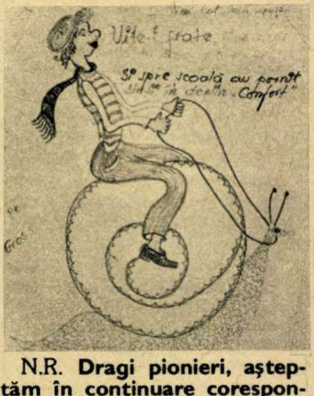

N.R. **Dragi pionieri, aşteptăm în continuare corespondenţele voastre adresate rubricii „SEMAFOR DIN... SEMAFOARE“.**

ROZETA SĂPTĂMÎNII

UN PIONIER CURAJOS

Iarna a venit în Moldova cu ninsoare abundentă şi ger puternic. În cîteva zile, rîul Răcătău a îngheţat. De la un mal la altul a apărut un pod gros de gheaţă. Copiii se dădeau cu săniile. Erau veseli şi bucuroşi şi nu se uitau că pe-alocuri gheaţa era subţire. Deodată, sub paşii unuia dintre copii gheaţa a pîrîit. Speriat, copilul a sărit repede într-o parte, dar de frică a scăpat sfoara şi sania a căzut în apă. S-a aplecat s-o prindă dar gheaţa s-a rupt, băiatul a căzut în apă. A încercat să se prindă de gheaţă, dar nu reuşea. Ceilalţi copii au început să strige, să se agite, dar nici unul nu sărea să-i dea ajutor. Alarmat de strigăte, Andrei, un elev din clasa a VIII-a a venit alergînd spre malul rîului. Cînd a înţeles primejdia s-a repezit spre băiat să-i dea ajutor, dar gheaţa se crăpase pe porţiuni mari şi era foarte greu să ajungă la el. Ceilalţi copii în loc să-l ajute pe Andrei, mai tare îl încurcau, fiindcă din cauza lor gheaţa se crăpa mereu. Mergînd de-a buşilea Andrei a ajuns şi l-a prins pe băiat de-o mînă. A încercat să-l tragă afară, dar gheaţa s-a rupt din nou. Andrei a căzut şi el în apă. Însă el nu a dat drumul băiatului. A continuat să-l ţină strîns cu o mînă iar cu cealaltă încerca să-şi menţină echilibrul. Încerca să iasă din uriaşa copcă, dar nu izbutea fiindcă gheaţa se rupea mereu. Situaţia devenise alarmantă. Nu mai avea decît o singură şansă: să înainteze pînă acolo unde va da de gheaţă groasă. Aşa a şi făcut. Ţinîndu-l strîns pe băiat cu o mînă, cu cealaltă înota şi totodată rupea gheaţa. Încercarea i-a reuşit. După cîţiva metri a ajuns într-un loc unde gheaţa era groasă. Andrei l-a săltat pe băiat deasupra gheţii şi apoi s-a săltat şi el. Băiatul abia mai respira. Andrei şi-a dat seama că viaţa îi este în primejdie şi cum satul era departe, acolo pe loc, i-a făcut respiraţie artificială. Băiatul a început să-şi revină. Andrei l-a pus pe sania unui coleg de-al nostru şi l-a dus repede la dispensar. Cu toate că avea hainele ude a stat lîngă băiat pînă s-a asigurat că este în afară de orice pericol.

La prima adunare de unitate, Andrei a fost felicitat de tovarăşul director, iar părinţii băiatului nu mai ştiau cum să-i mulţumească pentru curajul de care dăduse dovadă, pentru actul lui de cutezanţă.

Întîmplarea s-a petrecut în această iarnă, pe la începutul lunii ianuarie, în satul Horgeşti.

Carmen T. Micîială, cl. a VII-a C,
Şcoala generală nr. 1, Horgeşti,
judeţul Bacău
(Lucrare sosită la concursul „Eroica '82")

Balerina

Dacă o priveşti pe Alis Popescu în orele de clasă, lucrînd un exerciţiu de dans sau pe scenă, ori la una din serbările şcolare, îţi dai seama că prin talentul şi munca ei o putem înscrie în Galeria cutezătorilor! Poartă cravata de pionier şi este elevă în clasa a VIII-a la Liceul de artă „George Enescu" din Bucureşti, fiind distinsă cu premiul I la dans clasic şi modern, în faza republicană a Festivalului Naţional „Cîntarea României".

Firesc ar fi fost ca dialogul cu Alis să înceapă cu ceva legat de dans. Dar ea ne-a vorbit mai întîi despre matematică. Fiindcă doreşte să aibă la această materie note tot atît de bune ca la dans.

– „Muncesc mult şi voi trece peste orice greutăţi pentru a ajunge la nota 9 şi apoi la 10" ne spune Alis, privindu-ne cu ochii strălucitori, plini de veselie.

– Eşti ambiţioasă?

– Fireşte. Altfel nu se poate. Mai ales în dans. Ca să ajungi la o mişcare a braţelor aproape perfectă se cer ceasuri de muncă. Eu mi-am făcut o regulă de viaţă din strădania de autodepăşire, din voinţa de a învinge greutăţile.

– Chiar aşa? Pari mai mult înclinată spre veselie.

– Sînt, într-adevăr, o fire veselă. Şi în detaşamentul nostru domneşte multă voie bună. Eu stau la internat şi grupa mea a luat premiul pentru cel mai frumos dormitor. Şi ştiţi de ce? Pentru că facem totul cu bucurie, autogospodărirea a devenit o plăcere.

– Dar orele de dans cum le priveşti?

– Exerciţiile de dans le fac, de asemenea, cu plăcere, oricît efort îmi cer. Am cutezanţa să spun că, în această privinţă, pentru mine nu există greutăţi, piedici pe care să nu le înving.

Anul trecut am fost aleasă să reprezint şcoala la un spectacol la Opera Română. Trebuia să dansez în două secvenţe din „Frumoasa adormită", dar degetele picioarelor îmi erau rănite. Aşa ceva ni se întîmplă multora din cauza numeroaselor exerciţii pe poante. Cînd am intrat pe scenă ştiam doar atît, că trebuie să reuşesc. Reprezentam doar şcoala! Rosătura de pe degete era aproape insuportabilă, totuşi am dansat. Totul a mers foarte bine.

– La ce vîrstă ai început dansul?

– Eram într-a III-a, în oraşul meu, Rîmnicu-Vîlcea. Atunci am început să activez la Casa pionierilor şi şoimilor patriei, la gimnastică şi apoi la dans. Acolo am interpretat şi primul meu rol. Apoi, împreună cu cîteva colege am fost prezentate în faţa unei comisii venite de la Bucureşti. Am dansat şi mi s-a spus că sînt admisă. Dar eu nu ştiam ce însemna cuvîntul „admis" şi tot ceream explicaţii. În cele din urmă am aflat că voi pleca la şcoala de coregrafie, la Bucureşti. Şi dintr-a IV-a mă aflu aici. De-atunci sînt cu colegele mele într-un detaşament, un colectiv foarte unit. Acum ne pregătim să devenim uteciste şi vrem ca aceste ultime luni de pionierie să ne rămînă întipărite pentru totdeauna în suflet.

– În pragul intrării tale în Uniunea Tineretului Comunist, spune-ne ce a însemnat pentru tine pionieria?

– Pionieria reprezintă pentru mine întreaga copilărie. În pionierie am fost îndrumată cu dragoste spre drumul pe care merg acum, am învăţat locul pe care îl ocupă munca în viaţa omului. Numai prin muncă te pregăteşti pentru viaţă.

– Ce a însemnat pentru tine premiul I în Festivalul Naţional „Cîntarea României"?

– O posibilitate creată nouă, pionierilor, pentru a ne afirma, o posibilitate de a ne confrunta, de a învăţa unii de la alţii. Este primul meu mare premiu pe care-l datorez şcolii şi Organizaţiei Pionierilor, o obligaţie de a munci mai mult pentru a ridica ştacheta calităţii muncii mele.

B. CARAGIALE

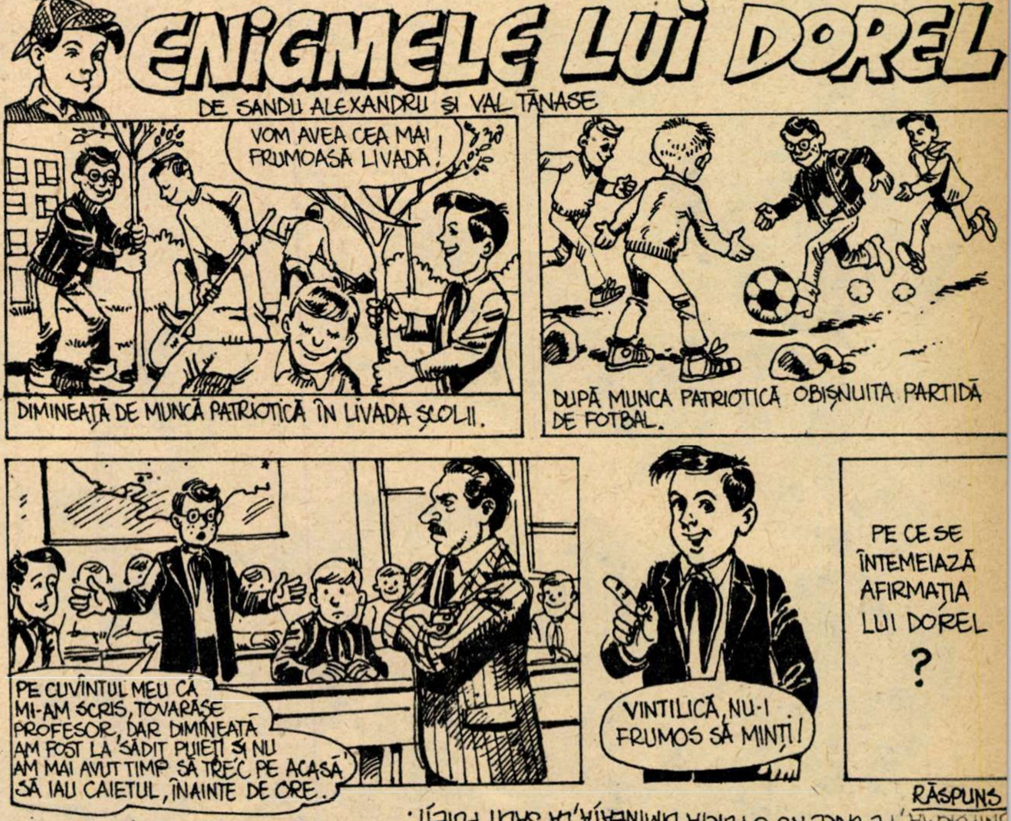
ENIGMELE LUI DOREL
DE SANDU ALEXANDRU ŞI VAL TĂNASE
VOM AVEA CEA MAI FRUMOASĂ LIVADĂ!
DIMINEAŢĂ DE MUNCĂ PATRIOTICĂ ÎN LIVADA ŞCOLII.
DUPĂ MUNCA PATRIOTICĂ OBIŞNUITA PARTIDĂ DE FOTBAL.
PE CUVÎNTUL MEU CĂ MI-AM SCRIS, TOVARĂŞE PROFESOR, DAR DIMINEAŢĂ AM FOST LA SĂDIT PUIEŢI ŞI NU AM MAI AVUT TIMP SĂ TREC PE ACASĂ SĂ IAU CAIETUL, ÎNAINTE DE ORE.
VINTILICĂ, NU-I FRUMOS SĂ MINŢI!
PE CE SE ÎNTEMEIAZĂ AFIRMAŢIA LUI DOREL ?

RĂSPUNS

PE FAPTUL CĂ VINTILICĂ A AVUT TOTUŞI TIMP SĂ TREACĂ PE ACASĂ ŞI SĂ-ŞI IA UNIFORMA, PE CARE NU O PURTA DIMINEAŢA, LA SĂDIT PUIEŢI.